4 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul II, Nr. 22/23 Noembrie 1955 | L'Etendard — Die Standarte | Un exemplar 3 S., 0,50 DM

Mareșalul Ion Antonescu, apărătorul Românismului

Acum nouă ani se prăbușea scăldat în sânge în curtea fortului Jilava nu un soldat trădat ci țara întreagă: aceea a fost căderea noastră a tuturora. Evenimentele acestui deceniu catastrofal au arătat cu prisosință cât de uriașă a fost crima asasinilor Mareșalului Ion Antonescu, etichetată cinic „act de înțelepciune".

Pe lângă probleme politice și militare, cea mai mare trădare a istoriei noastre ridică și una biologică: prin ce mister etnic, prin ce aberantă mutație de gene a putut să apară în mijlocul unui neam viteaz și loial abjectul haitic al vânzării? Isbucnirea unor acte de dementă criminalitate se poate explica, nu însă și tenacitatea urei care a determinat-o. Sociologia românească, care nu cunoaște vendette și dușmănii durabile, va trebui să înregistreze cazul câtorva indivizi a căror ură „anti-antonesciană" n'a fost domolită nici de sângele vărsat nici de anii care au trecut. Complicii asasinatului continuă să îngâne toante refrene rooseveltiene. Cică „Antonescu" a fost „dictator", a „uzurpat" prerogativele regale, s'a arătat „supus" față de Germania și, în sfârșit, a fost „dușmanul Aliaților".

Argumentele sunt bune pentru anii 1945/46, când luptătorii anticomuniști zăceau cu călușul în gură, ajustat de democrații tovarăși de drum ai fronturilor populare. Azi, repertoriul e nu numai caduc în urma publicării atâtor arhive și memorii privind desfășurarea ultimului răsboiu, dar și imposibil de reînoit.

Avem oare nevoie să mai demonstrăm că în anumite ocazii șefii statelor occidentale — primul ministru englez ori președintele USA, spre exemplu — se bucură de puteri discreționare mai mari decât a avut vreodată „dictatorul" român sub a cărui cârmuire conspiratorii își făceau de cap? Reprezentanții partidelor politice românești uită apoi sistematic de adeziunea acestora la regimul Antonescu, care de altfel nu le-a disprețuit niciodată opinia. Când Iuliu Maniu strângea mâna Mareșalului în boxa nedemnă a acuzaților, înlătura cu un singur gest această afirmație ineptă.

Mai periculoasă prin urmările sale, căci stă la baza cascadei tuturor nenorocilor noastre, este calomnia „uzurpării prerogativelor". Monarhul adolescent n'a putut înțelege — și nimeni nu i-o poate reproșa — toată puterea de dăruire a Mareșalului care, nu din vanitate personală voia să ia asupra sa răspunderea răsboiului, ci pentru a nu amesteca Tronul într'o chestiune de viață și de moarte. Dacă Coroana Română nu s'a rostogolit în pulbere în August 1944 nu e atât grație „actului" cât „uzurpării" care o pusese la adăpost de orice răspundere.

Să mai vorbești în 1955 de „supunerea lui Antonescu față de Germania", a singurului șef european care l-a înfruntat pe Hitler — după cum au arătat Paul Schmidt, Bova Scoppa, contele Ciano, George Barbul, General Ion Gheorghe — înseamnă să uzezi de metode sovietice de falsificare a istoriei. „Vasalul Germaniei" i-a protejat și i-a salvat pe Evreii din România după cum a arătat onest dr. Filderman, a asigurat imunitatea diplomatică a reprezentantului la București a guvernului Badoglio după lovitura de stat italiană, a obținut din partea Germaniei plata în aur a mărfurilor livrate de România etc.... Exemple ca acestea, care dovedesc afirmarea suveranității Statului Român față de Reich pot fi înmulțite.

Se mai bâigue apoi că Mareșalul e „criminal" pentrucă a pierdut răsboiul! Spre disculparea celor care folosesc acest argument trebue să admitem că această rușinoasă etică, după care partenerul învins, în loc să fie respectat pentru vitejia cu care a luptat, este condus la ștreang, este o descoperire aplicată universal de civilizatul secol în care trăim...

In sfârșit, e de prisos să mai insistăm asupra arhicunoscutelor tratative de armistițiu. Militarul lucid, în nopțile sale de insomnie ale anului tragic 1944, se gândea la supraviețuirea patriei și căuta cu desnădăjduire garantarea unei ieșiri demne — nu însă felone — din răsboiu. Caricaturalii „negociatori diplomatici" s'au crezut dintru început angajați într'o cursă de hipodrom: pentru ei esențialul era ajungerea la potou. Pentru a-și realiza scopul nu s'au sfiit să procedeze ca ultimul jocheu necinstit care cravașează pe furiș caii coechipierilor.

Trebue să ai nu numai un nesecat rezervor de cinism ci și o memorie scurtă pentru a-l califica pe Mareșal de „pro-german". Numai cine nu vrea nu poate înțelege ruptura care a avut loc în sufletul ofițerului format în școlile militare întoarse cu fața spre apus, când a avut a alege lagărul intereselor vitale ale României, ruptură întru totul asemănătoare aceleia încercată de Regele Ferdinand în momentul intrării noastre în primul răsboiu mondial. Conducătorul a înțeles să fie loial cuvântului angajat în noua alianță — a cărei opurtunitate e în afară de orice discuție — dar omul nu și-a renegat niciodată vechile prietenii. Să ni se dea un al doilea exemplu de guvern „satelit al Axei" care în 1941 trimitea Franței îngenunchiate — așa cum a făcut Antonescu — un tren de alimente și medicamente, însoțit de tot tapajul diplomatic și propagandistic care întărea simbolismul gestului! Să ni se arate o altă țară „ocupată de Axă" în care activitatea Institutului Francez — focar de consolidare morală pentru colonia respectivă — a continuat în timpul răsboiului, așa cum s'a întâmplat la București! Aceste fapte ajung pentru a caracteriza structura unui regim care era de fapt transpunerea uriașei personalități a șefului său.

Șeful acesta providențial a fost chemat din umbra surghiunului mănăstiresc să pună ordine într'un haos fără precedent. Respirația astmatică a partidelor dusese la falimentul idealurilor României Mari, monarhul care, asemeni unui satrap al Orientului mijlociu se bălăcise în sângele tineretului, scosese pe taraba soldurilor însăși hotarele țării. Din această mocirlă a tuturor renunțărilor, în care pierdusem demnitatea și încrederea în noi ne-a scos generalul cu privirea tăioasă, sever cu toți și cu sine însuși.

De pe rogojina terfelită de toți dulăii balcanici ne-am ridicat în picioare la un semn, transformându-ne în făuritori de istorie alături de cea mai temută armată a lumii. Paloarea rușinii din obraji ni s'a transformat în imbujorarea demnității. In trei ani și jumătate de guvernare a umplut istoria noastră modernă, insuflând cu o putere magică unor soldați umiliți mândria unei vocații imperiale. Camarazii germani, la început sceptici, au devenit admiratori ai țăranilor „lipsiți de tradiții militare" care se dovedeau totuși luptători de elită. Nu ne-am oprit la Nistru pentrucă recâștigarea Basarabiei era doar prima etapă a luptei ecumenice în care ne angajasem.

Să ne rușinăm de grandiosul epos la care am participat, episod al marei încleștări care e departe de a fi consumat? Să ne rușinăm de contribuția noastră umană și creștină sădită în stepa păgânilor? Să ne rușinăm că sub comanda lui Ion Antonescu am fost niște precursori, că am dat iureș din subistorie în actualitate? Niciodată! Numai asasinii și complicii lor, comuniștii și tovarășii de drum pot fi „anti-antonescieni". Copiii copiilor noștri vor fi mândri că părinții lor l-au văzut, l-au auzit vorbind ori au servit sub ordinele celui mai mare căpitan de oști odrăslit de neamul nostru dela Mihai Viteazul.

Drumul indicat

Americanii dăltuiesc în piatra stâncilor din Colorado efigiile marilor oameni ai lor — noi le purtăm săpate în inimi. Poate într'o zi i se va aduce „Atletului lui Christos" al secolului 20 un omagiu simplu, ciobănesc: un poem legănat în versuri scurte trohaice, acompaniat de mângâiere de tilinci.

Se cuvenea să scriem aceste rânduri acum când de nouă ori crivățul a spulberat în toate colțurile României cenușa marelui luptător. Fie ca ea să rodească alți eroi pe măsura înaintașilor.

STINDARDUL

Spiritul Genevei

de Căpitan C. STOICĂNESCU

În momentul în care hohotul sinistru al reprezentanților imperiului teroarei, ridicându-se dominator peste gemetele milioanelor de desmoșteniți, lăsați pradă urgiei, împinge lumea în vârtejul demenței coexistențialiste, îmi vin în minte cuvintele lui Hegel, scrise acum o sută și ceva de ani:

„După ușurința cu care spiritul se satisface, se poate măsura întinderea pierderii lui."

Găsim în aceste cuvinte toată noima straniei atitudini a democrațiilor occidentale în fața manevrelor perfide ale totalitarismului bolșevic. Căci oricâtă bunăvoință am avea, nu vom reuși să găsim o justificare euforiei împăciuitoriste care a cuprins lumea liberă după conferința dela Geneva. Niciuna din cauzele tensiunii internaționale nu a fost înlăturată. Germania rămâne împărțită. Opresiunea și exploatarea țărilor aservite continuă cu și mai mare violență. Și, parcă pentru a forța, într'o ultimă și exasperată încercare, puterile occidentale lovite de amnezie să-și reamintească de câtă încredere se poate acorda angajamentelor internaționale luate de Rusia Sovietică, Gheorghiu Dej declară — batjocoritor, sau din prostie? — că trupele sovietice se găsesc în România „pentru a face siguranța comunicațiilor trupelor sovietice din Austria" (potrivit prevederilor tratatului de pace, prezența trupelor sovietice la noi nu-și mai are acum nicio justificare), dar că... ele nu vor părăsi țara decât dacă Occidentalii lichidează O.T.A.N.-ul (!).

Dar un exemplu inedit de ce se înțelege astăzi prin colaborare, „sinceră", în spirit coexistențialist, este conferința atomică. Savanții occidentali se întrec să desvălue secrete atomice — pentru scopuri pașnice, evident —, ca și cum nu ar fi deloc satisfăcuți de serviciile aduse comunismului de... savanții spioni atomici. Sovieticii desvălue în schimb tot ce se poate găsi în oricare revistă științifică: secrete de polichinelle. Niciun cuvânt asupra resurselor de uranium și thorium.

Și, în timp ce diplomații occidentali petrec ca'n basme la locuința de vară a mareșalului Bulganin, unde, pe măsură ce imaginea câmpurilor de muncă forțată se topește în norii trandafirii de votcă, descopăr în acorduri de balalaică și legănări de barcă „o altă față a Rusiei Sovietice" (le Monde), serviciile de informații americane anunță că Sovietele au reluat experiențele cu arme atomice.

În Laos, bandele comuniste refuză să părăsească „zonele de concentrare"; iar în ultima vreme au intensificat acțiunile provocatoare, menite să întrețină în rândurile autohtonilor un fel de psihoză a inevitabilei căderi a întregului Sud-Est asiatic sub dominație comunistă.

În Coreea, membrii comuniști ai comisiei „neutre" de control fiind ocupați cu spionajul, efectivele armatei nord-coreene și instalațiile militare s'au amplificat în mod îngrijorător.

Cât despre China comunistă, ea continuă să-și mențină trupele de „voluntari" în Coreea de Nord. Dar intențiile ei „pacifiste" s'au exprimat prin dorința de a „elibera" pașnic Formoza. — De ce oare puterile occidentale, când toată lumea a devenit pașnică, nu declară oficial că doresc eliberarea pe cale pașnică a țărilor din Răsăritul Europei, pentru a înlătura orice echivoc? —

În aceste condițiuni, când pașnic retrăgându-se democrația, comunismul înaintează pașnic, ne vine greu să credem, cum ar vrea să ne convingă presa neutralistă, că zâmbetele celor „mari", deși au depășit în amploare, nu și în grație, pe acelea ale candidatelor la titlul de „Miss Univers", vor metamorfoza deportările în călătorii de plăcere, iar acțiunea de subminare dusă de partidele comuniste, în operă de consolidare a sistemului democratic.

Presa occidentală trecând cu o ușurință criminală peste fapte rău-prevestitoare, care, analizate și prezentate în adevărata lor lumină opiniei publice, ar smulge-o din reveria coexistențialistă, moleșitoare, în care a cufundat-o propaganda, impecabil orchestrată, a cercurilor neutralisto-comuniste; lumea liberă este pe punctul de a renunța la apărare.

Cum scopul comunismului rămâne acelaș, primejdia este mai mare ca oricând. Cu atât mai mare cu cât, datorită influenței tot mai puternice a curentului neutralist, Geneva constitue pentru politica externă a Statelor-Unite un fel de enclichetaj, care nu-i permite decât o evoluție în sensul pretențiilor comuniste.

(continuare în pag. 3)

Drumul urmat...

UN CÂNTEC DE-O ZI

de Nichifor CRAINIC

Fermecătoare oază latină'n răsărit,
Atâți aduși de vânturi ai strâns și i-ai umbrit
Ce caldă'n ocrot're, ce darnică în roade!
Și-au repezit asupră-ți flămândele noroade,
Cei odihniți de tine barbar te-au prăpădit,
Fermecătoare oază latină'n răsărit.

— — — — —

Vrășmași fără de număr, prieteni ucigași
Să-ți crească suferința au fost mereu părtași,
Când inima ta arde de veacuri pe jertfelnic,
Să'nduplece din cale destinul neprielnic,
Istoria ți-aduce pe-acelaș vechiu făgaș
Vrășmași fără de număr, prieteni ucigași.

DACIA*)

de B. Delaroma

De-atâtea ori de tin' mi-aduc aminte
Cea mai frumoasă țară pe pământ.
O, te revăd prin secoli înainte
Cum fruntea-ți carpatină râde'n vânt!

Și dacă azi departe sunt de tine,
La cântul tău cel dulce eu ascult.
L-aud pe undele cerești cum vine:
E Doina, cântul sacru de demult.

*)Autorul este un tânăr muncitor-student român american, care n'a văzut niciodată România.

BULETINUL CĂRȚII

LOZOVAN Eugen: „Expatriation et bilinguisme", în „Orbis", Buletin Internațional de Documentare Lingvistică, Louvain, 1955: Un studiu introductiv la o vastă anchetă lingvistică pe care autorul vrea s'o întreprindă în rândurile comunităților românești din întreaga lume pentru a stabili efectele expatrierii și bilingvismului asupra limbii vorbite (și scrise) de emigranții politici români.

Corespondența destinată redacției ziarului

rugăm a se trimite la adresa:
Trauchgau/Allgäu, Deutschland.

COREOGRAFIE SOVIETICĂ

In momentul când cumpăram dela un chioșc ziarul conținând nota sovietică adresată guvernului Germaniei Occidentale, zăream în vitrina unui cinematograf afișul filmului sovietic „Căderea Berlinului" care ruleaza la Paris nestingherit de „canibalii imperialiști". Mi-am zis că n'ar fi rău să confrunt două atitudini separate de un spațiu de zece ani. Și în timp ce mă instalam într'un fotoliu din sala aproape goală parcurgeam celebra notă. In momentul în care „muncitorul și colhoznica" Verei Muhina făceau prima piruetă deschizând „mosfilmul" mi-a venit ideea să folosesc nota ca text explicativ. Iata cum am procedat.

Zice nota: „popoarele URSS și Germaniei au interesul să obțina o normalizare a situației, amenințarea care plutește poate fi înlăturată prin stabilire de raporturi normale, bazate pe încredere reciprocă și cooperare pașnica". Mă așteptam să-l vad pe Molotov îmbrațișându-l pe von Ribbentrop în 1940 pe peronul gării din Moscova. Când colo un tablou și mai îngeresc: Stalin cu hârlețul în mâna gunoia pomii fructiferi și asculta fluĕratul sticleților! Acțiunea se petrecea chiar în momentul în care guvernul sovietic ordona ocuparea Basarabiei și Bucovinei.

Zice nota: „Se știe că atâta timp cât au existat raporturi amicale între cele două țări, ambele au avut de profitat." Răcnește oțelarul Alioșa Ivanov: „Nu va rămâne piatră de piatră din Friederichstrasse; menirea mea de acum înainte e să fabric cadavre!"

Zice nota: „legăturile culturale pot să împlinească un mare rol în normalizarea raporturilor între țarile noastre. Raporturile științifice, culturale și tehnice între popoarele URSS și Germania au o veche tradiție". In adevăr tradiția e vizibilă pe ecran: în mijlocul Berlinului în flăcari, ciolovecii care luptau pentru „gumanizmul savietic" se încing să joace cazaciocul. Dar nu pot continua pentrucă urmând exemplul celorlalți spectatori am părăsit sala înainte de sfârșitul filmului.

Trecând peste măestria coreografiei sovietice: pupături Molotov-Ribbentrop în 1940 și pețeala cancelarului Adenauer în 1955, te întrebi dacă regizorii sovietici își închipue că publicul parizian e format din Eschimoși. Se vede treaba că ei n'au auzit de spectatorii cu spiritul critic cel mai ascuțit pentrucă altfel n'ar fi trimis filme ca acestea cu lozinci și sticleți. Gafa e însă binevenită. Cum dăm peste vreun simpatizant al „primăverii omenirii" îl trimitem să vadă „Căderea Berlinului". Leacul e radical.

Spectator

La răscruce de gânduri

Nostalgia lui Homer

Sunt cărți care trebuesc recitite în exil. Optica nouă prin care filtrăm lumea înconjurătoare ne ajută să descoperim aspecte pe lângă care acasă am trecut fără să poposim. Pe băncile liceului, când îl descifram anevoie pe Ovidiu nu bănuiam că într'o zi ne vom face din „Pontice" carte de căpătâiu și nici că îl vom simți pe Sulmonezul de peste veacuri aproape ca pe un frate. Abea dacă rețineam fugar că „Divina Comedie" și „Geniul Creștinismului" sunt cărți isvorîte din arderi de pribegie. Azi, cheia unei lumi nouă ne este dăruită de propriul nostru sbucium. Suntem cuprinși de un adevarat „românomorfism". Peisajele, evenimentele, monumentele planetei, toate le reducem — fie-mi iertat recursul, deloc ironic — la o dimensiune mioritică. Un poet oare nu nota că sunt momente când toate orașele lumii ne par târgul nostru românesc.

N'aș fi crezut să pot „româniza" Iliada, Odysseea ori Aeneida! Nu e vorba să împing anacronismul și parodia până la a-l clasa pe „blândul Aenea" drept „refugiat politic de origine troiană". Dar cum să nu faci o aducere la un numitor comun atunci când recitești pasajul în care demiurgul romanității povestește emoționat peregrinările sale?

„Nostalgia lui Homer" este dorul de acasă, de „pământul părintesc" iar întoarcerea la cămin constitue leit-motivul obsedant al celor doua poeme. Odysseea este chiar construită pe un „suspense" al întoarcerii. Nu este nevoie de prea multă perspicacitate pentru a descoperi că noi toți, homerizi ai secolului douăzeci, suntem posedați de acest sentiment etern exprimat în forme de neuitat de divinul aed.

Pierre Guillon afirma în CAHIERS DU SUD, no. 325, pp. 350—351, în articolul „La nostalgie d'Homère" că cele două poeme n'au putut fi elaborate decât într'un mediu pătruns de nostalgie: cel al marinarilor, coloniștilor și exilaților. Imaginea luminoasă a unei lumi frățești, scăldată în blândete n'ar fi atunci decât „clișeul negativ" al existenței grele a cântărețului pribeag. Vor rodi oare suferințele noastre o nouă Iliadă?

„Circenses"

Sporturile și spectacolele caracterizează sufletul unui popor; reacțiunile asistenței din tribune și galerii sunt de cele mai multe ori mai interesante decât evoluțiile de pe teren scenă ori arenă. Spectatorul încearcă să se regăsească în actori. Cetățeanul roman, făuritorul splendidului imperiu mediteranean, se desfăta contemplând întreceri atletice. Generațiile de conchistadori și luziazi, care au deschis drumurile lumii hispanice, în permanentă luptă cu o natură sălbatecă, au conceput lupta de taur: în fiecare „aficionado" care strigă cu patimă „olé!" tresare un Pizarro. Părinții noștri, care au cunoscut epoca lipsită de griji materiale a anului 1900, preferau spectacolele vaporoase de „caf'conc". Omul sovietic, autorul celei mai perfide strategii politice, se pasionează pentru șah și teatru de păpuși. Simbolică predilecție. Oricare ar fi „șeful preaiubit" din Kremlin el știe că „revoluția mondială" are nevoie în primul rând de tehnica fără cusur a mutării pieselor pe tabla cu pătrățele și de o duzină de marionete. Joc colhoznic și distracție vulgară, îmbrățișate cu frenezie de membrii despersonalizați ai colectivismlui. Extremismul, răbdarea masochistă, caricatura realității — trăsături atât de caracteristice ale sufletului rus, apăsat de blestemul nemărginit al stepei — toate se regăsesc în ele integral.

Pe urmele lui Charles Péguy

Poate într'o zi un critic literar va descifra secretul descoperirii lui Péguy de către exilații români. Ceeace l-a apropiat de sufletul nostru e poate credința sa militantă și sensul eroic al existenței sale. Péguy ne apare ca un „gândirist avant la lettre". Repetițiile atât de caracteristice ale poeziei sale te farmecă asemeni unui „Lerui-ler", iar „Prezentarea câmpiei Beauce Maicii Domnului din Chartres" te trimite cu gândul la „Isus prin grâu". Exagerare? Poate. Dar mesajul lui Péguy e actual: „să ne rugăm pentruca un popor întreg să nu se cufunde printre sufletele moarte". Da, printre „sufletele moarte" ale lui Gogol cu care păgânul vrea sa populeze vatra credinței dintre Nistru si Tisa. Cei care au făcut din jurământul ostășesc un legământ de ură nu pot înțelege cuvintele lui Péguy. Pentru furtuna din inimile noastre ele constitue un răspuns:

Ci dă-ne, Doamne, un șef de bătălie
Viteaz ca un arhanghel, care să știe ce e ruga;
Să meargă ca un sfânt printre semenii săi
Și toți ostașii să-i fie alături sfinți.

Sol al speranței, poetul ne dăruește cea mai scânteietoare dintre profeții: imaginea zilei în care țara noastra

. . . va fi lăcașul Domnului,
Lăcașul viu ca 'n vremea de demult,
Lăcașul în fața căruia netrebnicul se închină,
Lăcașul care frânge pe Satan biruit.

Cât despre rolul „șefului" iată o lecție usturătoare administrată tuturor paladinilor de microfon:

Apoi, când șeful bătăliei își va fi împlinit menirea
Se va întoarce cu ostașii lui acasă 'n sat —
Biruitor pe veci al suferinței lașe —
Să are și să secere ogoru 'n fiecare an.

Semnificația victoriei

Una din trăsăturile cele mai caracteristice ale exhibiționismului de partid este limba — adică jargonul slut certat cu logica, cu estetica, cu gramatica și cu tradiția de doua ori milenară a culturii noastre. Bondari aduși de uraganul stepei se ospătează pe săturate din „fagurele de miere" al graiului nostru. Gângănii bete bâzâie în lumina creației celei mai perfecte a geniului nostru, vrând sa transforme „limba vechilor cazanii" în chiote de îmboldire stahanovistă ori în pocnete de eșapamente. Nemulțumiți cu înrobirea ființelor, s'au pus pe îndiguirea cuvintelor.

Cât de obsedați trebue sa fie de deficiențe și de insuccese cei care strigă la tot pasul: **tot mai sus! tot înainte!** De zece ani mânuiesc cu furie târnacopul surpând instituții seculare și totuși revoluționari înflăcărați mai schiaună: **să dărâmăm, să sdrobim, să strivim trecutul!** Până și un copil neștiutor ar putea să se mire de ciudata îndeletnicire a „constructorilor vieții noi" și ar conchide în cele din urmă că temelia României e solidă de vreme ce toate excavatoarale sovietice n'o pot nărui după atâția ani de întrecere socialistă.

Proverbul „să nu vorbești de funie în casa spânzuratului" trebue reconsiderat. In poezii, în cântece, în discursuri oficiale, din 20 în 20 de cuvinte dai peste **cătușe, gratii, ocne, Doftane, butuci, juguri** și asta de când au . . . dispărut și au fost **sdrobite.**

Dar ideea fixă a regimului e **victoria**, cu tot cortegiul ei de **elan gigantic, entuziasm nestăvilit, forță navalnică**. S'ar părea ca „pragresiștii injeneri" încearcă să cucerească fericirea pământească cu vorbe. Un Deșliu cârpaci bâigue:

Și azi când mâncă norma cu inima flamândă
de înălțimi în spornic urcuș de biruinți,
se îndeamnă singur, șoptindu-și printre dinți:
— Hai, Neculai, băete! „Pobeda!" Spre izbânda!

Când cuvintele românești se tocesc de atâta rășluială trec la rând cele rusești. **Pabieda:** cum să-ți inspire poezie vocalele vâscoase ca o dără de gasteropod?

Un lucru e sigur: învârtind zi și noapte flașneta dezacordată a **victoriei,** ocupantul vrea să creeze în sufletul poporului român complexul înfrângerii. Lucrul e imposibil, căci numai dacă robul „se recunoaște biruit, dacă în singurătatea sufletului lui recunoaște legea celui ce l-a robit, e biruința, dacă nu, nu e."

N. CHILIANU

REVISTA PRESEI

"NEWS FROM BEHIND THE IRON CURTAIN", Vol. 4, Nr. 7 — Iulie 1955. — Intru'n foarte documentat articol intitulat „Telul Ofensivei Economice Sovietice: Europa Occidentală", sunt descrise și comentate numeroasele tratate și acorduri comerciale pe care Rusia Sovietică și țările subjugate din Răsăritul Europei le-au încheiat cu țările din Europa apuseană. Toate aceste acorduri sunt în slujba țelurilor politice și economice sovietice. Necesitățile comerțului regional (între „democrațiile populare") ca și cele ale populațiilor respective au fost sacrificate scopului principal: achiziționarea de materiale strategice (pentru mărirea potențialului militar) și creearea de debușeuri pentru anumite produse industriale ale Europei occidentale (pentru a realiza o stare de dependență a industriilor apusene față de aceste debușeuri).

La această manevră politico-economică a Sovietelor participă aproape toate țările din Europa occidentală. Regimurile comuniste din Europa răsăriteana nu au decât de câștigat din aceste schimburi.

„VATRA" — Nr. 51 — Mai/Iunie 1955. — După o absență de trei luni confratele dela Roma și-a reluat apariția continuând campania de mobilizare a opiniei publice în favoarea fraților noștri macedoneni. Impărtășim întru totul punctul de vedere al „Vetrei". Asuprirea Românilor din țările comuniste din Balcani (Jugoslavia, Bulgaria, Albania) se explică astăzi prin prezența tocmai a unor regimuri de opresiune politică și națională. Politica de asuprire și desnationalizare a guvernului dela Atena este însă absolut incompatibilă cu un regim ce se intitulează democratic. Oamenii politici greci trebue să înțeleagă că dacă România nu poate acționa în favoarea fiilor ei din Balcani mâine problema acestor Români va constitui una din preocupările principale ale oricărui guvern al României eliberate. Remarcăm deasemenea în acelaș număr din „Vatra" o interesantă discuție în problema refugiaților români care s'au naturalizat în țările unde au găsit azil. Părerile exprimate sunt juste. Problema este însă, după părerea noastră, foarte complexă și pozițiile absolute în această chestiune nu țin totdeauna seama de condițiile particulare fiecărui exilat care a fost obligat de situație să renunțe la statutul de refugiat. Nu suntem însă deloc de acord cu d. N. Iliescu când dânsul tratează pe legionari ca o categorie aparte de Români. Dealtfel este absolut greșită mentalitatea acelor frați români care consideră Legiunea și pe legionari ca formând o entitate politică specială, independentă, cu legi speciale de viață și acțiune. Legionarii sunt Români ca toți ceilalți Români și atâta tot. Consideratiile făcute pe marginea „neo-cetățenilor" **Români** ar fi fost suficiente fără a fi nevoie de a trata pe Românii-Legionari aparte.

„ROMÂNIA MUNCITOARE", Nr. 43 — Iulie 1955. — Intr'o dare de seamă asupra Congresului Internaționalei Socialiste care a avut loc la Londra se semnalează atitudinea unuia dintre fruntașii Partidului Socialist Francez (S. F. I. O.), d. Jules Moch. Domnul Moch s'a declarat împotriva ridicării în timpul Conferinței dela Geneva a problemei țărilor subjugate de Rusia sovietică. Atitudinea dlui Moch nu surprinde pe nimeni. In mai toate problemele privind unificarea Europei, d. Moch s'a plasat pe o poziție antieuropeană, el fiind unul dintre principalii gropari ai C. E. D.-ului (Comunitatea Europeană de Apărare). Ne-am fi așteptat totuși la o dezavuare energică din partea lui Guy Mollet, având astfel posibilitatea să vedem care este poziția S. F. I. O.-ului în problema țărilor subjugate de Rusi. Replica a venit însă, destul de surprinzător, din partea delegatului Partidului Laburist britanic, d. Gaitskell care s'a declarat partizan al luptei pentru eliberarea țărilor zise satelite.

„OSTEUROPA", Anul 5, Nr. 4, August 1955. — Excelenta revistă editată de „Deutsche Gesellschaft für Osteuropakunde" din Stuttgart publică, sub semnătura dlui Arnold Kleeß, un interesant studiu privitor la noua invenție sovietică: **limba moldovenească** (Rumänisch und Moldauisch), etapă a rusificarii totale. Tendințele de rusificare treptată sunt evidente și'n limba nouă pe care se străduiesc s'o creeze „academicienii" dela București. In sprijinul acestei teze, autorul citează o serie de cuvinte luate din vocabularul liturgic ortodox și folosite acum mereu de presa comunistă în scopul adoptării lor de vorbirea curenta (ex.: „Slavă" în loc de „Trăiască").

„DER EUROPÄISCHE OSTEN", Nr. 7/8, Iulie/August 1955. — D. Vasile Dumitrescu semnează un articol care tratează o problemă voit ocolită de anumite cercuri de emigranți. Este vorba de problema reunificării Germaniei, așa cum este ea văzută de popoarele de dincolo de Cortina de fer. Pentru aceste popoare — spune autorul — o Germanie reunificată înseamnă un „cap de pod" al Occidentului și al Libertății, condiție indispensabilă pentru redobândirea propriei lor libertăți și pentru clădirea unei Europe unificate.

Părerea unui general german

Sub titlul „Verratene Schlachten" (Bătălii trădate), Generalul de Armată Frießner, fostul comandant al Grupului de armate „Ucraina de Sud" în 1944, descrie în 340 pagini, documentat și fără patos, tragica desfășurare a evenimentelor pe frontul din Moldova și în restul României înainte și după 23 August 1944. Prea aspru poate față de unii comandanți de mari unități românești care, dacă ar fi vrut, ar fi putut salva situația și țara de rușinea unei trădări fără precedent, Generalul Frießner aduce însă o contribuție de primul ordin la restabilirea adevărului istoric.

Pentru înlăturarea oricărui echivoc, dăm mai jos textul german al unui pasaj din această importantă lucrare, lăsând cititorilor noștri sarcina traducerii în limba română:

„Am Abend des 23. August wurde der Marschall Antonescu im Königspalast in Bukarest auf Befehl König Michaels verhaftet. Noch am gleichen Tage, um 22 Uhr, erteilte der König im Hinblick auf einen Waffenstillstand mit den Sowjets durch den Rundfunk an alle rumänischen Truppen den Befehl zur Einstellung des Kampfes. Eine erschütternde Tragödie, ausgelöst durch eine verräterische Clique, mit dem jugendlichen König an der Spitze, nahm ihren Anfang. König Michael hat nicht nur das verbündete Deutschland, sondern auch sein eigenes Volk und letzten Endes Europa an die Bolschewisten verraten."

(Generaloberst a. D. Frießner: „Verratene Schlachten" im Holsten-Verlag. Umfang 340 S., Preis DM 14.80.)

In Austria, abonamentele la ziar se pot plăti prin BANKHAUS CARL SPÄNGLER, Konto „STINDARDUL", Salzburg. In Germania: Dr. Peter Belej-Verlag, Amt München, Nr. 91202 für „STINDARDUL". In Franța: Paris c/c 11.201-04.

Spiritul Genevei

(continuare din pag. 1)

Ofensiva ideologică a democrației trebuind să înceteze, despre libertate și justitie nu se mai vorbește decât în șoaptă. Incompatibile cu destinderea.

Continuând pe această cale, Occidentul nu va mai avea ce opune viitoarelor „eliberări pașnice“ comuniste.

O primă și gravă consecință a acestei stări de lucruri, pe cât de absurdă pe atât de primejdioasă, este demoralizarea popoarelor înrobite de comunism.

O a doua consecință, tot atât de gravă, este pierderea de către Statele Unite ale Americei a aliaților lor sinceri: Germania, Coreea de Sud, China naționalistă, Vietnamul, etc.; cât și a țărilor din Sud-Estul asiatic, semnatare ale pactului dela Manila.

Ori, nu trebue uitat că scopul principal al Moscovei este izolarea Americii. Odată această izolare obținută, drumul expansiunii comuniste în întreaga lume ar fi deschis. Izolată și sufocată într'o încercuire neutralisto-comunistă, nu i-ar mai rămâne Americii decât să capituleze — pentru a evita... „o sinucidere a Umanității“.

Cine, observând privirile, surâsurile și bătăile pe umăr, „tovărășești“, cu care stăpânii Cremlinului l-au desfătat pe Președintele Statelor-Unite, pe tot timpul conferinței dela Geneva, nu s'a gândit la acea scenă din „Rigoletto“ în care dansatoarea gitană îl ademenește pe rege, pentru a-l izola și a-l ucide?

Dacă, în ciuda falselor prorociri, Moscova s'a dovedit extrem de dornică să discute, după ratificarea Acordurilor dela Paris, aceasta se datorește unei juste aprecieri a primejdiei pe care o prezintă, pentru expansiunea comunistă, integrarea Germaniei în blocul occidental și, mai ales prietenia germano-americană care începuse să se cimenteze promițător.

„O prietenie Jukov-Eisenhower — pentru a face uz de simboluri mari, comode — îi părea mai puțin primejdioasă pentru Marea Britanie decât complicitatea Adenauer-Foster Dules-Mc Cloy-general Clay“, observa cinic și parabolic, înversând puțin termenii, un jurnal cripto-comunist, vorbind de sir Anthony Eden.

Comunismul urmărește, cu mijloace adecuate, acelaș scop: dominația mondială.

Că presa neutralistă, care în ultima vreme și-a scos vălul ambiguităților democratice, pentru a arăta deschis indentitatea de vederi dintre neutralismul... internațional și comunismul... național — rolurile se schimbă —, nu poate decât să se bucure de o eventuală capitulare fără condiții a democrației în fața comunismului, este ușor de înteles; dar că oameni politici, cărora le incumbă răspunderea viitorului Omenirii, confundă cuta dintre sprâncenele leaderilor bolșevici cu cauzele tensiunii internaționale, și zâmbetele lor ocazionale cu însăși pacea, aceasta nu poate avea decât o explicație. O lume care și-a pierdut sensul moral al existenții nu mai poate decât să se mintă, mințind, și să se trădeze, trădând. Căci ce altă interpretare putem da acestei febre coexistențialiste care a cuprins opinia publică occidentală, predispunând-o la evadare din lumea realităților revelatoare de primejdii în lumea fantomelor. Sau poate analiza situației politice actuale necesită temeinice cunoștințe psihanalitice?

În acest caz ne declinăm compatibilitatea.

Cu titluri mari, ziarele anunță că Rusia Sovietică este dipusă să sprijine proectul Președintelui Eisenhower asupra sateliților, dacă aceasta este... în interesul Umanității, — bineînțeles. — Este vorba de sateliții artificiali, ce ar urma să fie lansați în jurul Pământului, în vederea invaziilor viitoare a celorlalte planete, menite, probabil, să exporteze și Marțienilor metodele de exterminare în masă, munca forțată și alte finefaceri pământești, nu de țările înrobite de comunism.

Explotând reaua credință a unora și prostia altora, cercurile neutralisto-comuniste, care dețin astăzi monopolul politicii mondiale, încearcă să dea atmosferei de carnaval în care s'a desfășurat conferința dela Geneva o extindere cosmică; iar acestui început de capitulare veselă a democrației liberale în fața bolșevismului sclavagist, demnitate de mit coexistențialist: „Spiritul Genevei“. Tot ceea ce ieri, în raport cu securitatea lumii occidentale, părea de neconceput, apare astăzi, „în spiritul Genevei“, cât se poate de normal.

În acest spirit, orice aluzie la eliberarea Europei de Răsărit sau la unificarea Germaniei prin alegeri libere, sub control internațional, ar urma să fie considerată dăunătoare păcii.

Nu este exclus ca mâine, invocând „spiritul Genevei“, presa neutralistă să ceară internarea și predarea grupurilor naționale de refugiați guvernelor de călăi. Prezența acuzatoare a acestora, zădărnicește multe manevre neutralisto-comuniste; iar în eventualitatea unui conflict, ei ar putea constitui cadrele armatelor naționale de eliberare. Existența exilurilor este cu atât mai îngrijorătoare cu cât, în condițiile răsboiului atomic, concentrările mari de trupe ne mai fiind recomandabile, acțiunile în spatele frontului vor fi hotărâtoare în obținerea deciziei.

Așa se explică faptul că în timp ce Moscova refuză să discute o eventuală interzicere a subversiunei comuniste în țările libere, guvernele satelite acordă amnistii tuturor refugiaților politici.

Bineînțeles, cercurile neutralisto-comuniste nu au niciun interes să prezinte problema de această manieră.

Și, neprofitând de amnistie, pentru a se întoarce în țările lor, nu au dovedit refugiații că sunt „singurii profitori ai răsboiului rece“, cum îi categorisea, cu filosofică ingenuitate, J. P. Sartre?

Ce importanță are că refugiații nu au comis și nu comit alte „crime“, decât de a fi cerut și a continua să ceară, până la ultima suflare, retragerea Armatei Roșii din țările ocupate prin încălcarea flagrantă a tratatelor internaționale și dreptul popoarelor respective de a decide singure de propria lor soartă?

Ce importanță are că cei ce comit nemaiauzite crime contra drepturilor popoarelor și ale omului, sunt guvernanții actuali, lacheii Moscovei, impuși prin forța baionetelor, singurii care vor avea odată nevoe să fie amnistiați?

Pentru „le Monde“, gestul guvernelor comuniste este o dovadă în plus de bunacredință a lagărului comunist. Deoarece jurnalul „neutralistului“ Beuve-Méry, care într'o conferință ținută în fața studenților la Bouffemont nu vedea o altă soluție pentru viitorul Omenirii decât un comunism „ameliorat“, nu se întreabă dece guvernele comuniste nu au făcut acest gest de mărinimie coexistențialistă cu deținuții politici, cu deportații, cu prizonierii de răsboiu, tot atât de nevinovați ca și refugiații; sau tot atât de vinovați, dacă preferă dl Beuve-Méry. Destinderea trebuia începută cu cei ce au nevoe urgentă de destindere, cu cei ce sufăr, cu cei sdrobiți de cătușe, — și continuată cu slăbirea opresiunei sângeroase și exploatării sălbatice a popoarelor înlănțuite. După aceea, rațiunea de a fi a exilurilor dispărând, nici n'ar mai fi fost nevoe de invitații speciale, trimise la domiciliu, pentru ca refugiații să se întoarcă la căminurile lor; iar gestul comuniștilor ar fi părut cu mult mai dezinteresat. Atunci am fi crezut și noi, cum nu crede dar afirmă presa neutralistă, că dincolo de cortină s'a schimbat într'adevăr ceva.

Căci, de bine de rău, refugiații nu au o situație chiar atât de dezesperată, cum ar vrea să ne convingă Radio București. Ca unul ce cunosc bine „raiul bolșevic“, pot spune chiar că situația refugiatului este demnă de invidiat de oricare funcționar sau muncitor din țară, fie el stahanovist, și din toate punctele de vedere: libertate și confort. Ori, pentru cei ce au cunoscut silnicia morală la care este supus individul în regim comunist, libertatea singură este suficientă pentru a prefera democrația occidentală — „democrațiilor populare“. Refugiatul trăește și se manifestă ca om liber, în timp ce aceia care servesc ocupantului la secătuirea bogățiilor țării și la torturarea fraților lor, orice grad ar avea ei în erarhia regimului de import, tot slugi rămân, — și criminali de rând.

Refugiatul prezintă o cauză cu care s'a identificat total. Propria-i persoană contează foarte puțin; iar mizeria sau huzurul îl lasă indiferent.

Majoritatea refugiaților au părăsit țările lor, nu pentru că, pe drept sau pe nedrept, persoana sau bunurile lor erau amenințate, ci pentru că situația lor specială le-ar fi cerut, spre a nu fi bănuiți de anti-comunism, să calce pe cadavre.

Vorbesc ca unul ce am urmat până în 1950 cursurile Școalei Superioare de Răsboiu sub regim comunist.

Numai un dezechilibru mintal l-ar putea determina pe cel care a refuzat ieri să-și păteze mâinile cu sânge frățesc, să consimtă astăzi să se întoarcă pentru a-și răscumpăra „rătăcirea“ cu teribile „probe de devotament“.

Pentru cei ce nu au înteles, sau nu vor să înțeleagă, sensul profund uman al exilurilor actuale, misiunea lor, dezintersată, de a demasca regimurile de silnicie și a da alarma în Occident, ținem să precizăm: Nu ademenirea binefacerilor civilizației occidentale ne-a adus în lumea liberă, cum se insinuiază adesea, ci ororile inefabile ale totalitarismului bolșevic.

Am venit să strigăm în urechile surde ale Apusului că în țările noastre, acolo unde buze arse murmură cuvântul libertate apar pietre de mormânt. Și orice s'ar întâmpla, noi vom continua să strigăm: tare, mai tare, tot mai tare — până ce glasul nostru se va face auzit și va încela netremnica conspirație a tăcerii. Minciuna face lege, ipocrizia morală, prostia domnește, dar nouă nu ne este permis să descurajem, chiar dacă ar fi să închidem ochii înainte de a fi fost auziți și înteleși. Alții vor veni în urma noastră și glasul adevărului va continua să se audă în Univers; nu-l vor înăbuși bulgării de pământ.

Binele nu poate învinge Răul, decât prin luptă permanentă, fără răgaz, fără compromis și cu acceptarea senină a jertfelor inerente oricărei lupte. Noi românii știm că o lume mai bună, în care și neamul nostru să-și aibă un loc sub soare, nu poate fi construită decât zidindu-i-se vieți în temelii.

Forțele Răului instalate puternic pe o mare parte a Globului, datorită unei vinovate indifernețe, se pregătesc să-l izgonească pe Dumnezeu, cu mijloacele materiale pe care lumea creștină li le pune la dispoziție. Pedeapsa va fi cruntă. Cu forțele întunerecului vor fi nimiciți toți aceia care, conștient sau inconștient, se vor fi făcut complicii unei întreprinderi demente. Tărie grozavă va fi pusă în brațul încătușat, se vor sfărâma lanțuri, se vor nărui temnițe și popoarele care nu-și vor fi pierdut credința vor putea sărbători ziua biruinții Adevărului.

Cpt. C. Stoicănescu

Compatrioții care au primit ziarul nostru în mod regulat și care nu sunt domiciliați în Franța, în Belgia sau în Germania sunt rugați să trimită costul abonamentului la următoarea adresă:

BANKHAUS CARL SPÄNGLER,
SALZBURG-AUSTRIA,

FUR DAS KONTO Nr. 19796 —
STINDARDUL.

Pentru 12 exemplare (nu numere) abonamentul este de 3 dollari USA. sau echivalentul acestei sume. Abonații din Austria nu vor plăti decât 36 Schillingi.

În marginea unei polemici

Nu avem nicio predilecție pentru senzațional. Și nici talent pentru a face din scandal factorul determinant al curentelor de opinie și cheia succesului politic. Iar în coloanele strâmte ale „Stindardului“, abia avem loc pentru probleme în jurul cărora se țese, impenetrabil, vălul conspirației tăcerii: organizarea propagandei și luptei anti-comuniste.

Dacă ne ocupăm aci de polemica dintre d-l General Ion Gheorghe și d-l Eftimie Gherman, o facem pentru că această polemică, fără a fi reușit să atingă nivelul discuțiilor principiale, între oameni de convingeri diferite, a depășit totuși cadrul chestiunilor personale.

Polemica a fost prilejuită de apariția cărții d-lui General Ion Gheorghe: „Les Petits Fils de l'Oncle Sam.“ Personal, nu am avut posibilitatea să-mi procur această carte; deci, nu am citit-o. Titlul mi se pare însă tendențios.

În genere, presa exilului a găsit inoportună apariția cărții. Criticile făcute, nu veridicității faptelor relatate, ci anumitor generalizări la care ar fi ajuns autorul, pornind dela o experiență personală, au fost totuși destul de măsurate. Și, mai ales, nimeni nu s'a gândit să amestece critica lucrării cu aprecieri asupra persoanei.

Singura excepție a făcut-o d-l Gherman.

Mărturisesc că am fost foarte surprins citind în Nr. 42, din Iunie 1955, al „ROMÂNIEI MUNCITOARE“, articolul intitulat: „Cum înțelege Generalul Ion Gheorghe să-și servească Patria“; nici mai mult nici mai puțin. Articolul este semnat de d-l Gherman, stilul este al unui prețios colaborator.

Aci începe duelul dintre un general român și un șef sindicalist; duel în care condeele devin săbii înveninate. Fiecare aplică adversarului lovituri interzise, convins fiind că se găsește în legitimă apărare — a... intereselor românești. Dela dinții de aur ai „funcționarului socialist“ Gherman, până la „crima“ de a fi servit pe „dictatorul“ Antonescu în răsboiul contra... Americii, o întreagă gamă de argumente și contra argumente.

Dar, așa cum am spus, nu de insultele pe care și le aruncă, public, cei doi fruntași români ne ocupăm aici. Este dreptul d-lui Gherman să creadă — dacă într'adevăr crede — că d-l General Ion Gheorghe s'a format „între cazarmă și masa verde“, după cum este dreptul d-lui General să-l socotească pe d-l Gherman „sărac cu duhul“. Noi nu avem nici dreptul și nici posibilitatea să-i facem să-și schimbe părerile.

Deși această polemică, între doi fruntași ai exilului românesc, vine să confirme — dacă mai era nevoe — virulența pasiunilor care ne separă și să spulbere speranțele miilor de pribegi într'o apropiată unificare a exilului românesc, nu ne-am ocupa de ea, dacă, din dorința distrugerii adversarului și în scopul vădit al apărării pozițiilor de politică personală, nu s'ar fi făcut aprecieri tendențioase asupra unor evenimente; dacă, din aceeași dorință și în acelaș scop, nu s'ar fi aruncat cu noroi în figuri pe care tribunalul istoriei le-a așezat la locul care li se cuvine: panteonul martirilor neamului românesc.

Și, din acest punct de vedere, singurul care păcătuește este d-l Gherman. De el ne vom ocupa, deci, în cele ce urmează; — și nu e vina noastră. Stă scris, negru pe alb, în articolul „Un an dela apariția »Stindardului«“ (Nr. 14—16 Dec. 1954): „Am vrut, în primul rând, să contribuim la înlăturarea ponoaselor care acoperiseră fresca cea mai strălucitoare a luptei de supraviețuire a poporului nostru și să așezăm la locul care i se cuvine — altarul patriei — icoana aurită de soldat și martir a lui Ion Antonescu.“

Să nu fi citit d-l Gherman acest articol apărut într'un jurnal din care, pe vremea când îl socotea „cumpănit“ — adică fără o linie bine definită — reproducea articole întregi? Se poate. Dar cum este posibil, acum, în al 11-lea an de când, cu sprijinul Armatei Roșii, am fost „eliberați“ de... „dictatura antonesciană“, și, în special, după conferința dela Geneva, ca d-l Gherman să nu-și dea seama că istoria a identificat destinul Mareșalului Antonescu cu destinul Poporului Român? Că 20 de milioane de români văd în predarea Conducătorului Statului-hoardelor asiatice însăși predarea lor.

Căci, iată ce citim în „ROMÂNIA MUNCITOARE“ (Nr. 44, August 1955, p. 17): „Nu crede d-sa că un ofițer sperjur față de Țară și Regele lui, compromis într'o colaborare cu un regim de dictatură, ar fi făcut mai bine să lase timpul să acopere cu uitarea aceste greșeli...“

Ofițer sperjur față de Țara și Regele lui?! De unde și până unde? Generalului Ion Gheorghe și-a servit cu credință Țara și Regele, pe tot timpul cât Poporul Român era angajat într'o încleștare disperată cu căpcăunul care ne sugrumă astăzi neamul.

Explicația o găsim la pagina 15: „D-sa nu a mai voit să reprezinte guvernul Regelui Mihai, instalat la 23 August 1944.“ Nu știam că desolidarizarea față de situația creiată la 23 August 1944, situație care se prelungește încă, înseamnă sperjur față de Țară. Noi credeam că tocmai în acest refuz s'a evidențiat patriotismul Generalului Ion Gheorghe. Dar părerea noastră s'ar putea să fie subiectivă. Rugăm deci cititorul pribeag — pribeag datorită actului de „întetelepciune politică“, ce a făcut posibil triumful „democrației“ (sovietice) asupra „dictaturii“ (antonesciene) — să contempleze fotografia alăturată.

Petru Groza, Regele Mihai, Ianuarie Vâșinski, Guță Tătărăscu. Rândul 2: Generalul Susaikov flancat de Comisarul politic al Comandamentului sovietic în România...

*

Odată deslănțuit contra Generalului Ion Gheorghe, d-l Gherman împroașcă noroiul la întâmplare. Și cum la această treabă socialistă asociază și pe pseudonimul sindicalist Gh. Popescu-Pop — de două ori popă, ca să fie —, nimeni nu scapă neacoperit de mocirlă.

Pornind dela critica lucrării și ajungând la concluzia — trasă de păr — că „între Genera-

(continuare în pag. 4)

În marginea unei polemici

(urmare din pag. 3)

lul Ion Gheorghe și poporul român s'a săpat o prăpstie" — ce indignați trebue să fi fost cei 20 de milioane de români când au citit acesată carte —, d-l Eft. Gherman dă o raită și prin... „căprăriile" militare. Antimilitarist, ca orice „bun socialst", care simte o repulsie organică pentru „căprării" — nu și pentru „sovietele de soldați" — d-l Gherman constată, totuși, că ele sunt mai puțin organizate decât „Internaționala Sindicală". Și desgustul său sindicalist se exprimă în cifre: „54 de milioane de membrii din care 16 milioane numai în America."

Cifrele avansate de d-l Gherman sunt, fără îndoială, exacte. Noi socotim însă că nu e vina d-sale dacă există o „Internațională Sindicală", după cum nu e meritul d-lui General Ion Gheorghe dacă nu există una militară, — armatele sunt naționale.

Ar fi fost, pentru noi ne-sindicaliștii, adică pentru toți exilații, mult mai instructiv dacă ni se dădea numărul sindicaliștilor români, liberi, organizați de d-l Gherman. Deoarece, neputând verifica ce este adevărat din afirmațiile celor care pretind că după 23 August 1944 d-l Gherman s'ar fi rupt de Titel Petrescu, pentru a colabora cu F.N.D.-ul, nu putem ști ce cred muncitorii din țară despre d-l Gherman.

Vrând să ne impresioneze, și în lipsă de masse sindicaliste, d-l Gherman vorbește despre activitatea „modestă" (a se remarca modestia) pe care a desfășurat-o „pentru a cimenta solidaritatea dintre muncitorii liberi și cei robiți".

Expresia e abilă; și prudentă. Ea lasă să se înțeleagă și că cimentarea s'a realizat — a realizat-o d-l Gherman — și că această cimentare este în curs. Faptul că în timpul congresului sindicaliștilor liberi, care a avut loc la Londra — dela Londra pleacă toate îndemnurile binevoitoare — în ajunul conferinței „celor patru", marele socialist Jules Moch a cerut delegaților să nu ridice problema muncitorimii de dincolo de cortina de fier, „pentru a nu indispune Rusia Sovietică", nu apare, în această a doua alternativă, ca un eșec total al „modestei" activități de „cimentare".

„France Soir" a publicat odată fotografia unei ședințe de lucru, pe timpul congresului sindicaliștilor liberi, în Elveția, la care participase și d-l Gherman.

Unul vorbea în fața unui microfon. Majoritatea delegaților, pe jumătate adormiți, priveau aiurea. Unul dormea cu gura căscată.

În loc de comentarii, spiritul francez înscrisese două cuvinte: CONFERINȚA MUNCII".

Cu asemenea conferințe ale muncii, „cimentarea solidarității dintre muncitorii liberi și cei robiți" nu poate fi, evident, decât ceea ce este. Ceea ce a dovedit că este d-l Jules Moch într'un moment de cotitură istorică, nu ceea ce se spune că este în discursurile sforăitoare de 1 Mai. „Umilele (...) străduinți de a păstra mereu aprinsă în inima muncitorilor îngenunchiați, speranța eliberării", sunt simplă amăgire. Remuneratoare, poate, pentru d-l Gherman, dar exasperantă pentru cei de-acasă. Activitatea fără rezultat este agitație sterilă; iar manifestarea pe teren românesc numai când și cum ni se dictează — înșelătorie. A repeta până la obsesie, și abuzând de răbdarea celor de-acasă care își mai pot permite luxul unui aparat de radio, formula tip: „Dragi Muncitori și Muncitoare", nu înseamnă, numaidecât, „acțiune de cimentare a solidarității dintre muncitorii liberi și cei robiti". Nici chiar „modestă". Dacă însă d-l Gherman ar fi reușit să mobilizeze, nu cei 54 de milioane de membri ai „Internaționalei Sindicale" — păstrăm proporțiile —, ci numai câteva mii, care, prin manifestații și greve de protest în diferite țări, însoțite de delegații purtătoare de memorii la conferința „celor patru", să-și fi arătat, pe tot timpul discuțiilor dela Geneva, solidaritatea cu muncitorii-sclavi de dincolo de cortină, așa cum și-au manifestat sindicatele comuniste solidaritatea cu guvernele de călăi, poate că d-l Eden și Edgar Faure s'ar fi raliat propunerii Președintelui Eisenhower de a se înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema țărilor cotropite; cei de acasă ar fi văzut că nu au fost uitați, iar noi ne-am fi închinat cu recunoștință în fața activității d-lui Gherman.

Trebue să-l învățăm noi pe d-l Gherman care sunt mijloacele de luptă, eficace, ale clasei muncitoare? D-sa le cunoaște prea bine. Apărarea intereselor muncitorilor români înrobiți ne fiind însă decât un pretext pentru încasarea de lefuri grase, activitatea anti-comunistă cea mai comodă, care nu jenează pe nimeni, și, mai ales, nu-i jenează pe cei care finanțează „modesta activitate de cimentare" — aceștia nu sunt americanii, cum greșit se crede, ci niște... particulari —, este să te adresezi din când în când, pe calea undelor, celor înebuniți de așteptare și vorbe goale: „Dragi Muncitori și Muncitoare."

Leafa fiind doar echivalentul monetar al timpului (pierdut), acest efort intelectual este recompensat de fiecare dată cu circa 20 de dolari; dolari care, repet, nu vin dela Departamentul de Stat.

Dar pentru ca cititorul să aprecieze singur felul în care d-l Gherman înțelege să se manifeste pe teren românesc, voi expune un fapt, elocvent, ușor de verificat.

Când, la românescul apel al Bisericii române ortodoxe din Paris, românii s'au întrunit în adunare generală, pentru a lua atitudine în fața conferinței dela Geneva, cineva a propus următorul plan.

Alegerea unui comitet de acțiune care:

— Să trimită o delegație de refugiați cu un memoriu la conferința „celor patru", la Geneva;

— Să ia legătura cu celelalte grupuri naționale de refugiați, în vederea sincronizării acțiunilor;

— Să obțină aprobarea autorităților franceze pentru o manifestație de stradă, luându-și angajamentul că ordinea cea mai perfectă va fi păstrată.

In cazul când autoritățile franceze ar fi refuzat această autorizație, manifestația urma, totuși, să se desfășoare,mută, ca revolta celor încătușați, până ce ultimul manifestant ar fi fost arestat. „Să avem cel puțin justificarea morală că în zilele în care cei „mari" hotărau destinul neamului nostru — în măsura în care patru oameni pot hotărî destinele unui neam —, noi nu am putut striga dreptate și pentru Poporul Român, deoarece ne găseam întemnițați — în țara tuturor libertăților", a spus respectivul. Părerea lui era că autoritățile franceze vor gândi mult înainte de a refuza această autorizație.

Transpirând prin toți porii, d-l Gherman s'a opus cu înverșunare acestui proect. Justificarea: „E prea târziu pentru a se lua o atitudine și... vor mai fi și alte conferințe." Nu era deci nicio grabă. „Noi trebue să ne cunoaștem obiectivul", — a mai spus d-l Gherman.

„D-l Gherman nu cunoaște obiectivul", — a constatat amar cineva din mulțime.

Pentru cei de față era însă limpede că socialistul Gherman nu primise de această dată ordin de a se manifesta pe teren românesc, ci, dimpotrivă, primise ordin să se opună cu hotărâre oricărei încercări de acest fel, pentru ca manevra perfidă a cercurilor coexistențialiste să nu fie stânjenită.

Cu mult simț al umorului, românii prezenți l-au ales, totuși, în comisia de redactare a memoriului. Cum era și de așteptat, d-l Gherman nu a participat însă la nicio ședință de lucru. Supra-aglomerare de probleme sindicale: „Dragi Muncitori și Muncitoare".

Dar, activitatea „modestă" a d-lui Gherman, nu se limitează numai la sectorul d-sale sindicalist. D-l Gherman vrea să facă și istorie. Istoria Poporului Român. („Sutor, ne supra crepidam", ar spune Apelle.) Altfel, nimeni nu i-ar fi tulburat viața-i comodă. Noi cei dela „Stindardul" în niciun caz. Deși noi socotim că nu se pot apăra, cu eficacitate, interesele românești, decât de oameni independenți, nu mergem până acolo încât să considerăm nulă activitatea tuturor acelora care, la o vârstă înaintată și în împrejurări vitrege, nu și-au putut păstra independența.

Când însă glasul „proletarului" Gherman, în flagrantă contradicție cu verdictul istoriei, se ridică pentru a face procesul lui Ion Antonescu, „proletarul" Gherman face istorie.

Pentru sindicalistul Gherman, a fi „trimis la Berlin să reprezinte regimul Antonescu" este o rușine, pentru ciracul — sau poate patronul — Gh. Popescu-Pop, o crimă.

Este intersant că, acum câțiva ani, d-l Gherman avea altă părere despre sensul istoric al guvernării Mareșalului Antonescu; așa cum, nu de mult, nu întrebuința decât superlative pentru a evidenția rodnica activitate românească a Generalului Ion Gheorghe. (Convingerile „șefului" sindicalist se înscriu pe roza vânturilor.)

Este și mai interesant că în timp ce desfășurarea implacabilă a evenimentelor care acuză, face să amuțească glasurile făuritorilor de armistiții-capitulare, glasurile acelora care vedeau în „Ziua Rușinii Naționale", victoria „democrației" asupra „dictaturii" antonesciene, se ridică să-l condamne pe Ion Antonescu glasul pițigăiat al sindicalistului Gherman. A devenit sindicalistul liber Gherman super-democrat, care își sacrifică neamul pentru... „democrație", sau, dată fiind „destinderea coexistențialistă", prepară socialistul Gherman o colaborare cu comuniștii? Nu putem ști. Fapt este că „Revista Socială și Politică a Sindicaliștilor în Exil" — ne consolăm la gândul că nu e vorba de sindicaliștii români —, se transformă în tribună de propagandă anti-antonesciană. Propagandă bine orchestrată. Marxist-leninist orchestrată. Atacă Eftimie Gherman, „șeful", „redactorul"; atacă și pseudonimul Gh. Popescu-Pop, „sindicalistul", „massele proletare", — la „Tribuna Liberă".

„Mareșalul Antonescu a angajat România împotriva Aliaților (...) deci și a Americanilor", pentru a servi pe Hitler.

> **»Interesant și foarte nou, a fost de data aceasta cât de insistent a intervenit Mussolini pentru o înțelegere cu Uniunea Sovietică. „A invinge Rusia, mi se pare imposibil" — spuse el textual — și deaceea este mai bine să se închee o pace de compromis în Est pentru a avea mână liberă împotriva Vestului. Exact „Toate forțele împotriva Estului", așa a de părere contrară a fost Antonescu care sosi două zile după plecarea lui Mussolini, la 12 Aprilie 1943, la Klessheim. fost sfatul lui. El a recomandat deaceea să se închee pace cu Puterile occidentale.«**
>
> **P. SCHMIDT: „Statist auf diplomatischer Bühne"**, pag. 552

Nu putem pretinde d-lui Gherman să cunoască istoria Poporului Român. Tot ce se poate pretinde unui „șef" sindicalist, cu pretenții, este să cunoască „istoria luptei clasei muncitoare". Dar este oare posibil ca d-l Gherman să fi uitat că Mareșalul Antonescu a spus „treceți Prutul" și nu „treceți Atlanticul", deci „a angajat România" contra Rusiei Bolșevice, nu contra Americii, cu care nu aveam nimic de împărțit; și pentru desrobirea pământului românesc încălcat, pentru desrobirea Basarabiei și Bucovinei, nu pentru Hitler. Să nu fi știut d-l Gherman, ocupat cum era cu rentabila crescătorie de porci, că nu avioanele românești au bombardat America, ci avioanele americane au bombardat România.

Dar, d-le Gherman, dacă Generalul Ion Gheorghe s'a compromis într'o colaborare cu guvernul Mareșalului Antonescu, care „a angajat Țara" într'un răsboiu, alături de Germania fascistă, pentru desrobirea pământului românesc — nu uitați —, cum de nu s'a compromis Generalul Eisenhower într'o colaborare cu guvernul lui Franklin Roosewelt, care a angajat America alături de Rusia bolșevică, deși Armata Americană nu avea nimic de desrobit? Cred că nu sunt puțini românii care așteaptă dela dvs. răspuns la această întrebare. Eu sunt convins însă că nu veți avea ce răspunde, dacă, bineințeles, nu vreți să deveniți apologetul „democrației sovietice"; veți ocoli-o cu grije.

Ce rău am făcut noi Americanilor în acest răsboi, d-le Gherman? Probabil că dvs., ocupați socialist cu afacerile — ce puteați face, în definitiv, pe timpul unei „dictaturi"? — nu se poate cere unui socialist să îmbrace uniforma militară, ca Ion Mihalache, și să meargă pe front contra dușmnaului de moarte al neamului, când acest dușman se întâmplă să fie Rusia Sovietică, „patria socialismului" —, dvs. nu știți cum au fost tratați piloții americani, care ne pustiau țara, făcuți prizonieri în România. Acest tratament aplicat acelora contra cărora ne găseam în răsboiu — nu din vina noastră —, cât și cantinele făcute pentru populația din Crimeia, nu pot face decât cinste Poporului Român și... „dictaturei" antonesciene.

Sau dvs., d-le Gherman, asemenea conspiratorilor dela 23 August, vorbiți în numele „principiilor"? Ați fi mult mai îndreptățit să o faceți. Pentru un „bun socialist", nu are, în definitiv, nicio importanță cine stăpânește pământul românesc. Nu uitați însă că Puterile Occidentale recunosc încă și astăzi guvernul dela București. Ca să nu mai vorbim de felul cum au fost aplicate principiile de cei a căror propagandă perfidă, găsindu-și ecou în sufletele unor apostați, a determinat smintita întorsătură dela 23 August 1944: România a fost predată hoardelor lui Stalin, pe procente, de însuș crainicul instaurării libertății și democrației, în lume — Sir Winston Churchill. Și, astăzi, d-le Gherman, este politica externă a Angliei în conformitate cu principiile propăvăduite nouă de B. B. C., pe timpul când ne găseam încleștați pe viață și pe moarte cu dușmanul nostru secular? Buna credință v'a fost înșelată? În acest caz, cum de vă desolidarizați și acum de lupta pentru supraviețuire a Poporului Român, a cărei semnificație nu ați putut-o desprinde — spre nenorocul nostru — la momentul oportun? Dece, în aceste momente, când de libertatea popoarelor date pradă bolșevismului nu se mai vorbește nici în șoaptă, pentru a nu se tulbura apele coexistențialiste, pentru „a nu indispune Rusia Sovietică", cum ar spune sindicalistul liber Moch, nu aveți cel puțin curajul să țipați în urechile celor care v'au mințit și v'au făcut să vă trădați neamul, — cu fapta sau cu gândul: Libertate și pentru Poporul Român. In numele principiilor.

Atenție la principii d-le Gherman! Cine întoarce armele contra fostului aliat, riscă să nu-și mai găsească aliați nici chiar de partea instigatorilor. Și știți dvs. către cine se îndreaptă acum speranțele de eliberare ale Poporului Român: Către Poporul American, care se desolidarizează astăzi de politica roosewelțiană a vânzării și către Poporul, renăscut ca pasărea Fenix din propria-i cenușe, contra căruia cei cu mentalitatea dvs. ne-au forțat să întoarcem armele. Aliatul de ieri — și de mâine, pentru că așa ne dictează destinul nostru comun — nu comite greșala să confunde Poporul Român cu o mână de politicieni besmetici; după cum nici noi nu confundăm Poporul German cu cei care l-au reprezentat pe timpul arbitrajului dela Viena, în 1940. Osteneala dvs. va fi zadarnică; și... va trebui să dați răspunderea.

*

Bietul domn Gherman! Victimă a bătrânețeilor. Știm că nu scrie cum gândește, ci cum i se dictează; — și ne doare sufletul. Dar ce putem face? Un român nu trebue, nu are dreptul, să arunce cu noroi în tot ce are neamul nostru mai sfânt, credința în justețea cauzei pentru care a acceptat uluitoare jertfe, din care izvorăște forța miraculoasă a rezistenței, chiar dacă i s'ar da comorile pământului.

Ori, 200.000 de franci lunar, pentru a împroșca noroi peste crucile martirilor neamului, e prea puțin, d-le Gherman.

C. S.

Ostașii români din plotonul însărcinat cu execuția Mareșalului refuzând să tragă asupra Comandantului de Căpetenie al Armatei, slugile Moscovei au îmbrăcat în grabă în uniformă militară o bandă de minoritari. Comanda a fost încredințată unui fost Sergent T. R.

Incapacitatea plotonului de pripas de a viza just sau semn al Providenței?!... După mai multe salve, Mareșalul continuă să rămână în picioare, neclintit ca Destinul Neamului Românesc. Prins de panică, sergentul T. R. s'a apropiat de Mareșal, i-a pus pistolul în piept și a tras...

Drept recunoștință, guvernul de vânduți l-a făcut căpitan de Miliție. In 1949 se găsea la Oradea... Se numește Vasile Frugină.

IATĂ-L!

El este cel care, dând Mareșalului lovitura de grație, a definitivat „opera" conspiratorilor dela 23 August 1944.

Scrisoarea unui muncitor

Publicăm cu multă plăcere scrisoarea muncitorului Ion SELEȘAN, din care se desprinde, clar, cum vede muncitorimea română guvernarea antonesciană și răsboiul nostru în răsărit.

Ion SELEȘAN face parte din acei muncitori români care, dela 23 August 1944, au înfruntat cu armele în mâni, în munții țării, alături de țărani, învățători și preoți, sub conducerea ofițerilor români, hoardele învadatoare ale „Patriei Socialismului".

În 1950, când comandantul rezistenței din regiunea respectivă, Maiorul DUMA, este răpus, Ion SELEȘAN, Atanasie BUCUR și Cornel MIRCEA, sub comanda Locotenetului PREDESCU, reușesc, după un schimb de focuri la frontieră, să treacă în Jugoslavia, unde sunt dezarmați.

Ion SELEȘAN nu este un pseudonim ca „sindicalistul" Gh. Popescu-Pop, ci un muncitor în carne și oase.

*

„Stimate Domnule Director,

De o vreme încoace am văzut în unele publicații românești din exil, întrebuințându-se cu ușurință cuvinte ca dictatorul Antonescu, antonescieni, fasciști și așa mai departe.

Eu cred că aceste cuvinte sunt întrebuințate pentru a se ascunde adevărul, pe care nu ar dori să-l cunoască tineretul, și pe cei bătrâni să-i facă să-l uite. Spunând că Mareșalul Ion Antonescu ar fi adus dictatura la noi în țară. Acesta este un neadevăr, pentrucă dictatura a fost adusă de către Regele Carol II, cu Frontul Renașterii Naționale, în care au luat parte și mulți politicieni, care astăzi caută să pună această dictatură pe seama lui Antonescu.

Mai departe spun că a vândut țara lui Hitler și poporul ar fi fost sclav. Nici asta nu-i adevărat. Mareșalul Ion Antonescu fiind scos dela închisoarea dela Bistrița și adus la guvernare, numai după ce țara a fost ruptă în bucăți, după ce Regele Carol a făcut apel la toți politicienii, care au refuzat, de frică de a cădea în groapa nimicirii totale, groapă care ei singuri au săpat-o. Deci când ne mai având ce face Regele Carol a scos pe Mareșalul Ion Antonescu din închisoare și l-a însărcinat cu formarea guvernului. Odată ajuns la guvernare ce putea să facă mai mult decât a făcut? Țara fiind ruptă în bucăți, cu două forțe uriașe de două părți. De o parte Germania hitleristă, iar de alta Rusia comunistă. Deci prins între două forțe nu putea să stea neutru, trebuia să încline

(Continuare în pag. 5)

Ne scriu cititorii

SCRISOAREA UNUI OFIȚER ACTIV

„... Sunt aproape patru ani decând nu mai dau niciun semn de viață. Cred ca m'ați uitat de tot.

Nu v'am mai scris pentrucă îmi lipsea orice mijloc de a întreține o corespondență. Nici acum nu stau prea bine, dar vă scriu pentru a vă mulțumi de primirea ziarului »STINDARDUL« ce apare prin îngrijirea și sub conducerea Domniei Voastre.

Am aflat de apariția acestui ziar încă de mult și l-am citit cu plăcere oridecâte ori mi-a căzut în mână. Este un ziar plin de naționalism și de dreptate: citirea fiecărui episod din războiul drept ce l-am purtat, privirea acelor fotografii ce reprezintă colțișoare din scumpa noastră țară și în special din Basarabia pe al cărei pământ am luptat și eu, îmi evocă amintiri scumpe... Plâng la gândul că am lasat acele locuri în părăsire.

Faceți bine că puneți în adevărata ei lumină figura acelu'ia care-a fost Mareșalul Ion Antonescu, eroul național pe care Istoria Neamului nu-l va pune mai prejos nici de Mihai Viteazul și nici de Ștefan Cel Mare. Asemenea lor, El n'a lipsit din primele linii, nici la Cotul Donului și nici la cazematele dela Iași, Târgul Frumos și Munții Neamțului, aducându-ne cuvânt de îmbărbătare în timp ce alții ne împlântau pumnalul în spate. Dumnezeu să-l odihnească în pace, pe El care a fost soldatul cel mai desăvârșit al oștirii noastre! Pedeapsa cea mai cumplită să-i izbească pe acei care în chip mârșav l-au trădat pe Mareșal și au trădat și propriul lor popor.

Nu știu cum de mi-ați aflat adresa, căci eu nu mai comunic cu nimeni; am văzut că fiecare se interesează numai de persoana sa... Iar cei care pretind că poartă pe umeri răspunderea față de generațiile viitoare țin discursuri festive și-și cheltuiesc restul timpului cu intrigăriile politice. Deaceea m'am izolat cu desăvârșire. **Cât n'aș da să fiu din nou în munți, unde eram uniți, nu ca aici!...** Nici asta nu mai este însă posibil.

...Mă gândesc necontenit la acei flăcăi dela Berna, pe care am avut și eu onoarea să-i cunosc prin diferite închisori.

Singuri, fără sprijinul nimănui, ei au asaltat cuibul de spioni, riscând viața și libertatea. Cinste lor, Români adevărați!

Acei care aveți posibilitatea, nu precupețiți nimic pentru a le îndulci suferințele. In special Dvoastră, căruia i s'a permis să-i apere, nu-i lăsați să putrezească prin închisori, căci Nația va avea nevoie de asemenea oameni...

...In cazul că vreunul din cei dela Berna va fi condamnat, mă ofer cu drag să execut un an sau doi de închisoare în locul lui. Vă rog, la judecarea procesului să faceți uz de această ofertă sinceră pentru a arăta și mai mult lumii în ce măsură suntem noi solidari cu cei dela Berna.

Luptați înainte și dărâmați impostorii care s'au cocoțat în posturi de răspundere și care vorbesc în numele Nației, la radio și prin alte părți. Indepliniți-vă misiunea aici, așa cum ați făcut pe front.

Spor la muncă. Să trăiți!

Locot. P. E. (Italia)

Scrisoarea unui muncitor

(continuare din pag. 4)

într'o parte. Deci el a înclinat de parte Germaniei, nu ca hitlerist sau fascist, ci numai pentru că a considerat mult mai periculos pericolul comunist. Intrând în răsboiu alături de Germania era convins că va contribui la câștigarea teritoriilor răpite și la contribuirea Poporului Român în luptă împotriva comunismului.

Deși în aceea vreme erau mulțumiți și unii politicieni de această întreprindere curajoasă a Mareșalului, acuma îl critică.

In ceea ce privește că am fi fost vânduți lui Hitler și că am fi fost eliberați de hoardele social comuniste rusești, aici caut să fac puțină diferență între timpul dominației lui Hitler și între timpul de dominație comunistă.

Deci pe timpul lui Antonescu am avut o armată care a aparținut poporului, căci cei mai mulți ofițeri erau fii de țărani și muncitori, am avut dreptul de a trăi în familie, putând să dormim liniștiți, că nimic nu se va întâmpla peste noapte. Deși era timp de răsboiu, pentru hrană nu eram obligați să facem cozi în fața prăvăliilor și să așteptăm ore întregi, ca până la urmă să ni se închidă în fața ochilor și să plecăm fără marfă, după ore întregi de așteptare.

Venind în ajutorul populației cu cantine sătești, venind în ajutorul celor bătrâni cu pensii de bătrânețe, în ajutorul bolnavilor cu medicamente și cu spitale pentru însănătoșire; țăranilor nu le-a răpit munca lor cu comisii peste comisii de colectare, ci din contră plătindu-le cu un preț rezonabil. Ba mai mult, recompensând pe cei mai harnici. Pentru luminarea țăranilor a căutat prin, **Ogorul Strămoșesc,** să-i îndemne și să le lumineze calea spre o agricultură înaintată, care până la el s'au mulțumit să lase cuvinte cam de felul acesta: cum au trăit moși strămoșii noștri și noi putem trăi. Adică tot timpul la sapă și la plug de lemn. Să umblăm desculți și să ne mulțumim să păzim o capră. Iar acuma sub trupele de eliberatori-comuniști și după răsboi, s'a introdus la noi cartele de alimentație; pentru muncitori inventarea normele și stacanoviștilor, pentru a-i exploata la maximum; țăranului răpindu-i libertatea, făcându-l sclav în propria lui țară. Răpindu-i munca lui cu forța, prin tot felul de mijloace de teroare.

Deci ei spun că dacă Mareșalul Ion Antonescu ar fi câștigat, ar fi fost un om mare; dar fiindcă a pierdut, trebue să-și tragă consecințele. Deci eu aici îi întreb pe cei care au făcut actul dela 23 August. Și ei dacă ar fi reușit, ar fi fost ridicați la rangul de mari politicieni. Mareșalul Antonescu și-a primit moartea așa cum numai un om mare poate s'o primească. faptul că cel mai mare om politic, Iuliu Maniu, i-a strâns mâna în fața tribunalului, deși știa precis căci după acest gest cel putea aștepta și acest om Mare politic nu și-a crutat nici chiar viața sa, pentru a recompensa faptele Mareșalului. **Prin acest gest a recunoscut într'adevăr în Mareșalul Ion Antonescu un om Mare, care a văzut pericolul de moarte acolo unde alții au văzut democrație.** Faptele acestora sunt mult mai grele și dăunătoare Poporului Român, pentru că ei nu vor să-și recunoască greșelile, trecând cu vederea nu numai peste operile de binefacere ale lui Antonescu, dar și peste ce are neamul Românesc mai bun, nesocotind nici jertfa marilor români, ca Maniu, Brătianu și Titel Petrescu.

Pentru toate aceste fapte s'a dovedit de 11 ani diferența între acești politicieni din exil și cei care au rămas în țară să sufere alături de popor. Ei aici se mulțumsec să trăiască bine și să spună neadevăruri. Nici nu sunt în stare să-și primească răsplata pentru actul de trădare a Neamului, deci sunt lași.

Eu sunt un muncitor și nu cunosc prea multe. Dar am văzut că și aici în occident, în timp de răsboi, șeful statului respectiv are mult mai multe puteri de guvernare, decât în timp de pace. Deci Mareșalul Antonescu nu a fost un dictator, ci un conducător. Pentru că nu a venit cu forța, ci scos din pușcărie de Rege pentru a salva țara dela prăpastia la care o aduseseră politicienii. Chiar în retragerea din fața puhoiului comunist el s'a gândit la Poporul Român. Trebuind să capituleze, fiind prevăzător a plasat un fond în străinătate, pentru acei intelectuali români care vor să apere interesele și cultura Neamului Românesc. Din interese egoiste și l-au insușit câțiva politicieni, pentru interese personale. În loc de a contribui cu acest fond pentru faptul la care a fost trimis, se mulțumesc, după ce și l-au însușit, să arunce cu noroi împotriva celui care l-a trimis, crezând că așa vor putea să scape de răspundere în fața poporului oprimat. Dar va trebui să dea socoteala.

Deoarece, pentru noi românii, Ion Antonescu este un sfânt, pe care îl vom pune la icoană. Construind șosele, linii ferate, școli, biserici, ba mai mult, construind în fiecare sa bae comunală, înființând căminuri sătești, organizând cursuri de seară și șezători, Mareșalul Antonescu s'a ocupat de aproape de luminarea poporului de jos, trezind în el dragostea de patrie și libertate. De agricultură, adică de cei cu opinci, s'a ocupat mai mult ca oricare altul înaintea lui. Organizând cursuri de agricultori, făcând centre de formarea agenților agricoli, promovând pe cei mai buni cultivatori, ajutând pe cei mai slabi spre a se putea ridica.

Astea sunt numai o parte din operile de binefacere ale Mareșalului, binefaceri pe care Poporul Român nu le va uita niciodată. Oricât ar căuta politicienii să le ascundă și să le acopere cu cuvinte murdare, nu vor reuși, pentru că noi poporul de jos le cunoaștem și operile Mareșalului și pe ale lor. **În patru ani de răsboi, Mareșalul Antonescu a făcut mai mult pentru Poporul Român decât au făcut politicienii în 20 de ani de guvernare în timp de pace. Ce bine era dacă l-aveam pe Mareșal măcar 10 ani.**

Domnule Director,

V'am scris această scrisoare cu rugămintea de a fi publicată în ziarul **Stindardul** ce cu onoare conduceți. Doresc ca această scrisoare să fie publicată în ziarul **Stindardul,** fiindcă am văzut greaua sarcină pe care și-au luat-o colaboratorii lui, de a ține sus, cât mai sus, Stindardul Neamului Românesc, așa cum l-a purtat armata poporului nostru dela Prut și până la Stalingrad, pe Volga, Crimeia și Caucaz. Al cărui conducător a fost Mareșalul Ion Antonescu.

Vă salut cu cele mai calde salutări, urându-vă sănătate și voe bună.

Ion SELEȘAN

INDEMNUL UNUI FRANCEZ DIN ROMÂNIA

„Francez, născut în România, la Piatra Neamt, am citit cu deosebit inters „Stindardul", de când am avut ocazia să-l cunosc.

Deosebită plăcere mi-a facut să revăd câteva clișee publicate în ziar care mi-au adus aminte de tărâmul copilăriei și adolescenței (minunata fotografie a grupului de tineri în costum național de pe Valea Bistriței — tineri care mi-au fost colegi de liceu; țăranca de lângă Piatra Neamț etc.). Vă mulțumesc pentru plăcerea făcută.

In ultimul număr am citit un pasaj din scrisoarea Dipl. Ing. K. S.-N. Austria care-și aduce aminte de orașul P. N. Nu puteți să mă puneți în relație cu români care au cunoscut acest colț de Moldovă, sau sunt originari de acolo?

...Nu trebue să ne descurajăm, căci numai unirea Românilor va scurta și va îndulci pribegia. Evitați critica trecutului; atacurile „ad hominem". Puneți accentul pe tot ce ne este drag tezaur comun. Faceți cunoscut activitatea românilor pentru cauza eliberării, din orice grup ar fi ei. Vorbiți despre realizări comune — de ex. Biblioteca dela Freiburg. Incurajați-le.

Cu prietenie."

Serge P. (Grenoble, Franta)

ZODIA COEXISTENȚEI

In ziua mutării noastre în Germania (conferințele în serie ar mai putea să ne ofere și alte surprize), un cărturar de seamă care afirmă prezența românească mai mult decât toți politicianii, căftăniți și necăftăniți, la un loc, ne-a trimis următorul mesaj:

„Ințeleg durerea că o simt până în oase: copii născuți în lacrimi și durere! Avem prea mulți vânzători! Dreptatea vom vedea-o răsărind de dincolo de lume; iată de ce trebue să stea sus Steagul, chiar când cel care l-a purtat e cu capul la pământ!

Doamne, ai milă de noi!

Frățește."

✶

„MAI BINE MĂ INGHIȚEA DUNĂREA"

„Va mulțumesc din suflet pentru ziar. E frumos și scrie în el tot ce gândim noi. Și când nu scriți pe șleau, tot înțeleg unde bateți. Mult a plăcut aici articolul lui domnu Căpitan Stoicănescu. Voia să-mi spună mie unu, la Toronto, că d. Căpitan e socialist, dar l-am pus la punct și i-am spus că-l cunosc pe domnul Căpitan din Jugoslavia când îl legaseră sârbii cu frânghii că le spunea toate la obraz. Până și Ungurii îl recunoșteau tot pe dânsul de șef, că nimeni nu-i incontra pe udbisti și cățtei erau destui. Păcatele cui ispășim noi? Că am ajuns copii ai nimănui și toți cred că pe pricopseală am venit aici și ne-am lăsat casa și părinții, nu cu alte socoteli. Că de dragul joagărului am trecut eu Dunărea la Țigănași? Ziceam eu atunci că în 3 luni sunt înapoi și că aveam să fac eu teorie cu politicul, nu el cu mine. Dar a fost să fie altfel. Dacă știam că pentru noi nu este dreptate, **mai bine mă înghițea Dunărea.**"

C. S. (Canada)

DIN NORDUL FRANȚEI

„Imi place să citesc »Stindardul«, fiind unul dintre ziarele cu adevărat neutre de toate mâncătoriile românești din acest exil plin de amărăciune. De starea asta sunt vinovați foștii oameni politici, care în trecut au jăgmănit bietul popor sub o formă, apoi au colaborat cu comuniștii și acuma vor să facă pe eroii și pe conducătorii românilor din exil și a României de mâine, dacă ar putea. Ca român și fost luptător pe frontul anti-comunist, am găsit cu dreptate de-a protesta atunci când, prin anumite foi ce apar în exil, se scriu articole în care se caută să se critice până și sfânta jertfă a fiilor care și-au dat viața în mod apostolic pentru Neam, Cruce și Civilizatie."

Vă rog să primiți româneștile și respectuasele mele salutări."

M. P. (Roubaix, Franța)

TINERETUL ȘI ZIUA DE 23 AUGUST

De loc din Balta Verde, judetul Mehedinți (acum raionul Vânjul Mare), autorul scrisorii de mai jos avea doar 15 ani când „douaș'trei augustiștii" lichidau România. El n'a fost conspirator la „Nestor", ci ucenic la Reșița. In loc să-și vânda sufletul comuniștilor așa cum și l-au vândut unii ciocoi din București, acest mehedințean i-a infruntat pe cotropitori chiar în „Cetatea de foc" a Sovrom-metalului. Din această cauză, în loc să ajungă ofițer politic și să danseze cocoanele miniștrilor occidentali la kermezele lui Dej, a fost trimis să facă armata la D.G.S.M., ca toți feciorii de chiaburi.

Iată scrisoarea lui:

Trieste 23 August 1955

„Domnule Redactor. Compatrioți din Austria! Se împlinesc astazi 11 ani de robie comunistă în România, 11 ani de jale, de jafuri, de mizerie și de părăsire. De 11 ani Poporul Român speră și luptă, cu privirea spre Apus. Acest opor nu poate să considere și nu va considera niciodată ziua de 23 August ca o zi de sărbătoare, ci drept cea mai neagră zi din Istoria sa, plină de zile negre, căci nimeni nu-i poate întrece în ticăloșie pe cei care ne-a vândut și au deschis calea cotropitorilor.

Noi, Românii din lumea liberă, să ne rugăm lui Dumnezeu în ziua aceasta de doliu ca prin indurarea Lui să fim în stare să liberăm frații de stăpânirea tirană, prin propriile noastre forțe. Prin alții, slabă speranță să ne aflăm mântuirea. Toți care gândim astfel trebue să ne unim, având ca bază de luptă Credința și puterea de sacrificiu. Ambiții politice, intrigi și sforării nu-și au rostul între noi. Nu suntem prea mulți și nu ne este îngăduit să ne risipim forțele. Țara așteaptă altceva dela noi. Ea dorește să-i anihilăm pe acei care vor să tărăgăneze lupta și care nici prin minte nu le trece să pună odată mâna pe armă. Singurul »factor constituțional« este Națiunea care suferă, rabdă și plătește greșelile de neiertat ale altora.

Trăiască lupta sfânta de rezistență a Poporului Român împotriva ocupantului și slugilor cotropitorilor comuniști!

Trăiască România liberă! Cu Dumnezeu înainte!"

Ioan Bora (San Sabba, Trieste, Italia)

FRÂNTURI DIN ALTE SCRISORI

„Am primit și eu câteva numere din Stindardul Neamului românesc și alăturat vă trimit un cek de 3 Dollari, contribuind deocamdată cu cât pot și eu, dar timpul va vorbi. Totdeodată vă rog să vă țineți curajul că vom scapa și de lichele.

Dacă aveți ceva cărți vechi dinainte sau Istoria Românilor pentru Clasa 4-a (sau și mai avansat), trimeteți-mi vă rog, căci tare mă supără faptul că cei mai vechi pe-aici nici nu știu din cine să trag și ce rost are neamul nostru pe lume.

Incheind, vă doresc succes mare. Se apropie ziua când va răsări și pentru noi Soarele. Cu credință în Dumnezeu, vom ajunge la țintă."

I. R. (Windsor, Ontario, Canada)

✶

„Țin de asemenea să vă felicit pentru articolul publicat care este foarte bun și exprimă un adevăr pe care foarte foarte mulți români din refugiu îl ocolesc și fac tot posibilul să-l camufleze față de masă. Majoritatea nu cunosc realitatea. Cred că este bine, măcar din când în când, că se gasește cineva care să spună lucrurilor pe nume. Anumită propagandă caută să ne înfățișeze soarta într'o roză aureolă. Alta este realitatea politico-militară. Dvs. rupeți hidoasa mască a crainicilor mincinoși. Și bine faceți."

Adjudant-Șef aviator X. (Paris)

✶

„Văd că americanii n'au luat încă nicio măsura la RFE. și bătaia de joc continuă. Persoana lui Bernard interesează mai puțin decât sistemul. Cu banii lor pot face ce vor, dar n'au dreptul să spună: »Aici Vocea României Libere!«, ci »Aici Europa Liberă, Societate Anonimă pe Acțiuni, Capital deplin vărsat«... vărsat pe gârlă!"

C. I. (Seine et Oise, Franța)

✶

„...Sunt mândru, ca Român, că avem în refugiu un ziar așa de decent, ca prezentare materială și spirituală. Cum bine știți, stau alături de dtră, și sper s'o pot dovedi în curând printr'un abonament."

V. B. (Portugalia)

✶

„Primesc și citesc cu multă placere »Stindardul« ce faceți să apară. O înaltă ținută românească și un stil adecuat timpurilor, mă face să vă felicit și să vă rog să stăruiți pe acest drum.

In prag de bătrânețe și fără mijloace, vă rog a primi contribuția mea în mărci poștale franceze. Aș fi voit să am și numărul 1, spre a vedea îndrumarea ce ați luat, dar probabil este epuizat.

Cu gândul sfânt al eliberării Patriei cotropite vă rog a primi o urare caldă românească.

Al Dvs. **Em. H.**

fost avocat în Baroul de Ilfov."

✶

„...Dumnezeu să vă ajute să răspândiți și aici mai departe lumina libertății și Românismului prin **Stindardul** nostru."

Un soldat din Armata USA.

DELA GERMANII DIN ROMÂNIA

Cele mai multe scrisori venite dela Germanii din România sunt in limba germană și ele se referă la partea germană a ziarului. Iată însă câteva scrisori dela acești germani, scrise într'o românească perfectă. Ele exprimă sentimente, gânduri și preocupări comune.

„...N'am uitat »Stindardul«. Din contra! Il citesc cu mult interes și aș dori din toată inima să păstrez un contact mai strâns cu prietenii și compatrioții mei de limbă maternă română. Simt necesitatea arzătoare de a contribui și noi la discuțiile duse pe plan național de către Români, prin prezentarea aspectelor săsești. Pentru noi Sașii, această contribuție constitue un imperativ național. Nu din interesul nostru particular, egoist, ci pentru a participa și noi la desvoltarea unei concepții noui

(continuare în pag. 10)

SITUAȚIA PRIZONIERILOR ROMÂNI ÎN URSS

Corespondentul nostru din Austria ne comunică:

Prizonierii austriaci repatriați în August 1955 spun că în regiunea **Workuta** se află un lagăr în care se află internați vreo 500 ostași români din Divizia 4-a Munte.

— Dintr'un grup de prizonieri germani care lucrau în 1950 la reconstructia Stalingradului făceau parte și 200 ostași români.

— In 1954, în lagărul **Ziem**, situat într'o pădure la circa 70 Km. Sud-Est de **Sverdlovsk**, se aflau 600 soldați români care lucrau la construirea unei fabrici.

> **Prin Ordinul de Zi Nr. 15, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează pentru eroism și spirit de jertfă pe copilul GHILAȘ I. Vasile, elev în Clasa III-a de liceu, din Comuna Stodilna, județul Orhei.**

— Prizonierii români care nu aveau niciun fel de contact cu țara au scris camarazilor de lagăr germani repatriați în Germania. Prin acești germani, prizonierii români au primit pachete din Germana de Vest. La scurt timp însă, administrația sovietică controlând locul nașterii pentru fiecare prizonier în parte, nici Românii și nici Germanii din România n'au mai putut primit pachete din Germania occidentală. Germanii și Austriacii au început atunci să impartă pachetele lor cu Românii a căror atitudine și spirit de solidaritate stârnise admirația tuturor captivilor, fără deosebire de naționalitate. Nacealnicii ruși i-au scos atunci pe Români din lagărele comune. Bărăcile românești erau acum la 3—5 Km. depărtare de lagărele germane. La locul de muncă se mai puteau totuși întâlni... Pentru a inlătura și această ultimă posibilitate, **prizonierii români au fost, în 1955, cu desăvârșire izolați de prizonierii germani,** fiind repartizați la munci diferite.

> **Prin Ordinul de Zi din 28 Octombrie 1941, Corpul de Munte citează pe Fruntașul GRIGORAȘ Vasile care, împreună cu un soldat german, a capturat 3 mașini rusești încărcate cu muniții.**
>
> **Pentru acest fapt de arme, Fruntașul GRIGORAȘ Vasile a fost decorat cu „Crucea de Fer" de către Comandantul Armatei 11-a germane.**

Repatriații austriaci mai spun că starea fizică a prizonierilor români este foarte rea.

> **Prin Ordinul de Zi Nr. 103 din 24 August 1941, Comandamentul Armatei 3-a citează pe Armată pe Lt. Colonel TARNOSCHI Dan, care s'a jertfit, luptând ca simplu luptător, în bătălia dela Cozinți.**

Moralul lor este minunat, Românii fiind un exemplu luminos pentru toți ceilalti prizonieri. Sunt cei mai buni camarazi, gata să ajute pe oricine. „Când unul de-al lor — spun repatriații austriaci — **este nedreptățit sau pedepsit, toți sar pentru el. Ei nu și-au pierdut speranța că țara lor va fi eliberată de ruși și de comuniști."**

— In Lagărul **Resta** (regiunea Sverdlovsk) prizonierii români au organizat o revoltă, în primăvara 1955, protestând astfel împotriva condițiunilor neomenoase de muncă. Revolta a fost reprimată sângeros.

◆ **Catastrofă de cale ferată.** — Pe la mijlocul lunii Aprilie 1955, trenul-accelarat București-Timișoara a deraiat la Sud de Caransebeș. Accidentul acesta a luat proporțiile unei adevărate catastrofe, de sub dărâmăturile vagoanelor fiind scoși 72 morți. Printre victime au fost numeroși tineri din Timișoara care se întorceau dela un concurs sportiv ce avusese loc la București.

Ziarele reperiste n'au scris niciun rând despre acest accident, dar întâmplarea a fost viu comentată în întreg Banatul. S'a vorbit atunci și se vorbește și astăzi despre un act de sabotaj și de numeroase arestări operate la Teregova și în comunele învecinate. (Stind.)

◇ **Conferința dela Geneva.** — In preajma conferinței dela Geneva, populația Capitalei era ferm convinsă că rușii își vor retrage trupele din România. Svonurile acestea au fost întărite de faptul că sovieticii au evacuat într'adevăr atunci Blocul „Wilson" și că pe Șoseaua Urzicenilor s'au scurs câteva coloane rusești. Lumea prinsese curaj; în tramvaie se vorbea deschis despre o „remaniere" și chiar despre o schimbare de guvern. Ceva mai mult, se spunea chiar că d. Grigore Gafencu s'ar afla la București.

După ce conferința s'a sfârșit, cu rezultatul cunoscut, decepția a fost mare. (Stind.)

◆ **Conform dorinței lui Gheorghiu-Dej,** numeroase unități sovietice care au fost retrase din Austria s'au instalat de curând în regiunea Arad-Timișoara-Lipova, unde și până acum erau destui ruși. In multe sate din apropierea Aradului, rușii au școlile, cooperativele și cantinele lor. Rușii au adus cu ei și câțiva comuniști austriaci care au misiunea să „lumineze" pe șvabi și să-i determine să intre în „colective". (Stind.)

◇ **Rezistența activă.** — Aflăm din sursă demnă de toată încrederea că în cursul lunii Iulie 1955, o unitate de Securitate din Brașov a avut de înregistrat pierderi serioase în luptele ce au avut loc în apropiere de Făgăraș, unde „partizanii" și-au făcut din nou apariția. (Stind.)

◆ **Mai mulți soldați,** aparținând unui regiment de Infanterie din Roman și care se aflau detașați la un depozit militar în apropiere de Mircești, au fost arestați și transportați la Iași unde urmează să fie judecați pentru „acte de indisciplină". Pe vremuri, asemenea acte se judecau în cadrul unității respective. (Stind.)

◆ **Nemulțumiri în rândurile Miliției și Securității.** — Anularea Ordinului Nr. 50 care acorda o serie de avantaje ofițerilor și subofițerilor din Miliție și din Securitate, cât și simțitoarele reduceri de solde (astfel un Maior de Securitate primește acum 1400 Lei lunar, în loc de 1980 Lei cât primea în Decembrie 1954) au provocat o mare nemulțumire în rândurile acelora pe care regimul se sprijină atât de mult. (Stind.)

◇ **Impiegatul de birou de altădată** poatră acum titlul pompos de „Referent Administrativ" și primește un salariu de ... 348 Lei și 50 Bani (Categoria 3-a de salarizare: Ministerul Industriei Ușoare). Suntem și noi curioși să aflăm cum o scoate la capăt respectivul, mai ales dacă este căsătorit, când numai pentru instalarea unei mașini de gătit „Aragaz", cu două plăci, este nevoit să plătească: 520 Lei pentru mașina de gătit, 320 Lei pentru butelie și 15 Lei pe lună pentru gaz. Dacă soția respectivă are nevoie de ciorapi — credem că soțiile referenților administrativi nu umblă fără ciorapi — plătește atunci pentru o pereche de ciorapi sovietici, marca „Capron", 80 Lei. Dacă vrea „Nylon" — regimul a prevăzut și asta — se duce la un magazin „Romarta" și cumpără „Nylon" cu ... 180 Lei perechea. (Stind.)

◆ **Moda lui Dej.** — Bucureștencele, atât de elegante odinioară, poartă acum, în proporție de 90%, pantofi de cârpă cu talpa de cauciuc. Pantofii aceștia care-și pierd forma numai după câteva zile, costă 39 Lei perechea. (Stind.)

◇ **Impresiile „învățătorului" Max Moritz.** — După o vizită de mai multe săptămâni, „învățătorul" britanic **Max Moritz** a făcut niște remarcabile declarații transmise de radio București la 1 Septembrie 1955. Acestea sunt atât de uluitoare, încât par să fie inventate pe-de-antregul de postul de radio reperist, fără ajutorul bogatei imaginații a educatorului englez. De mic copil, Moritz fusese obsedat de povestirile părinților săi, care îi zugrăviseră în culorile cele mai negre suferințele lor în „pogromurile" din România și asociaseră țara de dinainte de războiu (care?) cu sărăcia, violența și opresiunea endemică. Dar surpriza lui Moritz a fost mare când a vizitat RPR-ul în vara anului 1955, invitat de Consiliul Central al Sindicatelor. Incântarea „învățătorului nu are margini: poporul, bine îmbrăcat și dolofan, nu prididea cu cumpărăturile; voioșia și banii (nu Securitatea) îi dădeau afară din case pe bucureșteni, care erau astfel obligați să se plimbe prin splendide parcuri și squaruri. Suprinși de atâta prostie și rea credință, chiar din partea reperiștilor, ne întrebăm dacă bătaia de joc n'a luat locul propagandei. Ori poate există sabotaje și în sectorul propagandei? (FEP)

◇ **IMPRESII din RPR.** — In timpul lunii Mai 1955 o echipă de rugby franceză a vizitat țara și a luat parte la câteva matchuri la București. Din relatările făcute de sportivii francezi agenției FEP reiese că au fost foarte impresionați, venind dintr'o țară liberă, când la unele întrebări ale lor cu privire la sportul și la viața din RPR, însoțitorii lor le-au replicat; „La aceasta nu vă pot răspunde." Francezii au constatat că au fost înconjurați de o politeță și o amabilitate impusă. „Mereu aceiași oameni care de dimineața până seara se învârtesc în jurul fiecăruia din noi, întrebându-l ce dorește și punându-i tot felul de întrebări."

Unul dintre membri echipei care pentru a face un serviciu unui amic, adusese un pachet adresat unui român, acum în vârstă de 75 ani, nu a fost în stare să-l predea personal destinatarului, dândui-se tot felul de scuze și motive pentru care el nu putea vedea pe acel român. Astfel el a trebuit să lase pachetul insoțitorilor săi nedespărțiți din București.

Pre țurile li s'au părut francezilor foarte ridicate. Astfel au plătit între 9—10 lei pentru o sticlă de bere, iar o masă modestă i-a costat de presoană între 30—40 lei. Jucătorii francezi au fost impresionați de insuficiența mijloacelor de transport și de starea de deteriorare a acelora existente.

Cu toată supraveghreea efectuată de reperiști, unul dintre membri echipei de rugby a avut ocazia să schimbe puține cuvinte cu diverși români singur și a aflat că aceștia sunt extrem de nenorociți și că „așteaptă războiul" ca singura posibilitate de a-și recăpăta libertatea. (FEP)

◆ **Știri din Basarabia.** — Ziarul „Moldova socialistă" din Chișinău, cu data de 4 August 1955, anunță plecarea din Moldova a peste 300 de muncitori agricoli din Basarabia pentru a merge să culeagă „roadele" din ținuturile virgine din Kazakstan. SMT-urile din Basarabia au fost obligate să trimită mașini agricole întrebuințate doar un sezon după terminarea strânsului recoltei, pentru a fi folosite în regiunile Kustanai și Karaganda.

In 10 August 1955, același ziar anunță vizita la Chișinău a d-nei Rouz Uiliams (Rose Williams), „activistă obștească de bază" din Jamaica. Intre 6—9 Septembrie, Rose Williams a vizitat stațiunea hidroelectrică dela Dubosari, o plantație de tutun, colhozul „Lenin" după malul Nistrului, un sovhoz de viticultură, o fabrică de tricotaje și a luat parte la o adunare în parcul din Chișinău unde a vorbit femeilor despre congresul mondial al mamelor, la care ea a fost delegată.

La 9 August 1955 s'a anunțat o hotărîre a Sovietului Suprem prin care s'a decis schimbarea numelui satului Chișcăreni și a raionului cu același nume în Lazo, după numele unui „erou sovietic" din timpul revoluției. (FEP)

◇ **La București circulă svonul** ca Loar Rădăceanu n'ar fi murit subit, ci ar fi fost lichidat din ordinul C. C.-ului. Se spune anume că Lotar Rădăceanu, vrând să se reabiliteze față de Internaționala socialistă, era gata să „aleagă libertatea" și că ar fi făcut tatonări în această direcție la Helsinki. După cum se știe, Lotar Rădăceanu era german din Bucovina, numele lui adevărat fiind Wurzel. (Stind.)

> **ROMÂNIA ÎN EUROPA NOUĂ**
>
> **Intr'adevăr de trei ori sfânt e pentru noi acest război; pentrucă el înseamnă eliberarea Românilor din Basarabia și Bucovina, cele două provincii sfâșiate bandițește de Stalin la 1940; pentrucă el înseamnă cruciada împotriva ateismului comunist; pentru că el înseamnă asigurarea existenței statului român însuși.**
>
> **Eu nu știu ce are să fie mâine. Dar un lucru ni se impune ca o certitudine de piatră pe soclul căreia rezimăm speranțele viitorului: acesta e legământul pe care l-am făcut cu Germania. Nu există putere pe lume care să sfarme vitalitatea poporului german. El este și rămâne permanența și cetatea Europei. Nouă nu ne trebuie prea multă îndrăsneală pentru a spune: Germania și Europa una sunt. Dacă Germania n'ar exista, e sigur că nici Europa n'ar mai exista. Pe această mare certitudine din mijlocul continentului se razimă speranțele de viață ale României noastre. Dacă legământul, pe care l-am făcut, a avut la început un caracter diplomatic, — ceeace nu exclude obligativitatea, — legământul acesta, trecut prin dogoarea războiului, a căpătat un prestigiu de mistică frumusețe ...**
>
> **Când s'a dat semnalul atacului la Prut pentru recucerirea Basarabiei și a Bucovinei, erau acolo soldați români, dar erau împreună și soldați germani. Grosul armatelor a trecut în marș eroic spre stepele depărtate ale Rusiei dar în urmă au rămas cei cari au căzut jertfă pentru cauza noastră. Ei sunt Români și Germani. Sângele lor tânăr a stropit aceeași brazdă și trupurile lor se odihnesc în sânul aceluiași pământ românesc. Sângele sacrificiului german a intrat pentru totdeauna în istoria României, precum sângele românesc s'a risipit în Răsăritul barbar pentru salvarea Europei. Când se vor scrie paginile acestui epos gigantic al flăcării împotriva întunericului, aburul sfânt al amintirii va învălui sufletul generaților viitoare cu un imn de iubire și de recunostință pentru rasa imperială, care a îngropat moaște sacre la temelia României.**
>
> **GÂNDIREA, Martie 1944.**
>
> **Nichifor CRAINIC**

La moartea Mitropolitului Nicolae Bălan

La 3 Septembrie 1941, Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului — decedat de curând la Sibiu — se găsea, împreună cu o delegație de ierarhi și preoți din Transilvania, la Chișinău, capitala Basarabiei din care abia fuseseră izgonite hoardele ruse.

Cu acest prilej Nicolae, Mitropolitul Ardealului, Andrei, Episcopul Aradului, Nicolae, Episcopul Orăzii, Vasile, Episcopul Timișoarei și Veniamin, Episcopul Caransebeșului au adresat poporului basarabean desrobit următoarea scrisoare pastorală:

„Iubiți frați Basarabeni!"

„Venim la voi — noi ierarhii Bisericii noastre din Ardeal și un număr de preoți ardeleni — în numele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Venim de pe meleagurile Ardealului, noi ierarhii și preoții lui, să vă aducem cuvântul de mângâiere al credinței după suferințele prin care ați trecut și care au lăsat răni dureroase în sufletul și în casa fiecăruia din voi.

> **Luptăm în Răsărit:**
>
> **— pentru întregirea granițelor firești ale Neamului și desrobirea fraților noștri de pretutindeni;**
>
> **— pentru îndepărtarea dintr'o îndreptățită nevoie de apărare națională a vechei și neîntreruptei primejdii de cotropire moscovită, pe care bolșevismul a făcut-o și mai amenințătoare;**
>
> **— pentru cauza Creștinismului, pe care am apărat-o totdeauna la porțile Europei;**
>
> **— pentru Vieața, Pacea, Neatârnarea și Civilizația Europei."**
>
> **ION ANTONESCU**

Venim să ne rugăm împreună cu voi pentru înfrângerea vrăjmașului și pentru așezarea pe veci a granițelor scumpei noastre Românii acolo unde duce vitejia străbună reînviată.

Nu vă cerem nimic, ci vă aducem toată dragostea noastră creștinească și românească. Vrem să ne lipim sufletul nostru de sufletul vostru și să vorbim de Cel ce ne strânge pe toți în iubirea lui și tămăduește toată suferința, de Domnul nostru Iisus Hristos.

Cei ce v'au stăpânit în anul durerii care a trecut n'au avut decât cuvinte aspre și lovituri neomenoase pentru voi. Ați trăit ca niște orfani într'o lume de străini. V'au stingherit dela bucuria cea mai mare și mai sfântă a omului, aceea de a vorbi de Dumnezeu și de a se ruga lui. Ați rămas cei mai mulți fără părinții voștri duhovnicești care să facă rugăciuni pentru voi și să îmblânzească firea omenescă, cea ușor purtată spre răutate.

Toate acestea au trecut ca un vis rău. Dumnezeu, prin vitejia bravilor noștri ostași care și-au vărsat sângele pentru libertatea sufletului vostru, v'a scos la liman și v'a ferit de apăsări și mai grozave care aveau să vie. Să-i dăm slavă lui, să fim recunoscători morților și răniților noștri, să-i mulțumim Majestății Sale Regelui Mihai I și Conducătorului Statului, Mareșalul Ion Antonescu, care au purces cu iubire în Hristos și de neam la această vitează faptă.

Dușmanii Crucii și ai mântuirii omului fug împrăștiați și se mistue ca întunerecul de fața luminii.

Adunați-vă în jurul nostru să înălțăm, în slobozenie, rugăciuni de multumița și de mărire Tatălui ceresc, să ne mărturisim credința nesdruncinată în puterea Domnului Iisus Hristos și în harul mântuitor al Duhului Sfânt.

Numai unde stăpânește Sfânta Taină e liniște, pace și bunăvoință între oameni. Numai acolo coboară Dumnezeu dreptatea și dragostea între ei.

Veniți să cântăm Dumnezeului nostru. Slavă Ție Doamne, Slavă Ție!

Imbrățișându-vă cu dragostea Noastră cea întru Domnul, vă împărtășim arhiereștile noastre binecuvântări.

Chișinău, la 3 Sept. 1941

† **Nicolae,** Mitropolitul Ardealului
† **Andrei,** Episcopul Aradului
† **Nicolae,** Episcopul Orăzii
† **Vasile,** Episcopul Timișoarei
† **Veniamin,** Episcopul Caransebeșului.

> »Față de Antonescu avea mai multă încredere, căci la 12 Iunie el (NN. Hitler) i-a expus, la München, întreaga acțiune iminentă împotriva Sovietelor comunicând acestuia până și data începerii ostilităților. Antonescu strălucea de bucurie. „Se'nțelege că voiu fi alături din prima zi. Când este vorba de pornit contra Slavilor, puteți să contați totdeauna pe România", spuse el, **după ce Hitler îi făgăduise Basarabia și alte teritorii rusești.«** (Sublinierile sunt ale noastre N. N.)
>
> **P. SCHMIDT: „Statist auf diplomatischer Bühne"**, pag. 539

Doi ani dela apariția »Stindardului«

Cu speranțe noi, cu focul credinței nestrămutate în izbânda cauzei pentru care luptăm, cu fruntea sus, pășim în al treilea an.

Greutățile materiale și atacurile piezișe, nu au făcut decât să ne oțelească voința de a continua — până la izbânda deplină. Elanul tineresc luminat de credință, izvorât din glia fecundată de sângele ziditorilor României Mari, nu poate fi oprit în urcușul dârz spre propria-i realizare în biruința Românismului.

Ducând cu noi, pe cărările aspre ale pribegiei, ecoul gemetelor alor noștri, evocăm în gând icoana Patriei sângerânde, ori de câte ori resorturile morale ne sunt încercate de vicisitudinele sorții; și atunci regăsim în noi puterea necesară strunirii lutului instigator la compromisuri și cedări în domeniul sacru al năzuințelor sfinte românești.

Așa am putut rezista ispitei de a face să se vorbească de noi... „pe plan internațional", cu sprijinul cercurilor neutraliste și în schimbul renunțării la apărarea dreptului la viață liberă al Poporului Român, — drept imprescriptibil, care încurcă atâtea socoteli coexistențialiste.

Așa am putut respinge orice ofertă de „ajutor" sau „funcție", mijloace de aservire morală și ideologică, ce ne-ar fi impiedicat să dăm glas aleanului acelora care și-au pus în noi, pribegii lor ambasadori, ultimele lor nădejdi.

Convinși de falsitatea principiilor cu nobilă rezonanță, în numele cărora se acceptă exterminările în masă — „pașnice" —, nu am renunțat și nu vom renunța niciodată la apărarea drepturilor noastre legitime, de teama că vom fi considerați „provocatori la răsboi" sau „ne-democrați".

Cei ce cred sincer în principiile democratice nu au complexe stângiste și nu simt nevoia să fie unși democrați de fronturile populare.

Atrocitățile unui regim criminal ce aspiră la dominația mondială, cât și participarea jertfelnică a Poporului Român la apărarea principiilor de viață ale lumii creștine, vom continua să le prezentăm și mai departe, în adevărata lor lumină, deschis, — nu ascunse la colțuri de frază —, fără ifose patriotarde.

Convinși că delirul grandoarei conduce, ineluctabil, la disolvarea sufletului, am refuzat și refuzăm orice titluri care, gâdilind orgoliul și împăunând prostia, promovează impostura; titluri efemere care se creiază și se atribue cu o ușurință îngrijorătoare aici în exil. (Când vedem asociații, care se reînființează înainte de a se fi desființat legal, compuse din doi membri: unul — „președinte", iar celălalt — „secretar general", ne întrebăm dacă schimbarea de mediu la care am fost constrânși, nu este cumva incompatibilă cu desvoltarea renumitului bun simț românesc).

Repudiem impostura pe orice plan s'ar manifesta. Pe plan național — „patriotismul" de paradă. Pe plan internațional — „anti-patriotismul" profesional. Pe plan politico-cultural — acea simbioză dintre politician și scriitor, în care, mijlocind o subvenție, primul poate semna articole, de înaltă ținută intelectuală, pe care le scrie, bineînțeles ultimul.

Recunoscând fiecăruia dreptul de a urmări, pe altă cale și cu alte mijloace, acelaș scop, eliberarea țării, modesta noastră contribuție la strângerea energiilor românești din afara hotarelor într'un singur front de luptă anti-bolșevică, peste partide și persoane, după exemplul celor din țară,nu am început-o cu elaborarea unui program.

Noi credem cu Nichifor Crainic că unirea oamenilor, ca și a popoarelor, trebuie începută cu unirea inimilor.

Ajutăți fratele în suferință și nu-l întreba din ce partid a făcut sau face parte. Născut sub acelaș petec de cer, fugar anti-comunist, sentimente și acțiuni cinstite, setea neogoită a eliberării țării, hotărârea nesdruncinată de a lupta, până la ultima suflare, contra cotropitorului și a uneltelor lui, sunt singurele criterii după care ne alegem prietenii. Iar prietenii noștri sunt toți acei români, cunoscuți sau necunoscuți, care și-au închinat necondiționat viața realizării aspirațiilor legitime ale Poporului Român; toți acei streini care sprijină cu vorba și fapta lupta pentru libertate a Românilor.

„Stindardul" nu este un jurnal de partid și nici nu aspiră la acest rang. „Stindardul" este o acțiune de înmănunchere a energiilor românești; curent de reînoire morală, pornit din străfundurile pământului încălcat; școală de reeducare în spiritul virtuților străbune și al omeniei de acasă: școală a noastră a celor care îl scriem, în primul rând. Căci nu patriotismul propovăduit altora, prin vorbă, prin presă sau pe calea undelor, — patriotismul remunerat —, va putea aprinde odată nepotolitul foc al mântuirii, în care, cu ultimul cătuș, să se mistue, pentru totdeauna, tirani și tiranie, ci forța mobilizatoare a exemplului.

Dacă gândurile noastre tipărite nu ar corespunde unei trăiri reale în noua morală de reclădire a sufletului românesc și creștin, „Stindardul" s'ar transforma într'un nou cuib de perfidie, iar noi am depăși în ipocrizie tot ceea ce politicianismul levantin a reușit să realizeze în acest domeniu.

Nu am crezut niciodată că am fi mai meritoși decât alți frați de suferință. Ca oameni, avem în noi părți bune și părți rele. Poate mai multe rele decât bune. Suntem doar așa de aproape de noroi și atât de departe de soare!... Am luat condeiul în mână deoarece pușca și tunul ne-au fost interzise, dar conștienți de efectul primejdios dăunător cauzei românești pe care îl poate avea mânuirea ușuratică sau pătimașe a acestei arme minuscule, fiecare am făcut în fața forului nostru interior un legământ: Câtă vreme umbra zăbrelelor va continua să se întindă peste țară, să înăbușe în el orice tendință de manifestare a unor convingeri de circumstanță și să vegheze cu evlavie ca flacăra credinței în izbăvirea neamului, ce singură ne mai luminează calea în negura egoismului coexistențialist, printre indiferențe reci, să nu fie copleșită de noroiul pornirilor și ambițiilor deșarte.

Militând pentru regăsirea moralei românești creștine și a omeniei de acasă, cât și pentru introducerea lor în viața politică românească, concomitent cu înlăturarea putregaiului, ne străduim să dăm credinței noastre inebranlabile girul faptelor eliminatoare de echivoc.

Pe acest drum, dela care nicio protivnicie nu ne va putea abate, sprijinul moral și material al acelor români care cred în justetea liniei pe care ne-am impus-o, ne va fi încurajare și îndemn.

Red.

In legătură cu un svon

Neputând să ne răspundă în altfel, dușmanii Stindardului nostru românesc au deslănțuit după fiecare număr al ziarului un nou atac pieziș împotriva noastră, folosind de fiecare dată armele de care se folosesc lașii: perfidia și minciuna.

In ultima vreme a circulat la Paris svonul că unul dintre proaspețiți repatriați în R. P. R., Căpitanul Dreve Gheorghe, ar fi fugit cu „documentele" ziarului nostru.

Fabricat la München, unde nu putea fi pus pe piață, svonul a fost lansat la Paris; punct de plecare: scara de serviciu a unui hotel administrat de Bercovici, tatăl lui Noel Câmpineanu — Bernard Vladimirescu. Deatfel de pe culoarele aceluiaș hotel au fost recrutați și o serie de rezistenți la microfon, scrobiți și spilcuiți, tot din ăia care se uită la România cu binoclul întors.

Svonul este atât de ridicol, încât nu merită vreo desmințire. Dreve n'a avut nici o legătură cu „Stindardul" sau cu vreunul din colaboratorii noștri. Nici nu i se trimitea ziarul.

*

Când ne-am hotărît să nu fim conformiști și să apărăm dârz o poziție care este acum perfect conturată, noi cei care facem să apară acest Stindard am știut că vom avea de înfruntat o sumă de riscuri. Tot spunând lucrurilor pe numele lor adevărat, am reușit să aliniem împotriva noastră multi dusmani, mai mari și mai mici. Știm deasemenea că forțele din umbră (le cunoaștem și pe acelea) sunt cu mult mai primejdioase decât adversarii vizibili. Să amintin oare de cazul Cernak?

Suntem surprinși însă că unii frați de suferintă, care gândesc la fel, în loc să ne ajute, ne pun piedici sau — și aceasta este nespus de dureros — se oferă voluntar să îndeplinească misiuni pe care dușmanul comun n'ar fi în stare să le îndeplinească.

Se întâmplă acum exact ce s'a întâmplat în anii 1935/37 când Carol II se pregătea să instaureze cea mai abjectă dictatură. Este oare nevoie să mai demonstrăm pentru ce anume această potrivire, pentru ce impostura se menține, pentru ce meșterii ticăloșiei dela 23 August 1944 îndrăznesc să vorbească în numele nostru, să încaseze lefuri în contul țării în lanturi și să aibă nerușinata pretenție că sunt reprezentanții României pe care au vândut-o, când pentru vânzarea de țară nu există nicium fel de prescriptie?

ive

> Dar și în alte probleme, Antonescu îi spunea adevărul în față, fără ocol. Odată, când Hitler voia să arunce vina străpungerii frontului și încercuirii de către ruși a Armatei dela Stalingrad — alături de Unguri și de Italieni — și în spinarea Românilor, Antonescu a protestat energic criticând Comandamentul german, adică indirect pe Hitler în persoană. Am avut atunci impresia că Antonescu s'a folosit de foarte convingătoare argumente, ca un vechiu ofițer de stat-major.
>
> **P. SCHMIDT: „Statist auf diplomatischer Bühne"**, pag. 549—551

Bulganin la radio „Europa Liberă"

„Stindardul" a avut neplăcuta misiune să desvălue în fața opiniei românești și a prietenilor americani impostura și scandalul care durează de aproape un an de zile la secția românească a postului de radio „Europa Liberă". Cu date și citate interceptate corect din emisiunile zilnice ale postului de radio dela München am arătat că programele românești ale acestui post susținut cu atâta generositate din daniile poporului american au ajuns sub direcția tânărului Noel Bernard o adevărată bătae de joc. O colecție întreagă de greșeli de limbă, de tact și de orientare politică, fără să mai vorbim de omisiunile și de răstălmăcirile istoriei noastre naționale, a fost pusă sub ochii cititorilor noștri și ale autorităților competente dela Washington și New York.

Astăzi avem satisfacția să constatăm că întregul exil românesc a luat atitudine față de cele ce se petrec la München. Ceva mai mult, suntem informați că autoritățile americane au intreprins o anchetă în jurul celor desvăluite în aceste coloane și verificând exactitatea campaniei noastre au ajuns la concluzia că scandalul a depășit orice limite și că secția românească a Europei Libere trebue epurată și reorganizată radical. Numeroși membri ai Congresului American care se interesează deaproape de problemele românești sunt deasemenea convinși că în forma ei actuală secția nu poate da randamentul necesar.

Cazul Bernard poate fi socotit astfel virtualmente lichidat. Impostorul strecurat la conducerea secției va trebui să demisioneze sau să fie demis spre satisfacția chiar a colaboratorilor secției care nu credem că ar mai putea suporta ofensa de a fi dirijați de un tânăr neisprăvit. Noi vom continua însă să urmărim ca și până acum emisiunile „rezistentului" Bernard Câmpineanu, vom colecționa „perlele" împrăștiate de unde și le vom pune la dispoziția Comitetului central al Europei Libere și membrilor Congresului american pentru completarea anchetei.

Cu toate acestea nu putem încheia nota de față fără să nu protestăm contra faptului că în reportajul transmis în ziua de 18 Iulie dela Geneva cu prilejul conferinței celor „patru mari" Noel Bernard a avut lipsa de bun simț să culeagă în microfonul „Vocii României Libere" glasul „Președintelui" Bulganin și să-l arunce ca o sfidare peste cortina de fer ascultătorilor din România. Sedus de atmosfera „coexistențialistă" de pe malul lacului Leman unde s'a întâlnit și, probabil, și-a surâs tandru cu corespondentul „Scânteii" Haim Bârlădeanu, pseudonimul Ion Câmpineanu a crezut poate că poporul român se stingea de dorul de a auzi vocea hodorogită a urmașului lui Stalin... Ce vor fi zis ascultătorii din țara încătușată de tiranii comuniști când au auzit „Vocea României Libere" transmițând în rusește — exact ca Radio Moscova și ca radio Bucrești — ipocriziile șefului de bandă dela Kremlin?

Și fiindcă suntem la capitolul „coexistenței pașnice" ținem în fine să amintim că, în ultimul reportaj dela Geneva programat în ziua de 23 Iulie, acelaș Bernard a comis un fals — încă unul din seria de falsuri înregistrate de noi — cu scopul evident de a-și crea anumite alibiuri și de a induce în eroare direcția americană a postului de radio Europa Liberă. In reportajul amintit, fără nicio legătură logică cu restul textului, Bernard a început deodată să se vaete că a fost atacat **personal** de H. Bârlădeanu sub motivul că el (Ion Câmpineanu) mai dârz decât americanii, ar fi stricat atmosfera idilică a coexistențialismului sovietic. Cum? „Scriind în Scanteia de azi — spunea Bernard — că **EU** nu am făcut altceva decât să răspândesc vechile calomnii și insulte la adresa Uniunii Sovietice" etc. Acesta este textul curioasei jeluiri a lui Bernard. Un text măsluit, căci am citit și noi „Scânteia" dela 23 Iulie și nu am gasit nicăeri presupusul atac îndreptat **contra lui Câmpineanu** de către trimisul foii bolșevice la Geneva, Haim Bârlădeanu. Iată pasagiul din „Scânteia" măsluit de clientul nostru în reportajul cu pricina: »Trebue reținut însă și faptul că la Geneva sosesc și altfel de ecouri și comentarii cu privire la mersul și perspectivele conferinței. Este vorba despre ecourile care provin din partea acelor cercuri strâns legate de trusturile de armament, care își pun toate speranțele într'un eșec sau un impas al conferinței și pe care rodnica desfășurare a conferinței le dezamăgeste. Așa, de pildă, chiar în această perioadă când speranțele întregii omeniri iubitoare de pace se îndreaptă către o nouă și importantă slăbire a „războiului rece" și a încordării internaționale (admirați româneasca lui Bârlădeanu, răsărită parcă dintr'o tulpină cu a lui Bernard! N. N.) **postul de radio „Europa Liberă" — ale cărui legături cu unele cercuri financiare din SUA sînt cunoscute — continuă emisiunile sale pline de calomnii și insulte la adresa Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară silindu-se să învenineze cât mai mult atmosfera în relațiile dintre Est și Vest.** In ce privește conferința dela Geneva — „Europa Liberă" reține și amplifică cu îngrijire orice divergență, dar minimalizează punctele de apropiere și acord ce se ivesc și se face, în general, purtătorul de cuvânt al cercurilor ce mizează pe eșecul conferinței.« Este clar: Bârlădeanu nu pomenește nicăeri numele lui Bernard Jurnalistul bolșevic se referă — vorba lui — **în general** la postul de radio Europa Liberă care era reprezentat la Geneva de consilierul său politic (american) și de trimișii secțiilor poloneză și cehă, Bernard fiind acolo a cincea roată la căruță. De unde a scos atunci Noel Bernard „atacul" **împotriva lui?** Ce îl autoriză oare pe Bernard să strige că tovarășul Bârlădeanu l-a atacat **pe el** și nu pe ceilalți reprezentanți mult mai importanți și mai serioși ai „Europei Libere" la conferința dela Geneva, Nu cumva tovarășul dela „Scânteia" i-a jucat renghiul arătându-i pe coridoarele „pașnicei coexistențe" un text pe care apoi l-a modificat înainte de a-l trimite la București.

E cert că Bernard ca să-și consolideze poziția sdruncinată, avea nevoe de un atac de complezență din partea presei reperiste. Dar e tot așa de cert că atacul nu a fost îndreptat contra lui personal. Falsul este evident și descoperă odată mai mult jocul întortochiat și viclean al bevanistului Bernard care încearcă să umble, vorba proverbului, c'un picior în două cisme.

Dar să sperăm că rușinoasa paranteză bernardiană va fi în curând închisă.

Ion Munteanu

INFORMAȚII

◆ **Biserica ortodoxă română din Paris** a declarat săptămâna dela 17—24 Iulie, în care a avut loc conferința dela Geneva, săptămână de rugăciuni. In fiecare seară Preotul Paroh Virgil PÂRVĂNESCU a oficiat o slujbă religioasă.

Impresionantă a fost în special slujba religioasă din seara de 18 Iulie, prima zi a conferinței dela Geneva, când credincioșii, în genunchi, cu lumânări aprinse, au înălțat rugi fierbinți către Bunul Dumnezeu pentru a ne protegui Neamul și a-l călăuzi pe drumul salvării din robia lui Anti-Christ.

La sfârșitul slujbei, Preotul Paroh Virgil PÂRVĂNESCU a adresat, în numele credincioșilor români din Franța, un Memoriu celor trei Mari Puteri, al cărui text îl reproducem integral în pagina franceză.

(Din motive imposibil de înțeles, Preotul Radu GRAȚIAN, deși prezent, a refuzat să participe la oficierea slujbei religioase în această săptămână de rugăciuni pentru Țară și Neam.)

◆ **Ziua de 23 August la Paris.** — Implinindu-se 11 ani dela ocuparea României de hoardele asiatice, organizațiile românești dela Paris au comemorat această zi de doliu printr'un parastas pentru pomenirea ostașilor căzuți pe câmpul de onoare, a martirilor morți în închisori, în lagărele de concentrare, de muncă forțată și de prizonieri, a celor căzuți în munți în lupta de desrobire și a martirilor ce s'au jertfit pentru apărarea credinței și libertăților naționale.

Serviciul religios care a avut los la Biserica Ortodoxă Română din rue Jean de Beauvais a fost oficiat de preotul Radu Grațianu, răspunsurile fiind date de dnii Litoiu și Ghinescu.

O coroană din florile culorilor naționale purtând inscripția „La Roumanie sous le joug bolchévi.ue" a fost depusă la Mormântul Soldatului Necunoscut la ora 17,30, adică exact la ora când acum 11 ani Postul de radio București anunța că România a fost predată trupelor sovietice de către o clică de trădători. S'a păstrat un minut de reculegere, după care delegații prezenți au semnat în Cartea de Aur.

La această tristă comemorare au luat parte dnii: Constantin Arsene, directorul ziarului „Curierul Românesc", Cpt. Mircea Crutescu, Dna Felicia Cezianu, George Demetrescu, Const. Dumitrescu, Șt. Georgescu-Olenin Preot Radu Grațianu, Dna Monica Lovinescu, Ion Miloae, Dna Elena Popescu-Fuch, Lt. Comandor aviat. Profir, I. N. Rotaru, Dna și Dl Secăreanu, Aurel Serdaru și Căpitan C. Stoicănescu.

◇ **Legiunea de Onoare,** în gradul de cavaler, a fost acordată compatriotului nostru, d. Max Manolescu, comandant-pilot la o importantă companie franceză de transporturi aeriene.

In timpul războiului, d. Max Manolescu a fost pilotul Mareșalului Ion Antonescu.

◆ **Congresul Național** al Tineretului Ortodox Român din America (AROY) a avut loc între 2 și 5 Sept. 1955 la Chicago, cu participarea delegaților din toate parohiile cu tineret organizat cât și a sute de oaspeți veniți din toate parohiile din apropierea orașului Chicago.

Cu ocazia acestui congres, I. P. S. Episcopul Valerian, înconjurat de un sobor de preoți, a oficiat o slujbă religioasă în Biserica „Sfânta Maria" a Românilor din Chicago.

◇ **Manifestația dela Bari (Italia).** — Biserica Română Unită din Roma a organizat o „Manifestație folkloristică românească" în ziua de 3 Iulie la Bari, manifestație la care au participat peste 200 persoane. Programul compus din cântece religioase, cântece patriotice, cântece populare românești și dansuri populare românești a fost viu aplaudat. Inafară de corul dirijat de Monseniorul Aloisiu Tăutu, la reușita acestei serbări au contribuit: dna F. Pascarelli-Oprescu și dnii A. Chiuzbaian și Ing. V. Giotta.

◆ **Din comitetul provizor al Federației Internaționale de Acțiune Latină,** federație care-și va ține primul congres în Noembrie anul acesta la Madrid, face parte și d. George Paladi, jurisconsult.

L'ETENDARD

PRÉMISSES D'UNE „REVOLUTION DE LA LIBERTÉ"

Il s'agit de former des hommes capables de donner pour la liberté toute la force de leurs bras, tout l'enthousiasme de leurs coeurs, une implacable lucidité, une volonté inflexible. Il s'agit de commencer dès demain, dès aujourd'hui, cette révolution de la liberté qui sera aussi une explosion des forces spirituelles dans le monde, analogue à celle d'il y a deux mille ans, la même!

Georges Bernanos,
La liberté, pourquoi faire?

Ce n'est pas par un «anti-communisme» — si parfait soi-il — que nous sauverons notre civilisation à l'épreuve, mais en accomplissant cette «révolution de la liberté» dont parle G. Bernanos. Afin de mener à bien cette véritable «insurrection de l'esprit» il nous faudra lutter avec la dernière énergie contre l'URSS et sa politique dynamique, contre les maux de notre société et, enfin, contre nous-mêmes.

Dans la lutte serrée de chaque jour qui oppose les deux blocs la partie n'est pas égale: l'URSS joue aux échecs, et cache sa stratégie, l'Occident veut jouer au bridge et annonce les cartes qu'il a en main.

Le succès du marxisme parmi de nombreux «bien-pensants» occidentaux est dû non pas tant à sa force intrinsèque — en somme c'est une doctrine vulgaire et dépassée — mais à l'incapacité occidentale de le démonter. Mais la source première de toutes les grandes erreurs politiques réside en cela que communément on croit que le parti communiste «est un parti comme les autres», plus à gauche, et que le régime soviétique est un «système comme un autre», caractéristique de notre siècle.

Se rendre à l'évidence que le bolchévisme est la russification, voire l'asiatisation du marxisme européen, qu'il représente le défi (challenge chez A. Toynbee) de notre ordre, avec lequel aucune synthèse n'est possible — il n'y a pas eu de synthèse entre le Christ et l'Islam — ré-apprendre aux masses occidentales à penser «philosophie», voici les premiers éléments d'une lutte ayant des chances de succès.

Les peuples subjugués par l'URSS auraient pu constituer pour l'Occident des alliés indispensables; J. Burnham l'a souligné à maintes reprises. Pendant longtemps le maintien de l'espoir dans la libération était justifié et recommandable. Après dix ans, la même politique peut avoir des conséquences désastreuses. On ne pourra plus faire patienter les peuples-esclaves par une contre-propagande. Il arrive un moment où l'on ne s'en laisse plus conter, quand la lassitude et le désenchantement prennent le dessus. A ce moment-là il s'impose à la place de la contre-propagande une campagne de vérité. Il est criminel d'inciter les peuples à espérer par des messages radio-diffusés le jour même où l'on s'assied à la table de conférence en compagnie de Boulganine. Cela ne peut mener qu'à la dévaluation d'une politique et à l'aliénation des sympathies non encore défuntes.

Parallèlement à un renouveau de la politique étrangère de l'Occident — qui arrache l'initiative à à l'URSS — il lui faudra abandonner les mythes catastrophiques de notre siècle, fourriers précieux du communisme. Ce n'est pas tant les «agents de Moscou» qui pourrissent le monde libre, que ses faiblesses et ses démissions.

L'euphorie scientiste au milieu de laquelle nous vivons nous mène sûrement à la despiritualisation de l'homme. Adorateur de la machine l'homme se façonne à son image. Plus que l'armement thermo-nucléaire nous devons craindre que l'atomisation n'ai lieu dans l'âme de l'homme. La lutte n'est pas tant contre le désarmement militaire que contre le désarmement moral, facile à réaliser dans un monde qui renonce chaque jour à sa force spirituelle: la foi chrétienne.

La séduction de la «gauche» — cet opium des intellectuels, selon la belle formule de Raymond Aron — est une autre maladie de la pensée politique occindentale. C'est un snobisme qui risque de lui coûter cher. La «gauche», même non-communiste, ménage l'installation dans les ersprits des slogans indispensables à l'arrivée de l'Armée Rouge.

Enfin, le complexe «anti-colonialiste» risque d'avoir des suites désastreuses pour la solidité de la société occidentale. On ne coupe pas l'herbe sous les pieds de l'URSS — comme certains le croient — en favorisant et même en réalisant son programme. Rien de plus mensonger que la formule: «L'ère des colonies est révoulue.» Nous assistons à un nouveau partage des colonies dans le plus orthodoxe sens léniniste. L'URSS dissimule sous le masque du «socialisme» un véritable capitalisme d'état et cache sous une phraséologie «anti-colonialiste» la plus évidente des réalités; elle est une grande puissance coloniale. La plus grave démission de la politique occidentale est de ne pas exploiter à fond cette situation.

Toute considération raciste étant exclue — c'est d'abord la foi chretienne qui nous l'interdit — il faut pourtant convenir que le compliqué régime de la démocratie parlementaire est bon pour les peuples évolués et non pas pour ceux qui sont au stade de la cueillette. Le suffrage universel érigé en totem pour des peuples hier encore anthropophages menera plus sûrement l'Occident à sa perte que les espions soviétiques. Car encourager aveuglément une émancipation prématurée des peuples coloniaux c'est précipiter le chaos; le Kremlin ne demande pas mieux si l'on fait la besogne pour lui. Si la France — qui représente l'ordre — est chassée d'Afrique du Nord, comme l'a été l'Italie, nous assisterons à un retour de la barbarie. Il n'y a vraiment pas de quoi être fier lorsque des états féodaux comme le Yémen, l'Ethiopie et l'Arabie Séoudite se permettent de vilipender la France à l'ONU, non seulement impunément mais même aux applaudissements de ceux qui se croient «dans le fil de l'histoire». Dire que c'est cela le progrès est une dérision. Pour que les autres nous respectent il faut que d'abord nous respections nous mêmes. Or il n'y a pas de commune mesure entre les héritiers d'une civilisation bi-millénaire et ceux qui sortent à peine aujourd'hui de la brousse. La theorie léniniste de l'impérialisme a fait moins de mal que la proclamation d'égalité entre la France de Descartes et le Libéria. Ceci n'implique nullement la négation des possibilités latentes des peuples aujourd'hui coloniaux, mais des siècles passeront, peut-être, avant qu'ils ne donnent leur mesure. Rome et Byzance se sont effondrées le jour où l'hiérarchie militaire et administrative était formée par des barbares; Odoacre et Soliman n'ont donné qu'un coup de pouce à un édifice croulant. L'Occident prépare sa défaite de la même façon.

Ce n'est qu'une politique coloniale éclairée, paternaliste — il ne faut pas avoir honte du terme — à l'instar de celle appliquée par la Belgique et le Portugal qui peut arrêter la course vers la débâcle. Cette action devrait évidemment être doublée de la dénonciation du mensonge de la plus grande puissance coloniale — l'Union Soviétique. Ce tournant est irréalisable si l'on légalise le statu quo en Europe et si l'on applaudit à tout rompre les propos «anticolonialistes» auxquels il ne manque que la référence à Lénine.

La tradition de la liberté est indissolublement liée en Europe à la tradition chretienne; la survie de l'une sans l'autre est impossible. Cette liberté nous allons la gagner comme le proclamait G. Bernanos — d'abord en nous-mêmes, contre les préjugés et les efforts de toutes les propagandes. La «révolution» préconisée en tête de ces lignes ne sera pas le fait d'une masse amorphe d'électeurs, de pêcheurs à la ligne et de titulaires d'un dossier IRO — elle sera le fait d'une élite capable de tous les sacrifices. Dans cette action les réfugiés de l'Est peuvent apporter une contribution de taille. Car, ne sont-ils pas les messagers d'une civilisation effondrée comme jadis les Grecs après la chute de Constantinople? Mais c'est en restant authentiques — comme le remarquait récemment M. Mircea Elide à l'Assemblée des Nations Européennes Captives — en s'alimentant de leurs doutes de chaque jour, qu'ils peuvent donner leur mesure. Leur imposer l'assimilation ce n'est pas seulement leur recomander à devenir hybrides, ce qui équivaut à un suicide spirituel, c'est rejeter toute la force morale de combat dont ils sont capables et qu'ils désirent mettre au service du salut de l'Occident. Le jour où ils seront naturalisés, c'est à dire lorsqu'ils deviedront des «hommes commes les autres» c'en sera fait de leur dynamisme. Il va sans dire que ceci ne joue pas pour les «réfugiés par hasard», pour ceux qui sont partis à la recherche d'une patrie et d'une situation et non pas à la suite d'un conflit moral.

La Révolution de la Liberté — suffisament puissante pour qu'elle ébranle dans ses assises mêmes l'empire de l'esclavage ne peut être que spirituelle, chretienne et humaniste, étrangère à toute idéologie qui ne respecte pas le trésor méditerranéen de justice et de dignité.

E. LOZOVAN

Memorandum des Roumains réfugiés en France

A l'occasion de la Conférence de Genève les trois chefs des gouvernements occidentaux ont recus de la part des Roumains réfugiés en France le Memorandum suivant:

Monsieur le Président des Etats Unis
Dwight Eisenhower
Monsieur le Président du Conseil
Sir Anthony Eden
Monsieur le Président du Conseil
Edgar Faure

Paris, le 18 juillet 1955

Excellence,

Les Roumains réfugiés en France, réunis en l'Eglise Orthodoxe Roumaine de Paris où un service religieux a été célébré aujourd'hui le 18 juillet 1955 pour le succès de la Conférence de Genève, font appel à votre sens de justice et aux sentiments d'honneur qui demandent que les obligations internationales soient respectées.

Après de longues années d'occupation soviétique le peuple roumain se trouve actuellement dans la situation suivante:

Séparé par la force du monde libre, privé de ses droits civiques, soumis à un régime d'imposture et de terreur .ui, après avoir délibérément falsifié sa volonté, lui a imposé un gouvernement non-représentatif, par le truchement duquel s'exerce la dictature politique, économique et idéologique d'une puissance étrangère, le peuple roumain attend toujours l'heure de sa Libération dont il ne desespère pas.

Une telle situation entretient en Europe l'arbitraire, le trouble, l'insécurité; elle est la cause principale de la tension internationale qui menace la paix du monde.

C'est pour cette raison majeure, Excellence, que la paix et l'ordre internationals, qui semblent constituer l'objet naturel de cette conférence, ne sauraient être réalisés en dehors de la restauration des droits et des libertés du peuple roumain subjugué par l'Union Soviétique.

Vous savez très bien que ce peuple n'acceptera jamais l'escalvage imposé par la Russie soviétique et que, tant que sa conscience nationale n'aura pas été annihilée par le génocide, l'infâme **statu quo** de l'Europe renfermera dans son sein le danger permanent des forces révolutionnaires farouches, dont l'explosion de desespoir pourrait frapper l'Est aussi bien que l'Ouest.

On ne saurait édifier l'ordre et la paix véritables sur ce volcan, créé par la tyrannie, l'esclavage et — il nous est douloureux de le dire — la faillite de la civilisation occidentale.

Il convient également de rappeler à votre Excellence .ue, en moins de dix ans, le régime communiste a réussi a détruire, par la terreur et par la fraude, toute la structure politique, économique et sociale, les traditions religieuses et culturelles de ce pays soumis à sa tyrannie. Les anciennes institutions nationales ont été remplacées par d'autres, sur le modèle marxiste-léniniste, et intégrées dans le système soviétique. Cependant dans les décombres de l'ordre aboli, le coeur du peuple roumain asservi bat toujours. Malgré la vague de terreur qui tend à le submerger, malgré l'étroite surveillance à laquelle il est soumis de a part des agents communistes, et en dépit des privations de toute sorte auxquelles il est astreint, ce peuple est resté fidèle aux principes de liberté et de dignité humaine, à sa foi religieuse et à ses traditions nationales auxquelles il est attaché de toute son âme. Dans la lutte héroïque et inégale qu'il mène pour garder intactes ces valeurs morales, son seul espoir réside dans l'appui fraternel des Grandes Puissances de l'Occident, de cet Occident qui est la source sans cesse renouvelée de son patrimoine culturel, et qui lui inspire la force de résister à l'emprise destructrice du communisme.

Devant ce drame, et quelle que soit l'opinion que professent les dirigeants de l'URSS, il y a une question roumaine, comme il y a une question hongroise, polonaise, tchécoslovaque, bulgare, albainaise et allemande, qui attend une solution urgente.

Il ne peut être mis en doute que, en vertu du droit des peuples à disposer d'eux-mêmes, toute solution doit être envisagée dans l'esprit des obligations juridiques contractées par les puissances occidentales concernant la liberté et l'indépendance des états de l'Est européen. Le caractère juridique obligatoire de ces engagements résulte aussi bien des déclarations de principe et d'intentions, faites pendant la guerre, que des garanties et des conventions contractées avec chaque nation de l'Est séparément.

La situation actuelle des pays de l'Est est manifestemment contraire aux principes de la Charte de l'Atlantique de 1941; la Déclaration de Téhéran de 1943; la Déclaration sur «l'Europe libérée» de 1945; la Charte de San Francisco, ainsi qu'aux engagements précis contenus dans les Accords alliés et les traités de paix, destinés à servir de fondement à l'ordre européen.

En ce qui concerne particulièrement la Roumanie il suffit de rappeler les déclarations de Sir W. Churchill et de M. Cordell Hull, au nom des gouvernements britannique et américain du 3 et 4 avril 1944, qui confirment les garanties russes données par la «Déclaration Molotov» du 3 avril de la même année, concernant la non-immixtion dans les affaires intérieures de la Roumanie et le respect de son indépendance.

Il convient également de rappeler la déclaration de Washington du 29 juin 1954, par laquelle le Président Eisenhower et Sir Winston Churchill s'engageaient au nom de leurs gouvernements respectifs à ne conclure «aucun accord ou traité qui confirmerait ou prolongerait une subordination contraire à la volonté des états anciennement souverains et maintenant en servitude...»

L'exécution de ces dispositions, conçues dans leurs véritables implications juridiques et politiquse, pourrait toucher le fond du problème — c'est à dire la libération de ces pays du joug soviétique: Elles impliquent en effet la volonté d'écarter toute solution des problèmes européens en suspens, qui porterait préjudice au droit à la liberté des pays de l'Est, ainsi que la conclusion de tout accord ou pacte de sécurité collective qui aurait pour effet de légitimer et de perpétuer le **statu quo** en Europe. Et c'est un fait indiscutable qu'en vertu de ces engagements les puissances occidentales ont assumé une grave responsabilité juridique à l'égard de l'indépendance et de la liberté des pays occupés par les Soviets. C'est par conséquent un devoir politique pour les Grandes Puissances de l'Occident et non pas seulement une question laissée à l'arbitraire d'une politique de confort diplomatique, de défendre et de réclamer avec toute l'énergie et par tous les moyens à leur disposition, que la liberté des nations subjuguées soit rètablie, comme condition préalable à tout accord ou pacte de sécurité présent et futur avec l'Union Soviétique.

Mettre à l'ordre du jour de la Conférence de Genève comme problème essentiel à résoudre, l'abolition de l'esclavage soviétique en Europe Orientale, c'est rentrer dans la légalité internationale, la seule base solide pour l'avenir de sécurité, de liberté et de paix en Europe.

La grande erreur politique de reconnaître et d'admettre à la fin de la guerre l'esclavage des nations européennes par la conclusion de soi-disant «taités de paix» et l'établissement des relations diplomatiques avec les agents de Moscou, doit être enfin reparée.

Cette politique n'a aidé en aucune façon ni l'équilibre ou la sécurité européenne, ni la paix du monde. Par contre elle a été et continue d'être une des causes fondamentales de la tension internationale.

Il est donc d'un intérêt vital et urgent pour le monde libre d'empêcher la consolidation du monstrueux échafaudage érigé contre la civilisation chretienne et contre la liberté et la paix.

Ce qui a pu être une erreur il y a dix ans, Excellence, apparaît aujourd'hui comme un crime, tant en raison des horribles épreuves et souffrances infligées aux peuples subjugués par Moscou qu'en raison des désastreuses conséquences politiques qu'elle a entraînées pour l'ordre et la paix en Europe.

Pour éviter le danger d'une domination soviétique permanente sur le continent, l'indépendance et la libération des pays situés derrière le Rideau de Fer est le complément nécessaire à la solution du problème. De cette façon on obtiendrait les garanties de stabilité, de sécurité pour l'ordre pacifique en Europe.

Les principes proclamés solennelement par les dirigeants soviétiques à Belgrade, le 2 juin 1955, à savoir: «l'indivisibilité de la paix; le respect de la souveraineté, de l'indépendance, de l'intégrité et de l'égalité des états; la fidélité aux principes de non-intervention dans les affaires intérieures d'un autre état, pour quelque raison que ce soit» permettent et exigent qu'une discussion internationale soit engagée afin d'assurer leur application immédiate à tous les pays de l'Europe Orientale.

L'indivisibilité de la paix en Europe signifie qu'il n'y a pas de solution allemande indépendante du problème concernant la libération des peuples asservis.

L'indépendance d'un peuple implique la libre expression de sa volonté. La preuve de l'instauration de cette indépendace résultent d'une manifestation de la volonté nationale par des élections libres. Celles-ci supposent le retrait des forces d'occupation et un contrôle international.

Nous nous permettons de signaler à votre Excellence que le Traité de Paix avec l'Autriche implique l'obligation juridique pour l'URSS de procéder à l'évacuation de ses armées qui occupent actuellement le territoire roumain.

Pour être effectif le contrôle international doit s'étendre à une période préparatoire au

(suite page 10)

DIE STANDARTE

Im Namen aller rumänischen Frontkämpfer grüßt „Die Standarte“ die soeben, nach elf, zwölf und sogar dreizehn Jahren der Gefangenschaft und der bittersten Leiden, entlassenen Rußlandheimkehrer.

Einen besonderen Gruß, verbunden mit dem Ausdruck unserer uneingeschränkten Sympathie, richten wir an alle jene ehemaligen Wehrmachtsangehörigen, die sich am 23. August 1944 in Rumänien befanden und die, dank der Hinterhältigkeit einer Clique von Verrätern in Bukarest, an die Russen ausgeliefert wurden.

Im Laufe ihrer langen Gefangenschaft und ihrer Odyssee durch die verschiedensten Lager, haben viele von ihnen Gelegenheit gehabt, aus dem Munde rumänischer Kriegsgefangener zu erfahren, daß unser Volk, und insbesondere unsere Armee, weder mit den Urhebern noch mit der Durchführung dieses Verrates, etwas gemein haben.

Nach dem 23. August haben versprengte Soldaten Zuflucht bei rumänischen Familien gefunden, die sie mit Zivilkleidern und Papieren versahen. Mit ihrer Hilfe gelangten viele deutsche Soldaten wieder in ihre Heimat. Ja sogar Einheiten der rumänischen Armee selbst, versteckten versprengte Soldaten, gaben ihnen rumänische Uniformen und retteten sie so vor der russischen Kriegsgefangenschaft.

Für jeden nationalbewußten Rumänen ist der 23. August 1944 der Tag, an dem Rumänien in den Abgrund gestoßen wurde und Marschall Antonescu das Symbol der Tugenden des rumänischen Volkes.

Im Gedenken an all jene die nicht mehr zurückkehrten, die in den schrecklichen Steppen Rußlands umkamen, wünschen wir allen Rußlandheimkehrern, daß ihnen der Aufbau einer neuen Existenz in Freiheit bald gelinge.

Die Standarte.

„Tag der Heimat“ übernational.

Auf Anregung unseres Mitarbeiters, des Vorsitzenden des Verbandes der Deutschen aus Rumänien Herwart Scheiner, wurden auf einigen der über 2 Dutzend zählenden Kundgebungen zum „Tag der Heimat“ die der BvD-Landesverband Rheinland-Pfalz vom 7. August bis zum 11. September in seinem Bereich veranstaltete, erstmalig auch zwei Vertreter nationaler Exilgruppen als Redner eingesetzt. Vasile C. Dumitrescu, Mitglied im Exekutivkomitee der Liga der freien Rumänen, sprach in Mainz, Bellheim und Pirmasens, der russische Schriftsteller Anatol P. Michailowsky in Zweibrücken. Ihr Mitwirken verlieh diesen Veranstaltungen einen betont übernationalen, völkerverbindenden Charakter und unterstrich sehr wirksam die gemeinsame Aufgabe, die den deutschen Heimatvertriebenen und den osteuropäischen Emigranten im Hinblick auf die Befreiung ihrer Heimatgebiete gleichermaßen gestellt ist.

„Moldauische Dekade“ in Moskau

Kritik an literarischer Armut der „Genossen-Literaten“ in Bessarabien

Die „Dekade der Moldauischen Unionsrepublik“, die vor zwei Jahren in ganz Rumänien gefeiert wurde, ist inzwischen in der Rumänischen Volksrepublik nicht mehr wiederholt worden. Handelte es sich doch immerhin um die Schmach, daß die Rumänen die „Errungenschaften“ des 1945 von den Sowjets annktierten rumänischen Gebietes Bessarabien damals überschwänglich feiern mußten, d. h. die rumänischen Genossen bewunderten dankbar die Ergebnisse dieses sowjetischen Raubes an rumänischen Provinzen, die hauptsächlich darin bestanden, daß ihre rumänischen Blutsbrüder nach 1944 nicht bloß die Staatsbürgerschaft gewechselt, sondern auch zu einer anderen „Nation“ - nämlich zu „Moldauern“ - geworden waren Vielleicht ließen auch die neuerlichen Deportationen rumänischer Bevölkerungsteile im Frühjahr und Sommer d. J. eine neue „Dekade“ in Rumänien nicht ratsam erscheinen. Dafür wurde jetzt erstmalig in Moskau eine „Moldauische Dekade“ angekündigt, die dem Publikum der sowjetischen Hauptstadt vornehmlich rumänische Kunst und Literatur aus dem Mittelbessarabien der Gegenwart nahebringen soll.

Im Juli d. J. publiziert das Monatsorgan der Vereinigung sowjetischer Schriftsteller der UdSSR, „Drushba narodow“ (Freundschaft der Völker) von O. Resnik einen „Brief aus Kischinew“, der im wesentlichen eine Vorschau für die Buchausstellung der bevorstehenden „Moldauischen Dekade“ in Moskau bietet. Die beachtliche Rezension kritisiert an der „Literarischen Moldau“ den Mangel an freischöpferischen Kräften und prangert u. a. mit einwandfreien Belegen die literarische Stümperei der bessarabischen Schriftsteller in Prosa und Poesie an. Diese Kritik erscheint weiter nicht verwunderlich, wenn man die zahlreichen Deportationen und Liquidierungswellen in diesem schwergeprüften Lande bedenkt. Die dünne Schichte der ehemals „bourgeoisen“ Geistesarbeiter Bessarabiens ist fast völlig verschwunden. Die Ablehnung des Sowjetsystems in der Bevölkerung Bessarabiens und bis 1950 nachweisbar aktiver Widerstand gegen die Annexion und das sowjetische Regime lassen es andererseits verständlich erscheinen, daß die Sowjets es auch im Bereich von Kunst, Wissenschaft und Literatur vorgezogen haben, erst eine tabula rasa zu schaffen, um auf dieser „Grundlage“ den kommunistischen Zuchtversuch einer „sozialistischen“ Literatur zu unternehmen.

„Klassiche Tradition“ und Flucht in die Vergangenheit.

Bezeichnenderweise werden unter den 60 zu propagierenden Werken der literarischen „Dekade“ folgende „moldauische Klassiker“ genannt: Cantemir, Negruzzi, Milescu, Alecsandri, Eminescu, Creangă, Haşdeu, Stamati. Es handelt sich bei ihnen ausnahmslos um nationalbewußte Rumänen, die zum festen Bestand der rumänischen Dichtung gehören und in der rumänischen Moldau, in Bessarabien oder im Buchenland beheimatet waren. Sie müssen heute die traditionelle Patina für die künstlich geschaffene „moldauische Nation“ abgeben.

Unter den zeitgenössischen Schriftstellern Bessarabiens werden z. T. auch Rumänen genannt, u. a.: B. Istru, A. Lupan, I. Druză, A. Cozmescu, S. Pascu. Gleich in der Einleitung erwähnt O. Resnik einen kulturpolitischen Ariadne-Faden von Ariadne Schalarj mit der Erzählung: „Man findet Boden“, wo die Schaffung der ersten bäuerlichen Kolchose, nicht etwa in der sowjetischen Moldaurepublik, sondern — in der Rumänischen Volksrepublik — geschildert wird. Es geht in der Erzählung der jungen Schriftstellerin um die „Beseitigung kleinbesitzerischer Überbleibsel im Bewußtsein der Bauern“. Dann folgt in der Besprechung das Werk von L. Corneanu: „Rußland rettete uns vor dem Untergang“, das sich auf die zaristische Besetzung Bessarabiens im Jahre 1812 bezieht. An der umfangreichen Erzählung des „Lehrer-Kommunisten“ L. Barskij „In Floreni“ kritisiert der Rezensent die „schematische Darstellung“ der Tatsachen, obwohl sie die Kinder- und Schulerziehung im heutigen Bessarabien zum Gegenstand hat. Allgemein aber wird an den Werken der jüngeren Autoren (Al. Lipcan, J. Kutkowetzkij, Anna Lupan) trotz ihrer thematischen Gegenwartsbezogenheit folgendes gerügt: „... Die Schriftsteller der Moldau befassen sich nicht gerade häufig mit den lebensvollen Problemen des heutigen Tages, sondern schreiben gerne und oft Werke über historische Themen oder begrenzen deren Gegenwartsnähe auf das Jahr 1940, als Bessaarabien befreit wurde.“ Die Kritik klagt: „Der Bericht über die Schönheit und Freude des neuen Lebens, über die seelische Ermannung der Helden tritt höchstens als ornamentaler Rahmen für Themen der Vergangenheit hervor.“ Selbst dem jungen rumänischen Schriftsteller Alexandru Cozmescu wird für sein Werk „In die Freiheit“ — ein Journalisten- und Künstlerroman — u. a. bescheinigt: „... Die Vorliebe für alltägliche Einzelheiten von Familiengezank, die seelische Fadheit und welke Art des Komsomolzen Berejan und der Irina.“

Liebesszenen mit weltanschaulicher Schulung.

Die Problemlosigkeit anderer Autoren fällt dem Rezensenten ebenso auf wie schließlich z. B. der Höhepunkt einer Liebesbegegnung in dem Roman „Der rote Wimpel“ von G. Abashin, die sogar wörtlich zitiert wird:

„— Kolja, muß ich jetzt immerfort so arbeiten? — fragte Zoe mit kindlicher Naivität und blickte in das Gesicht Nicolaes mit seinen nachtdunklen Schatten und mit Augen, in denen trotzdem der Schein des Glückes leuchtete.

„— Noch besser arbeiten mußt du, kleine Zoe, — erwiderte Nikolae und drückte ihren Kopf an seine Brust — denn sieh, der Wettbewerb ist noch nicht abgeschlossen ...“ Zu dieser „Liebesszene“ vermerkt sogar der linientreue Rezensent O. Resnik: „Schwer zu sagen, was hier das Übergewicht hält — die Naivität, die Ungeschicklichkeit oder Geschmacklosigkeit.“ Man braucht sich nur z. B. an den neuen tschechischen Film „Anna“ zu erinnern, wo eine ähnliche Szene zwischen dem Prager Gießer und dem Dienstmädchen Anna auf einer Parkbank abrollt und zwischen einigen Seufzern und Küssen einen kompletten weltanschaulichen Schulungsvortrag enthält — um zu wissen, daß diese seelische Verarmung in literarischen Werken des annektierten Osteuropa die beherrschende „Linie“ darstellt.

Zum zweiten Mal: Kasachstan!

Einen geradezu tragischen Hintergrund aber gewinnt das etwas trockene und langstielig ausgefallene Poem von Irina Stawskij „Das Haus der Lieder“ (von W. Tuschnowa übersetzt). Es heißt dazu in O. Resniks-Besprechung: „Dieses Poem über die Kriegserfahrungen, über das Schicksal der moldauischen Werktätigen, die (1940/41) nach Kasachstan evakuiert worden waren, ihre heldenmütige Arbeit in der Etappe und ihre freudige Rückkehr in die heimatliche Moldau, klingt wie ein Hochgesang auf die Freundschaft unter den Völkern der UdSSR — diese gewaltige und sieghafte Kraft.“ Wenn man überlegt, daß gerade seit einigen Monaten ein Großteil der jungen rumänischen Generation Bessarabiens wieder in die Ödländereien von Kasachstan mit sanfter Gewalt deportiert wird, erhält dieser „Hochgesang“ für die rumänisch-bessarabische Bevölkerung einen bitteren und verzweifelten Beigeschmack.

Abschließend verbreitert sich der Verfasser dieser Kritik über die mangelhaften Übersetzungen der „moldauischen“ in die russische Sprache und entschuldigt sich gewissermaßen dafür, daß seine „Vorwürfe“ erst jetzt und nicht schon auf dem jüngsten Unionskongreß der Schriftsteller vorgebracht worden seien. Er erwähnt die „unermüdliche Arbeit“ des Volkes in Bessarabien „auf seinem Wege zum Kommunismus“ und schreibt im Schlußsatz mit gedämpfter Hoffnung: „Man möchte glauben, daß diese Arbeit in Bälde ihren bewegten Widerhall in der Schöpfung unserer moldauischen Genossen-Literaten finden wird.“

Johann König, Berlin-Zehlendorf.

Für Deutschland

betragen die Kosten eines Abbonaments (12 Exemplare) DM 8.—. Unsere Landsleute können jedoch diese Summe in zwei Raten à 4.— DM bezahlen.

Buchbesprechung

I. D. C. COTERLAN, Dacoromania Germanică. Probleme istoriografice. Contribuţie la istoria teritoriilor carpatodanubiene între secolele III şi VII (Germanisches Dakoromanien. Fragen der Geschichtsschreibung. Beitrag zur Geschichte des Karpaten-Donauraumes im III. bis VII. Jahrhundert). Verlag „Destin“. C. Meléndez Valdés, 59. Madrid 1955. 8°, 187 S., 6 Kartenbeilagen.

Der wissenschaftliche Streit um die Kontinuität des Ostromanentums ist auf weiten Strecken zugleich ein politischer Streit um volkliche Prioritäten in den einstigen dakischen, pannonischen, mösischen und thrakischen Provinzen des Imperiums. Zwischen dem Abzug der Legionen aus dem trajanischen Dakien (um 270 n. Chr.) und der Expedition des Hermannstädter Grafen Iwachimus, der ‚associatis sibi Saxonibus, Olacis, Siculis et Bissenis' im Jahre 1210 auf Befehl des ungarischen Königs zu Feld zog, der ersten streng urkundlichen Nennung des Rumänentums in Siebenbürgen (zu der rechtens aber noch eine Reihe anderer z. T. bedeutsamer und bedeutend früherer Indizien gerechnet werden muß), klafft ein Hiatus von fast tausend Jahren. Es liegt auf der Hand, daß die Verteidiger der Kontinuität den klaffenden Riß nach Möglichkeit zu verkürzen und durch Einschaltung der erwähnten übrigen Indizien, so weit es geht, zu schließen suchen. Unter diesem Blickpunkt ist die in Madrid verlegte Arbeit des rumänischen Gelehrten geschrieben. Im politischen Besitz Südosteuropas, als dessen Kern C. — die Tendenz seiner Schrift schon im Titel unterstreichend — ‚Dako-Romanien' (also etwa das heutige Rumänien) herausgreift, sind den Römern germanische, hunnische, awarische, schließlich slawische Völkerschaften gefolgt ehe die Madjaren nach dem 10. Jahrhundert einen Teil dieses Gebietes endgültig in Besitz nahmen. C.s Darlegungen gelten vor allem den unmittelbaren Nachfolgern der Römer, den Reichen der West- und Ostgoten, Gepiden und Hunnen. Er zeigt in Übereinstimmung mit dem Stand der westlichen Forschung, daß Volkstum und Sprache der einst von Rom unterworfenen Stämme nicht schon durch Germanen und Hunnen gefährdet wurden, wie das die Germanen-Hunnen-Barbaren-Gleichung der Aufklärung im 18. und 19. Jahrhundert aus ihrer sehr geringen Kenntnis der Vergangenheit heraus behauptet hatte, sondern erst durch das Einströmen der verhältnismäßig spät und unbemerkt einsickernden Slawen. Den Beginn dieser Unterwanderung setzt C. — wohl etwas zu spät — etwa mit dem 7. Jahrhundert an. Auf alle Fälle gelingt es ihm aber, den tausendjährigen Hiatus dergestalt um Hunderte von Jahren zu verkürzen.

C.s Grunderkenntnis deckt sich mit dem heutigen Stand der westlichen Wissenschaft, und man fragt sich fast verwundert, warum die rumänische Kontinuitätsforschung im besonderen den für ihre These so günstigen Ergebnissen der germanischen Altertumskunde nicht schon früher Rechnung getragen habe. Das nachgeholt zu haben ist ein Verdienst der vorliegenden Arbeit, die sowohl unter politischem wie auch wissenschaftlichem Blickwinkel einen Fortschritt bedeutet. Der Vf. hat einen guten Blick für geschichtliche Wirklichkeiten, die Gabe scharfer Kombination, leider aber eine relativ geringe und einseitige Quellenkenntnis, worüber die langen bibliographischen Listen des Anhangs nicht hinwegzutäuschen vermögen. An diesem Punkt werden die zu erwartenden madjarischen und russischen Gegenstimmen wohl einsetzen. Die beigelegten Karten sind gut angelegt, technisch aber mangelhaft ausgeführt.

Univ. Innsbruck **Karl Kurt Klein**

„DIE ZERRISSENE RUMÄNISCHE SEELE.“
(**L'Ame Roumaine Ecartelée,** Faits et Documents; Abbé Pierre Gherman, Vorwort von Mgr. Jean Rupp, Paris, Edition du Cèdre, 1955.) 258 Seiten.

„Der totale Religionskrieg“ und „das Drama aller unterdückten Gewissen von der Ostsee bis zum Schwarzen Meer“ — das stellt Bischof Jean Rupp in seinem Vorwort zu diesem dokumentarischen Werk über die Lage der katholischen und orthodoxen Kirche in der Rumänischen Volksrepublik fest. Wir kennen keine gründlichere und umfassendere Darstellung des religiösen Behauptungskampfes der römisch-katholischen und griechisch-katholischen Kirche in dem komunistisch regierten Rumänien von 1945 bis 1954. Abgesehn von einigen Spitzen gegen das orthodoxe Kirchentum in Rumänien, das seit 1948, der Wahl des Patriarchen Justinian Marina, offiziell die Glaubensbruderschaft zugunsten eines taggebundenen Opportunismus zurücktreten ließ, zeichnet sich das Werk durch strenge, unbarmherzige Sachlichkeit aus. Es fehlt darin auch keineswegs die Kritik am „Westen“, der untätig zugesehen hat und zusieht. Der Verfasser zitiert gleich zu Beginn aus den Memoiren Winston Churchills wörtlich den Kuhhandel zwischen Churchill und Stalin um den prozentualen Einfluß von West und Ost in den Balkanländern.

Vor allem ergibt sich aus der aufgezeigten

(Fortsetzung auf Seite 10)

Buchbesprechung

(Fortsetzung von Seite 9)

kirchenpolitischen Entwicklung in Rumänien die Folgerichtigkeit in den Maßnahmen des Regimes gegen die orthodoxe „Staatskirche“ und gegen den Katholizismus Rumäniens. 1946: Eine Kalenderreform, welche die Heiligentage durch komunistische Gedenktage ersetzt. 1946: Besuch des 1948 verstorbenen Patriarchen Nicodim in Moskau. 1948: Als Auftakt für spätere Maßnahmen: Der pantorthodoxe Kongreß in Moskau vom 7.—18. Juli. Zwar behauptet Rumäniens Orthodoxie offiziell bis zum heutigen Tage ihre Autokephalie. Aber mit der Wahl Justinian Marinas zum Patriarchen (24. Mai 1948) beginnt der „sozialistische Rhytmus“ in der Kirchenpolitik. Das Konkordat Rumäniens mit dem Vatikan wird für ungültig erklärt. Die Schulreform vom 3. August 1948 setzt sich zur Aufgabe „den Mystizismus, Vorurteile und den Aberglauben zu bekämpfen“. Schließlich bedeutet das Kultusgesetz vom 4. August 1948 einen gewissen Abschluß der Vorbereitungen zur allmählichen „Austrocknung“ der kirchlichen Organisationen.

Begreiflicherweise bildet das Verbot und die offizielle Auflösung der griechisch-katholischen Kirche in Rumänien — am 8. Dezember 1948 — den Hauptteil der überaus gründlichen Dukumentation. Gerade im Hinblick auf die gewaltsame Einverleibung von 1,2 Millionen siebenbürgischer Rumänen der griechisch-katholischen Kirche in die orthodoxe Staatskirche erklärt das Vorwort mit Recht: „In Rumänien zügelt nichts den Kampf gegen die Kirche.“ Auch das Vorgehen des Regimes gegen die römsich-katholische Kirche Rumäniens entspricht einem „totalen Krieg“. Immerhin ist es aber bezeichnend, daß Mgr. A. Marton, Bischof von Karlsburg, am 21. Juni 1949 verhaftet, vor wenigen Monaten freigelassen wurde. Warum? Die komunistische Regierung in Bukarest mußte inzwischen einsehen, daß mit katholischen „Ausschüssen“ unter exkommunizierten Priestern unhalt-

bare Verhältnisse eintraten; sie mußte sich also wieder an die legale Hierarchie des Episkopates in Rumänien wenden. Deshalb wurde 1953 zunächst der katholische Erzbischof von Bukarest Mgr. Cisar aus dem Gefängnis befreit, bald darauf der Schwabenbischof von Temesvar, Mgr. Pacha, nachdem Mgr. Cisar im Januar 1954 verstorben war. Und nach dem Tode von Bischof Pacha, im Herbst 1954, wurde schließlich der greise Hierarch Mgr. Marton als neuer „Verhandlungspartner“ aus dem Gefängnis geholt und zur Verfügung der Regierung gestellt.

Bezeichnenderweise bringt das katholische Werk zugleich auch eine ausgezeichnete Darstellung der Maßnahmen des Regimes gegen die orthodoxe Kirche; 1947: Die Entfernung eines Metropoliten und dreier Bischöfe aus dem Amt und ihre Ersetzung durch regierungsgenehme Verterter in den kirchlichen Novemberwahlen 1947. Das Buch vermerkt sogar den Widerstand des Patriarchen Justinian im Jahre 1950 gegen Vorschläge des kommunistischen Regimes. Gerade einige Nachrichten aus den letzten Monaten über den durchaus kommunistenfreundlichen Patriarchen Justinian zeigen überdies auch, daß dessen Stellung — trotz aller pesönlichen liebedienerischen „Gleichschaltung“ — esrchüttert ist. Die organisatorische „Reduktion“, die Beschränkung der Wirksamkeit der orthodoxen Kirche durch das am 23. Februar 1949 genehmigte Organisationsstatut der orthodoxen Kirche, wirkt in allen Einzelheiten aufgezeigt. Während die erbarmungslose Verfolgung römisch-katholischer und griechisch-katholischer Bischöfe, Priester und Laien im „Westen“ bekannt ist, fügt Abt Petru Gherman, der Verfasser, ein weithin unbekanntes Ehrenblatt verhafteter und abgesetzter Orthodoxer Würdenträger zu dem katholischen Märtyrerkalender in Rumänien hinzu. So erfährt man, daß infolge von kommunistischen Terrorakten der Metropolit der Moldau, Mihailescu, Patriarch Nicodim und der Bischof von Husi, Grigore, umkamen.

Dreizehn orthodoxe Bischöfe und Erzbischöfe wurden abgesetzt, verhaftet oder unter Bewachung gestellt. Das orthodoxe Schulwesen mit 2.300 Volksschulen und 24 Lyzeen usw. wurde aufgelöst.

Ein Beispiel für die „Aufklärung“ im Schulunterricht: Es heißt im „Einheitslehrbuch der Rumänischen Literatur“ für die Schüler der siebenten Klasse auf Seite 36 u. a.: „Das Weihnachtsfest von einst wurde durch neue Gesänge der neuen Zeit ersetzt ... Wie man sieht, besigen die Bauern in ihren neuen Liedern das neue Leben, ihre furchtbringende Arbeit, die Freiheit, die sie erringen, und den Frieden. Sie besingen die Liebe und Dankbarkeit für die Sowjetunion ... Diese Weihnachten sind gewaltige Kampfrufe gegen die Feinde der Arbeiterklasse ...!“

Außer der orthodoxen Kirche fehlen leider Angaben über andere christliche und nichtchristliche Bekenntnisse in der Rumänischen Volksrepublik. Doch ist es in einer begreiflichen Beschränkung auf die Orthodoxie und die beiden katholischen Schwesterkonfessionen Rumäniens gelungen, ein nüchternes und dennoch erschütterndes Gemälde über den Zermürbungskampf des atheistischen Regimes gegen die Christen dieser Konfessionen und das gläubige Beharren riligöser Bekenner unter Hammer und Sichel zu entwerfen. Gerade die Einschaltung des Zwiegesprächs Churchill-Stalin am Beginn des Werkes wirkt als ein Meneteke1 gegen jene saturierten, angeblichen „Christen“ der westlichen Demokratie, die zum Teil mit der Bibel in der Hand, Verkäufe und Abschreibungen von Seelen vornehmen. Man wird in diesem Seelendrama gewiß jene Klarheit in der Beurteilung der kommunistischen Ideologie finden, die im Zeichen des bedenkenlosen Koexistenzialismus so viele „Christen“ und Diplomaten des Westens verloren zu gehen droht.

Johann König, Berlin-Zehlendorf.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. Emilian, Solbad-Hall, Tirol; z. Zt. Trauchgau/Allgäu, Deutschland. Druck: Buchdruckerei Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer-Straße Nr. 71.

Scrisori dela Germanii din România

(Continuare din pag. 5)

naționale româneşti, care **trebue** să vină, dacă nu vrem ca vechile greşeli să se repete şi dacă vrem să întărim temeliile patriei noastre iubite. In această noua concepție, patriotismul românesc poate fi simțit şi purtat de toate grupurile etnice care trăesc pe pământul țării. Pentru a închega această »Horă a Unirii«, această coardă a bunei înțelegeri care să cuprindă pe toți fiii țării (aşa cum sună imnul nostru săsesc), n'aş ştie un sol mai bun decât »STINDARDUL«.

...Ştiu că mulți prieteni citesc cu interes »Stindardul«. Chiar săptămâna trecuta un nepot al meu l'a citit la mine şi vrea să-l aboneze. Pe toți cu care vorbesc — şi-s mulți — îi îndemn să-şi plătească abonamentul.

...O călătorie în Italia n'am intreprins. Dar aşi întreprinde cu drag o călătorie în Austria, să vă fac o vizită la Innsbruck. Trebue să vă asigur că nu-i uşor pentru mine a scrie o scrisoare românească. Iertați, vă rog, mulțimea greşelilor. Dar de când n'am mai avut ocazia să vorbesc şi să scriu româneşte! ... Când mă gândesc că odată am scris o lucrare de bacalaureat în l. română şi că această lucrare primea nota 10 dela un profesor român! ...

Iertați-mă şi scuzați-mi greşelile ortografice şi de limbă. Au trecut ani ... Primiți asigurarea neîncetatului meu interes pentru toate problemele ce privesc patria. Şi primiți, vă rog, şi expresiunea sentimentelor mele de adâncă prețuire. Aş fi foarte trist dacă am pierde legătura.“

P. P. (Heidelberg, Germania)

✶

„Cu multă plăcere am primit pentru prima oară gazeta Dvs. »Stindardul«. Sunt fericit a şti că românii din pribegie au un astfel de organ şi vă rog să mă considerați ca un prieten al Dvs. Deşi eu nu vă cunosc şi nici Dvs. nu mă cunoaşteți pe mine, văd din articolele publicate că suntem prieteni. De mai mult de 10 ani nu am mai avut ocazia să citesc un ziar românesc. Deşi sunt neamț şi din anul 1939 locuiesc în Bavaria, am ajuns la concluzia că într'adevăr nu sunt tot una cu nemții de aci. Căci noi nemții născuți în România avem alte gânduri. Şi chiar dacă avem casă şi masă cu nemții de aci, noi suntem tot pribegi ca şi românii din pribegie ...“

W. E. (Weissenhorn, Germania)

✶

„Deşi sunt naturalizat aci, căsătorit cu o nemțoaică neaoşă; mă bucur de toate drepturile şi mi-am făcut o situație bună, 23 de ani trăiți în România, în Regatul vechiu, nu se pot uita nicicând. »Stindardul« a avut darul să scormonească cenuşa sub care stă jarul unei vechi iubiri, iubirea mea pentru țăranii aceia români, buni la suflet, cinstiți şi nespus de ospitalieri.“

Dr. A. W. (Duisburg, Germania)

✶

„Am primit astăzi cu mulțumiri mai multe numere ale ziarului »Stindardul«, care citim cu mult interes, întrucât în rândurile şi articolele acestui ziar a rămas vie făclia românismului adevărat. Doresc din toată inima ca lupta Dv. nobilă pentru popor şi țară să fie cât de curând încununată cu succes, eliberând acest minunat popor românesc din sclavia şi teroarea nemai întâlnită în istoria lui. In această luptă dreaptă voi ajuta şi eu, oriunde şi oricând se va oferi prilejul ...“

F. H. (Augsburg, Germania)

✶

„Ce s'a întâmplat cu ziarul? La reuniunea noastră de ieri, toți mi-au cerut »Stindardul« şi eu n'am ştiut ce să le spun. Suntem săraci, noi bucovinenii de aci, dar vă vom ajuta după puterile noastre şi cu dragă inimă. Ziarul trebue să apară.

J. K., fost ceferist (Graz, Austria)

✶

Compatrioții din Germania şi din Austria sunt îndemnați să caute să vorbească cu cei recent repatriați din URSS. Cu stăruința şi cu multă tragere de inimă, în înțelegere şi unire, putem întocmi o situație destul de precisă a prizonierilor românidin Rusia. Pentru întocmirea unei asemenea situații, este necesar să se răspundă la următoarele întrebări:

1. Unde şi când au fost văzuți prizonierii români?
2. Numărul lagărului?
3. Ce fel prizonieri? (prizonieri de războiu, internați civili, condamnați, Români din Basarabia?)
4. Câți prizonieri români se aflau în lagărul respectiv la data observației?
5. Dacă este posibil: numele, gradul, locul de origină.
6. Dacă au fost întâlnite transporturi de prizonieri români? Unde şi când? Care era destinația lor?
7. Procentul de morți la prizonierii români?
8. Unde lucrau prizonierii români? In ce condițiuni?
9. Au plecat transporturi spre România? De unde? La ce dată?
10. Care este procentul de prizonieri români care au acceptat să se căsătorească cu rusoaice şi au obținut cetățenia sovietică?
11. In ce lagăre prizonierii români au organizat revolte şi cum au fost reprimate aceste revolte?

— Acei care sunt dispuşi să facă această treabă românească sunt rugați să comunice şi redacției noastre rezultatul cercetărilor lor.

MEMORANDUM DES ROUMAINS RÉFUGIÉS EN FRANCE

(suite)

cours le laquelle seront rétablies les conditions d'une vie publique normale: la liberté d'opinion, la liberté de la presse, la liberté de réunion, la liberté des organisations politiques, la garantie effective des droits de l'homme et du citoyen, la libre circulation des hommes. Les déportés et les prisonniers politiques doivent être libérés et rendus à leurs foyers.

Mais si le problème de la Roumanie et des pays de l'Est ne peut pas être porté a l'ordre du jour de la Conférence des Quatre et reste entouré d'une indifférence complice, il serait tragique de rompre le silence, seulement pour consacrer à nouveau, sous des pretextes fallacieux et hypocrites, la tyrannie et l'injustice. Car tout arrangement en dehors d'une solution équitable pour les pays de l'Est servirait la façon désirée par Moscou de mettre à nouveau le sceau de la légitimité occidentale sur les gouvernements totalitaires non-représentatifs, qu'elle a instaurés par la force brutale en Europe Orientale. Il s'ensuit que tout accord avec le Kremlin se ferait de nouveau dans l'ombre de l'esclavage humain, du travail forcé, des déportations et de l'assassinat en masse.

Les dangers qui menacent la sécurité de l'Ouest seront par là même considérablement augmentés.

Ignorer le problème des pays captifs ou l'utiliser à nouveau comme objet de négociation serait porter un coup de grâce au moral tellement éprouvé des peuples subjugués.

Nous faisons ce suprême appel pour que les Grandes Puissances Occidentalse, pour leur propre salut et la souvegarde de notre civilisation libérale et chrétienne s'associent sincèrement pour le cause de la justice, de l'honneur et de la liberté.

Veuillez agréer, Excellence, l'assurance de notre profond respect et l'expression émue de notre foi, de notre espérence et courage indefectibles.

Le Supérieur de l'Eglise Orthodoxe Roumaine de Paris

Pr. V. PĂRVĂNESCU

✶

Le R. P. Vasile Parvanesco a recu de l'ambassade Americaine a Paris une réponse datée du 18. 8. 1955 dans laquelle on l'assure que «les personalités qualifiées du gouvernement américain ont étudié avec un soin particulier les idées exprimées dans cette lettre».

»Două zile mai târziu eram la Berlin unde Conducătorul Statului Român, Generalul Antonescu, avea — la 22 Noembrie — prima sa convorbire cu Hitler. Acest român care, după felul în care se prezenta, ar fi putut fi tot atât de bine un ofițer prusian de stat-major, cu toate că fusese pregătit în Franța, a devenit în anii ce au urmat unul dintre cei mai apropiați confidenți ai lui Hitler. Nici măcar Mussolini nu era pus atât de exact la curent cu situația, aşa cum era pus Conducătorul român. El era singurul străin ce pare Hitler îl ruga, într'o situație militară mai grea, să-i dea un sfat.

Antonescu era, până'n fundul inimii, antibolşevic sau — mai bine spus — antislav şi încă de pe antunci nu-şi ascundea părerea sa în această privință. Era un duşman fanatic al Arbitrajului dela Viena, din pricina cedării Transilvaniei, despre care el spunea că este „leagănul Românisului,. Inainte de convorbirea cu Hitler, i se recomandase (NN. lui Antonescu) să nu spună niciun cuvânt împotriva Arbitrajului. A vorbit două ore, dar despre nimic altceva decât despre greşelile Arbitrajului dela Viena, „Aceasta mi-a impus totdeauna“, mi-a destăinuit Hitler de mai multe ori, în alte ocazii. Pentru mine ca interpret, Antonescu cu expunerile sale în limba franceză era un fel de „pendant“ față de Hitler. Monologa exact ca şi acesta. De cele mai multe ori, începea cu constituirea României, aducând mereu vorba de ungurii pe care-i ura şi de Transilvania care trebuia să fie redobandită. Chiar şi această ură față de unguri îl făcuse simpatic lui Hitler, căci Dictatorul german disprețuia pe maghiari.«

P. SCHMIDT: „Statist auf diplomatischer Bühne“, pag. 512

Die Tragödie des 23. August 1944

Von Gerhard HARDT.

Der 23. August 1944 ist für die Mehrzhal der Staatsbürger Rumäniens bis zum elften Jahrestag dieser „Befreiung“ durch die Sowjetarmee eine seelische Belastung, ein „heißes Eisen“ geblieben, an das die meisten lieber gar nicht rühren.

Sollten nun gerade wir diese Geschehnisse wieder wachrufen, rumänische Staatsbürger und Angehörige des deutschen Volkes, Menschen, die heute ihrer Heimat fern weilen und mit den 17 Millionen stummer Zeugen der volksdemokratischen Entwicklung der Welt sagen müssen, daß der Weg seit dem 23. August 1944 ein Kalvarienweg für den Staat und die Staatsbürger aller Nationalitäten wurde?

Die Verwirrung der Ansichten über das Geschehen des 23. August 1944 trägt dazu bei, auch die Zukunftsaussichten einer neuen, erhofften Ordnung in dem Vaterland und Heimatstaat in Mitleidenschaft zu ziehen. Vor allem hat es bisher niemand unternommen, in aller Deutlichkeit die Verantwortlichkeiten der sehr unterschiedlichen Kräfte, die zum 23. August 1944 beitrugen, klarzustellen.

1. Die ehemaligen Soldaten der Ostfront sind als Angehörige der rumänischen Armee oder der deutschen Wehrmacht das Gefühl nie losgeworden, daß hinter ihrem Rücken Verrat geübt wurde. Die Augenzeugen der „Operation Finnland“, einer befohlenen und „freiwilligen“ Aufgabe aller wirksamen Verteidigungsstellungen — einschließlich der wunderbaren Riegelstellung von Focsani — haben den geschichtlichen Nachweis erbracht, daß die Waffenstreckung der rumänischen Armee in der erlebten Form von den rumänischen Soldaten weder gewollt, noch aber notwendig war.

Die Akteure und Verteidiger des 23. August 1944 sind anderer Auffassung. Sie erklären, daß der 20. Juli in dem verlorenen Krieg den endgültigen Zusammenbruch heraufbeschwor und einige führende Generale des rumänischen Generalstabs daraus die militärischen Konsequenzen zogen. Richtig an dieser Auffassung ist lediglich ein gewisser Vergleich zwischen dem 20. Juli und dem 23. August. „Was den Deutschen recht war, mußte den Rumänen billig sein!“ Militärisch gesehen, mußten die Verantwortlichen des rumänischen Frontwechsels bestrebt gewesen sein, ein entfesseltes Debakel dieses Ausmaßes zu verhüten, um das Selbstbewußtsein der rumänischen Nation durch eine „finnische Lösung“ zu wahren.

2. Es geht also um das Wie und nicht um das Ob jener Maßnahmen der rumänischen Führung in den Hochsommertagen 1944. Früher oder später wäre eine rumänische Waffenstreckung schon wegen der zusammenbrechenden Atlantikfront im Westen notwendig gewesen. Die rumänische Politik hatte aber in diesen entscheidungsschweren Monaten des letzten Kriegsjahres für die Alliierten etwas in die Waagschale zu werfen und hätte sich diesen Beitrag entsprechend honorieren lassen müssen. Der befohlene, sinnlose Rückzug und „Zusammenbruch“ der rumänischen Armee beeinträchtigte die Verhandlungsfähigkeit der neuen rumänischen Regierung des Generals Sănătescu in einem Maße, daß Rumänien mit sofortiger Wirksamkeit zum sowjetischen Satelliten wurde. Gerade Finnlands Politik hat bewiesen, daß es auch unter dem Druck feindlicher Streitkräfte möglich war, Regierung und Heeresführung intakt zu halten.

Bekanntlich waren es auch Vertrauensleute des Vizeministerpräsidenten Mihail Antonescu die in Kairo und Ankara Waffenstillstandsverhandlungen führten. Sie und die oppositionelle Réstitance haben nicht einmal versucht eine wirklich alliierte d. h. eine gemeinsame west-östliche Besetzung des Landes von der Ukraine und vom Schwarzmeer her vorzuschlagen und herbeizuführen. Churchills Memoirenwerk enthüllt allerdings auch die Tatsache, daß die Preisgabe des Balkans durch den „Westen“ zu jener Stunde bereits beschlossene Sache war.

3. Sind der soldatische und staatspolitische Standpunkt zu dem Frontwechsel des 23. August aus guten Gründen sehr verschieden, geht der Streit der Meinungen über das Wie der rumänischen Maßnahmen bis zum heutigen Tage unentwegt weiter, so kann in aller Nüchternheit vermerkt werden, daß sich Gegner und Verteidiger des rumänischen Frontwechsels über die unerwünschten Folgen des 23. August 1944 völlig klar sind. Das Ergebnis der „Befreiuung“ war und ist die Lahmlegung der staatlichen und nationalen Souveränität Rumäniens, der neue Verlust Bessarabiens und des nördlichen Buchenlandes, die Unterwerfung unter den Willen Moskaus. Nicht umsonst erbrachte das Vierertreffen vom 18. Juli d. J. auf „höchster Ebene“ in Genf den deutlichen Hinweis auf die staatspolitische Vergewaltigung Rumäniens durch die Sowjets.

4. Eine künftige Planung über Rumäniens Zukunft wird nur möglich sein, wenn die Diskussion über den 23. August 1944 endgültig abgeschlossen wird und die Akteure dieses Frontwechsels zugeben, daß sie sich politisch gegenüber den Sowjets ebenso verrechnet haben wie die Westalliierten in Teheran, Kairo, Jalta und Potsdam. Erst mit diesem Einbekenntnis kann das Für und Wider um diesen fraglos schmerzlichen und dunklen Tag der Geschichte Rumäniens endgültig liquidiert werden.

Wir halten eine Abklärung um den 23. August 1944 auch deshalb für notwendig, weil sonst die bewußte Verschleierung der Ereignisse und Standpunkte nicht nur die grundsätzliche Einheit der rumänischen Staatspolitik und des Freiheitswillens zunichte macht, sondern auch das Werden des europäischen Einheitsbewußtseins und die europäische Solidarität schlechthin bedroht. Churchills Bonmot „Wir haben die falsche Sau geschlachtet!“ hilft noch nicht zu einer schöpferischen Überwindung der europäischen Zersplitterung. Die Sowjets selbst haben uns mit ihrem Schlagwort der „Koexistenz“ die beste Waffe zur endgültigen Austragung der offenen Probleme des 23. August 1944 geliefert: Koexistenz bedeutet, daß mein Nachbar den Hofzaun zwischen seinem und meinem Anwesen achtet. Drängt er sich in mein Haus und verbannt mich in die Hinterstube, so ist eine Koexistenz undenkbar. Das seltsame Schauspiel, daß die Sowjets nach zehnjähriger stählerner Verhärtung ihrer Außenpolitik mit einigen wenigen Konzessionen Sympathien ernten konnten, zeigt zur Genüge, daß diese Art der Koexistenz ohne gegenseitige Einmischung auch psychologisch, geschweige denn machtpolitisch, von den Sowjets her ohne weiteres möglich ist.

Die Diplomatie aller „Ebenen“ vermag am Grundsatz der Achtung und Selbstachtung zwischen zwei Nationen nicht vorbeizuführen. Der Westen kann ebenso wenig wie der Osten aus Starrsinn oder „Geschicklichkeit“ diese Grundsätze mißachten weil diese Mißachtung unweigerlich, früher oder später, zu einem folgenschweren Zusammenstoß führen müßte.

So sehen wir in der verjährten, proklamierten „Programmatik“ des „Befreiungstages“ vom 23. August 1944 — nämlich der tatsächlichen Befreiung im Vollsinne des Wortes — die eigentliche Aufgabe jeder rumänischen Staatspolitik. Dieser Staatspolitik werden die Nationalitäten Rumäniens aus freier Entscheidung beipflichten, weil es dabei um iher eigene Freiheit, um ihr eigenes Geschick und um das Zusammenleben auf dem gemeinsamen Heimatboden geht. Darum gilt es auch, das unabänderliche Geschehen des 23. August 1944 für die nächste und fernere Zukunft fruchtbar zu machen.

Weil Sie überleben wollen

Von Herwart Scheiner.

In der deutschsprachigen Bukarester Tageszeitung „Neuer Weg“, die in diesen Spalten wiederholt genannt wurde, zeichnet sich seit einiger Zeit eine Entwicklung ab, die zu ernstem Nachdenken Anlaß geben sollte. Das Blatt enthält eine regelmäßige „Wochenbeilage für Kunst und Literatur“, zu deren Lektüre früher eine ebenso große Überwindung gehörte wie zu der des stur genormten politischen und wirtschaftlichen Teiles. Die Autoren, die sich in dieser Wochenbeilage ursprünglich vosrtellten, waren fast ausnahmslos unbekannt und sind im allgemeinen Produkte der Sowjetisierung des Landes. Teilweise wurden sie aus der UdSSR importiert. Was sie in den ersten Jahren ihrer literarischen Tätigkeit boten, war ausgesprochene Stümperei, die nur deshalb das Licht der Öffentlichkeit erblicken durfte, weil sie sich stalinistisch gebärdete. Die Namen der auch in Westeuropa bekannten rumänien-deutschen Dichter und Schriftsteller tauchten in dieser Wochenbeilage all die Jahre seit 1948 nicht auf. Vergeblich war zunächst auch der Ruf Alfred Margul-Sperbers, Czernowitz, der sich dem Regime als erster zur Verfügung stellte und seine Kollegen — die ehemaligen Mitarbeiter an der von Heinrich Zillich nach dem 1. Weltkrieg gegründeten Zeitschrift „Klingsor“ — in einem formvollendeten Gedicht aufforderte, sich nicht weiter zu versagen, ihre Gaben nicht brach liegen zu lassen sondern in den Dienst des Aufbaues eines neuen Lebens im volksdemokratischen Staat zu stellen.

Sie haben lange widerstanden und auch zu den verschiedenen Sammelbänden, die das Regime unterdessen herausbrachte, bis vor kurzem keine Beiträge geliefert. Doch schließlich mußten auch sie kapitulieren. Und in dem Maße, als ihre Namen in der „Wochenbeilage für Kunst und Literatur“ nunmehr ebenfalls aufscheinen, verliert diese ihre frühere tödliche Monotonie und wird von mal zu mal lesenswerter. Im Mai d. J. veröffentlichte Oscar Walter Cisek, der Verfasser des vor dem 2. Weltkrieg in Deutschland erschienen Romanes „Strom ohne Ende“, „Erinnerungen an George Enescu“, den weltbekannten rumänischen Geiger, sowie eine ausführliche Würdigung Thomas Manns zu dessen 80. Geburtstag. Eine Kurznachricht besagt, daß er gegenwärtig an einem neuen Roman arbeitet, der demnächst das volksdemokratische Verlagsprogramm bereichern wird. Von dem bereits erwähnten Czernovitzer Alfred Margul-Sperber, der sich die Sporen auch als Übersetzer komunistischer Literatur verdient, brachte „Neuer Weg“ am 24. Juni eine Kurzgeschichte „Die Maus“, die sich als propagandistisches Meisterstück darstellt. Der Verfasser war schon zum 70. Geburtstag Stalins mit einem Gedicht zu dessen Verherrlichung hervorgetreten, das aus dem üblichen geschmacklosen Rahmen herausfiel, und erhielt bei einem literarischen Wettbewerb unlängst einen 2. Preis.

Die Beilage vom 8. Juli konnte mit einem Beitrag Erwin Wittstocks, des begabtesten Erzählers der Siebenbürger Sachsen, aufwarten, in dem er einen Schülerausflug zur neu entdeckten Tropfsteinhöhle bei Rosenau, neben Kronstadt, schildert. Eine Woche darauf brachte das Blatt eine anerkennende Besprechung seiner „Siebenbürgischen Novellen und Erzählungen“, die im Staatsverlag für Kunst und Literatur erschienen sind. Völlig überrascht aber wurde der Leser, als er in der Ausgabe vom 29. Juli zwei Gedichte des Kronstädter Lyrikers Georg Scherg entdeckte, der sich überdies bereit fand, das „literarische Lebenswerk“ des Zeidner „Bauerndichters“ Michael Königs positiv zu würdigen; eine Zumutung, die er vor 10 Jahren entschieden von sich gewiesen hätte.

So haben sich den ursprünglichen rumänisch-deutschen Apologeten des Marxismus-Leninismus-Stalinismus — den Dichterlingen Franz Johannes Bullhard, Hugo Hausl, Franz Liebhard, Heinrich Simonis usw., die ihr Plansoll stets überfüllten und sich im Laufe der Zeit eine gewisse Routine aneigneten — nunmehr auch die wirklichen Könner zugesellt, deren Bücher früher bei Langen und Müller, Hoffmann und Campe, bei Suhrkamp usv. verlegt wurden. Doch wäre es grundfalsch, wollte man daraus auf eine Wandlung der Verhältnisse in der Rumänischen Volksrepublik schließen. Sie sind sich im wesentlichen gleich geblieben. Der Umstand, daß die maßgeblichen Vertreter des deutschen Schrifttums in Rumänien ihre passive Resistenz aufgegben haben, ist sicher auf ihre resignierte Erkenntnis zurückzuführen, daß auf eine Änderung der Verhältnisse auch von außen in absehbarer Zeit kaum zu hoffen ist. Weil sie aber überleben wollen, müssen sie endlich kollaborieren. Und indem sie es nun ebenfalls tun, akkreditieren sie das Regime auch ihrerseits. Das moralische Recht dazu schöpfen sie aus der selbstmörderischen Tatsache der ganz allgemeinen Kollaboration des Westens mit dem Osten — sogar auf kulturellem Gebiet.

Es ist ein typisches Beispiel dafür, wie die „freie Welt“ selbst auf geistiger Ebene immer mehr an Terrain verliert, weil sie sich — im Dienste Mammons und verstrickt in kleinlichen Hader — zu keiner erlösenden Tat aufraffen kann, während Moskau zielstrebig handelt und sicher sein darf, daß sein „Gegenspieler“ umso gewisser auf jeden Bluff hereinfällt, je primitiver er ist. Bulganin und Chruschtschew müssen bloß nach Genf fliegen und lächeln, und schon sind alle Zwangs- und Hungerlager der UdSSR vergessen — nur ein Gartenfest geben, und schon scheint die politische Sonne der „Großen“ auf Gerechte und Ungerechte und trocknet die Tränen der Erniedrigten und Beleidigten. Von Freiheit dürfen wir sprechen, schreiben und — träumen . . .

Noch ein „Befreiungstag“

Am 2. August 1940 wurde Bessarabien der „Moldaurepublik“ einverleibt.

Die „Scînteia“ Nr. 3351 teilt ihren Lesern unter dem Titel „Fünfzehn Jahre seit der Gründung der Moldauischen SSR“ durch Artikelschreiber I. Balogh hocherfreut mit, daß am 2. August 1940 die „wiederhergestellte“ Moldauische Unionsrepublik der UdSSR gegründet worden sei. Jeder rumänische Leser wird also erneut daran erinnert, daß vor 15 Jahren die von apokalyptischen Szenen begleitete Besetzung Bessarabiens durch die Rote Armee nach einem 48 Stunden-Ultimatum an die rumänische Regierung erfolgte; er erfährt in seiner Erinnerung wiederum schmerzhaft, daß das Blutopfer rumänischer Soldaten um die Rückgewinnung dieser rumänischen Provinz (1940—1944) zunächst vergebens war. Die Besetzung Bessarabiens durch die Russen, Ende August 1944, war also nicht die erste Besetzung und der Rückzug von 1941 vermutlich nicht der letzte russische Rückzug aus Bessarabien.

Zunächst werden unter den „Söhnen des moldauischen Volkes“, die sich um die Oktoberrevolution Verdienste erwarben, Grigorij Kotowskij und Sergej Laso als leuchtende Beispiele genannt — mit dem Rumänentum Bessarabiens und dem transdnjestrischen rumänischen Volksteil in der Ukraine haben diese Beispiele freilich nichts zu tun. Es folgt die überraschende Mitteilung, daß 1940 „die ersten höheren Schulen organisiert wuden“ und dann „der perfide Angriff der faschistischen Länderräuber — d. h. also der rumänischen Soldaten — das glorreiche Wachstum der Wirtschaft des Landes für eine gewisse Zeit aufgehalten hat“. Dann zaubert der Bericht aus dem kleinen Gebiet 85.000 „moldauische“ Träger von sowjetischen Medaillen und Auszeichnungen während des „Großen Vaterländischen Krieges“ hervor. Sollten es nicht doch Tapferkeitsmedaillen für soldatischen Mut gegen die Sowjets sein?

Der übrige Bericht ist für die rumänischen Leser rosafarben gehalten, obwohl die Moldauische SSR für den Hausgebrauch immer wieder heftige Rüffel wegen mangelhafter Leistung in der Landwirtschaft, Industrie, in Kunst und Wissenschaft erhält. Auch die Mitteilung, daß „die notwendigen Vorbereitungen für die Einführung des obligatorischen Schulunterrichtes von zehn Jahren“ getroffen worden seien, wird keinen tiefen Eindruck hervorrufen, da Rumänien seit 1919 auch in Bessarabien den verpflichtenden Volksschulunterricht verfügt hatte. Immerhin erfährt man, daß es gegenwärtig in Mittelbessarabien (d. h. der heutigen Moldauischen SSR) die beträchtliche Anzahl von 932 Großcholchosen gibt, „die aus der Vereinigung kleiner Kolchosen entstanden“, sowie 108 Maschinen- und Traktorenstationen, und 66 Staatgüter. Unter diesen Kolchosen gäbe es 579 „Millionärkolchosen“. Es gibt heute 13.000 Studenten des höheren Schulwesens in der Moldauischen SSR, ferner eine Filiale der Akademie der Wissenschaften der UdSSR und 26 „republikanische wissenschaftliche Forschungsinstitute“. Die Behauptung: „In der Republik pulsiert ein intensives Kulturleben“ ist offenkundig nur für die „Scînteia“-Leser berechnet, da gerade dieses klägliche Versagen der „sozialistischen“ Kunst und Literatur in der Moldauischen SSR Gegenstand unablässiger Vorhaltungen ist.

Alle diese Neuigkeiten erfuhr der „Scînteia“-Artikelschreiber nicht etwa in diesem ehemaligen rumänischen Stammlande, sondern auf der Landwirtschaftlichen Unionsausstellung — in Moskau. I. Balogh (ungarischer Herkunft?) berichtet nach dem Verlassen des Moskauer Ausstellungspavillons: „Ich verließ den Pavillon mit einem Gefühl der Freude und der vollkommenen Befriedigung.“ Er dürfte allerdings der einzige unter den siebzehn Millionen rumänischer Staatsbürger sein, dem der Raub dieser rumänischen Provinz vor 15 Jahren ein „Gefühl der Freude“ weckt.

DIE STANDARTE

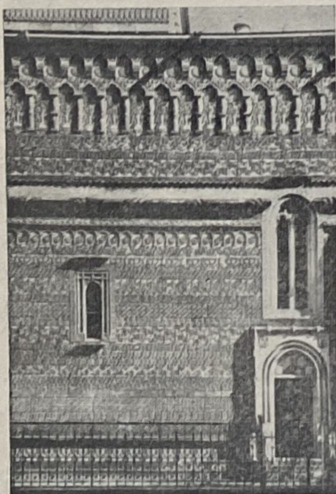

Das war Antonescu...

„Antonescus Sprache war bereits bei den vorhergehenden Zusammenkünften in Ostpreußen immer kritischer und herausfordernder geworden. Mit rücksichtsloser Schärfe legte der alte Generalstäbler französischer Schule die Schwächen und Fehler der Hitlerschen Kriegführung bloß. Er war durch keine schönen Worte mehr zu bestechen, und interessanterweise gab Hitler ihm gegenüber auch die Versuche auf, die Gespräche nach der Coué-Methode zu führen. Voller Staunen erlebte ich es z. B., daß der überhebliche deutsche Diktator den rumänischen Marschall bescheiden um Rat fragte. „Ich weiß nicht, ob ich die Krim räumen oder verteidigen soll, Herr Marschall?" Etwas derartiges hatte ich während meiner ganzen Tätigkeit bei Hitler noch niemals übersetzen müssen.

„Wenn ich Ihre Frage beantworten soll", entgegnete Antonescu etwas von oben herab, „dann müssen Sie mir erst sagen, ob Sie die Ukraine endgültig aufgegeben haben." „Ich werde die Ukraine unter allen Umständen im nächsten Jahre (das wäre 1945 gewesen) wieder zurückerobern, da die dortigen Rohstoffe für die Kriegführung einfach unentbehrlich sind", sagte Hitler. „Dann muß die Krim gehalten werden", entschied Antonescu, und ein weiteres nie dagewesenes Wunder geschah. „Ich mache Ihnen einen Kompromißvorschlag", erklärte Hitler, der die Krim hatte räumen wollen, „wir bereiten zwei Pläne vor, einen Verteidigungsplan und einen Räumungsplan." „Gut, damit bin ich einverstanden", war Antonescus nicht gerade verbindliche, in kurzem militärischem Ton abgegebene Antwort. Hitler ließ alles ruhig über sich ergehen. Ja, er war sogar zu Antonescu bei diesen und den folgenden Gelegenheiten freundlicher als zu all seinen anderen Besuchern. Vielleicht hatte der rumänische Marschall die richtige Methode gefunden, mit Diktatoren umzugehen."

Paul Schmidt: „Statist auf diplomatischer Bühne" (S. 575).

IASSY: Drei Heiligenkirche (Trei Erarh.). Eine der originellsten und interessantesten Bauten der moldauischen Architektur. Die Kirche wurde in der ersten Hälfte des 17. Jahrhunderts von Fürst Vasile Lupu erbaut.

„Sozialistischer Wettbewerb" um Heimkehrer

Gefühle und Politik um die Rückkehramnestie der RVR

Mit einem erheblichen Propagandaaufwand und einem verblüffend genauen Adressenmaterial haben es die diplomatischen Vertretungen der R. V. R. im „Westen" verstanden, der Amnestie der Rumänischen Nationalversammlung vom 16. Juni d. J. eine beträchtliche Publikumswirksamkeit zu verschaffen. Ja, es scheint, daß die Rumänische Volksrepublik aus dieser Amnestiekampagne gegenüber der ČSR und Ungarn einen „sozialistischen Wettbewerb" darum entfesseln will, welche dieser drei Volksdemokratien die meisten Rückkehrer zu verzeichnen haben wird. Außerdem sind die Bedingungen der rumänischen Amnestie formal großzügiger gefaßt als die Amnestiedekrete der ČSR und Ungarns. Auch hat die Bukarester Regierung bis zur Stunde die wenigen in der R. V. R. eingetroffenen Rückkehrer nicht dazu gezwungen, in der Presse und im Rundfunk Schmähungen gegen den „Westen" auszustoßen — wie z. B. die Tschechoslowakei. Dort konnten die Durchschnitts-Volksdemokraten bereits lesen und hören, in der Deutschen Bundesrepublik herrsche „Hunger", ein (Maß)anzug koste mindestens 300 DM u. ä. Davon, daß in Westdeutschland Konfektion und Schuhe weitaus wohlfeiler sind als in den meisten europäischen Ländern, schwiegen diese Heimkehrer.

Wir möchten einigen Betrachtungen zum rumänischen Amnestie-Erlaß eine grundsätzliche Feststellung vorwegnehmen: **Die Entscheidung über eine Rückkehr in das kommunistische Rumänien ist und bleibt eine streng persönliche Entscheidung jedes im Ausland lebenden Staatsbürgers — ganz gleich welcher Nationalität.** Es gibt vor allem keine offiziellen Beschlüsse irgendwelcher landsmännischen, rumänischen oder siebenbürgisch-schwäbischen Vereinigung im Ausland, die über die menschliche Seite des Rückkehrproblems eine Meinung äußern dürfte. Es hieße, dem Gedanken der Heimat entfremdet sein, wollte man die Gewissensnot und Verpflichtung des Vaters einer mehrköpfigen Familie, die seit einem Jahrzehnt von ihm getrennt lebt, nicht voll anerkennen. Blut ist kein Wasser und die Bindung zwischen Mann und Frau, Eltern und Kindern bleibt der Urgrund jeder Gemeinschaft.

Heimkehr oder Erpressung?

Allerdings aber sehen wir uns dazu veranlaßt, einige Fragen zu dieser Amnestie aufzuwerfen. Wir dürfen uns vor allem durch ein geschicktes, formal einwandfreies Manöver der kommunistischen Führung im Zuge der sowjetischen „Entspannung" die Vernunft nicht verwirren lassen. **Solange die Rumänische Volksrepublik zu der Heimkehrer-Amnestie nicht eine grundsätzliche Ausreisegenehmigung für getrennte Familenglieder in das Ausland hinzufügt, bleibt diese Amnestie — auch menschlich gesehen — ein Erpressungsversuch.** Könnte man sich z. B. vorstellen, daß ein demokratischer Staat des „Westens" eine solche Rückkehr-Amnestie veröffentlichen würde, ohne nicht selbstverständlich auch die Grenzschranken für eine Ausreise offenzuhalten? War es z. B. nicht sogar Angehörigen kommunistischer Atomspione möglich, ihren Heimatstaat zu verlassen und dann nach dem „Osten" zu „verreisen"? Zum weitaus überwiegenden Teil leben heute im kommunistisch regierten Rumänien getrennte Familienangehörige, deren Familienväter es als ehemalige Wehrmachtsangehörige und Rußlandheimkehrer ein Jahrzehnt lang grundsätzlich und kollektiv verboten war, heimzukehren oder ihre Familien zu sich ins Ausland kommen zu lassen. Die Frage der Wiedervereinigung für Abertausende rumänischer Staatsbürger deutscher Volkszugehörigkeit im Ausland ist kein politisches, sondern ein menschliches Problem. Es wäre also perfid, diese Familienmitglieder in Rumänien unter einem politischen Vorwand zurückzuhalten, oder zu erklären, daß die Rumänische Volksdemokratie in diese Kinder und Frauen so viel invenstiert hätte, daß sie diese Investition gewissermaßen lebenslänglich in der Rumänischen Volksrepublik abdienen müßten. Fragen wir noch einmal ganz nüchtern: Welcher zivilisierte Staat des Erdballs würde den Wunsch von Staatsbürgern, zu ihren Ernährern ins Ausland zu fahren, ablehnen oder durch Scheinmanöver ein humanitäres Problem „abzuwerten" versuchen? Hat jemals ein westlicher „Ausbeuterstaat" einem durchschnittlichen Kommunistien, der endgültig in ein Ostblockland fahren wollte, diese Ausreise verweigert? Eigentlich müßte man sich auch in Bukarest sagen, daß eine Familienvereinigung unter freien Bedingungen zu einer echten Entspannung und Aussöhnung viel mehr beiträgt, als alle einseitigen Rückkehramnestien.

Der Ehrenkodex des Kalten Krieges.

Diese Fragen und Antworten sind zunächst ein Selbstgespräch. Wer könnte denn die kommunistische Führung in Rumänien zwingen, anders zu handeln als sie will? Es wäre kindisch, sich mit der Bukarester Regierung in ein Gespräch zu begeben, bevor anerkannte humanitäre Grundsätze nicht für beide Teile eindeutig gelten. Gewiß gibt es außerhalb des Ostblocks viele Menschen, die diese „teuflische" Amnestie nicht als ein Symptom der Entspannung, sondern als ein Instrument des Kalten Krieges, als eine Minenlegung gegen menschliche Herzen bezeichnen. Wir sind gegenwärtig der Meinung, daß die Rumänische Volksrepublik ihren europäischen Charakter in dieser politisch nicht allzu bedeutsamen Aktion symptomatisch beweisen oder widerlegen kann. Wenn der Ostblock von uns „Westlern" erwartet, daß wir im Zeichen eines „friedlichen Wettbewerbs" das Menschentum und die menschlichen Grundrechte der Kommunisten respektieren, müssen wir von den Kommunisten das Gleiche erwarten. **Es gibt auch einen Ehrenkodex des Kalten Krieges zwischen Menschen mit unversöhnlichen Auffassungen und politisch entgegengesetzten Übezeugungen.** An diesen Ehrenkodex appelieren heute existentiell wohl nur Tausende der betroffenen Menschen. In Wirklichkeit ist es ein Appell aller Menschen des „Westens" an das Ostblocklager, an die Stelle von Friedensgesten friedfertige Taten zu setzen.

Selbtsbesinnung auf den „Westen".

Die Rückkehramnestie aus der alten Heimat mahnt aber auch alljene, die es ablehnen, in die „Mausefalle" zu gehen, daß ihr Verbleiben im „Westen" ebensowenig gedankenlos und selbstverständlich sein darf, wie ihre Weigerung, sich einer kommunistischen Gesellschaftsordnung einzugliedern. Wozu denn überhaupt „Westen"? Huntertausende und Millionen gleichgesinnter Brüder und Schwestern unserer Heimat müssen das harte Geschick ungefragt und ohne Ausweg ertragen. Wer sich unter uns persönlicher Freizügigkeit — oft auch Vogelfreiheit — im Westen erfreut, hat nur dann ein Recht auf diese Besserstellung gegenüber Brüdern und Schwestern in der Heimat, wenn er täglich und stündlich dazu beiträgt, die Selbstbestimmung seines Vaterlandes und seiner Heimat vorzubereiten. Das bedeutet noch lange keine Kriegshetze und bedeutet ebenso wenig „underground". Denn wir sagen, was wir meinen, frei heraus.

Weil wir an den Sinn der Geschichte glauben, sind wir auch überzeugt, daß über unser persönliches Schicksal hinweg, die Stunde dieser Selbstbestimmung und Selbstbesinnung für diese geliebte Heimat kommen wird. Unabhängig vom Leerlauf vieler Konferenzen der „Großen", unabhängig von den „ewigen" Machtpositionen und einem unausgegorenen und zum Teil einfach verlogenen „Koexistentialismus" vertreten wir die Meinung: **Die Gesamtentwicklung der Menschheit führt nicht zum Zwang, sondern zur Freiheit.** Wir mögen heute die Opfer der Geburtswehen dieser Zukunft sein. Wir sind zugleich ihre Wegbereiter und Helfer. Unser an sich völlig unbedeutendes persönliches Geschick wird zu einem lebendigen Symbol dieses Freiheitswillens, den man bekennen und für den man sich einsetzen muß — soll er nicht leeres Gewäsch sein. Seien wir dankbar, daß Heimatgefühl und Heimatferne und aus der „Saturiertheit", aus der Selbstgefälligkeit des „Westens" immer wieder herausreißen und aufschrecken. Mögen wir Vertriebene und Flüchtlinge den „Westen" daran mahnen, welches Schicksal ihm insgesamt bevorsteht, wenn er seine Selbtsbehauptung und die moralische Pflicht zur Freiheit des ganzen Menschengeschlechts nicht mit wachen, klarsehenden Augen wahrnimmt. **Der „Westen" steht heute in der Gefahr, dieses moralische Anrecht, die Forderung nach Freiheit und Selbstbestimmung in Ost und West für ein Linsengericht zu verschachern** Wer will gegen eine örtliche Diktatur Vorwürfe und abschätzige Vergleiche anwenden, wenn er die Unterscheidung zwischen Recht und Unrecht preisgibt? Der Verzicht auf unabdingbare Grundsätze — bei gleichzeitigen „Koexistenz"-Forderungen, kommt etwa der Auffassung gleich, mit der man einem chronischen Trunkenbold nicht seine Trunksucht vorwirft — sondern ihn z. B. dringend ersucht, nicht mehr zu schnarchen. **Kompromisse gewinnen dann erst ihren Sinn, wenn sie keine moralische Selbstaufgabe bedeuten.**

Wir sind uns dessen bewußt, daß diese grundsätzliche Selbtbesinnung gelegentlich der kommunistischen Rückkehr-Amnestie in Rumänien ohne Haß geschieht. Sie erscheint notwendig in einer Zeit, die den Sinn unserer Existenz und unseres Ausharrens unterhöhlen will. Wir haben Huger, Angst, Schrecken und Qualen, Sehnsucht und Heimweh eines Jahrzehnts nicht deshalb getragen und verwunden, um heute innerhalb der westlichen Hemisphäre den Auftrag der Heimat an uns zu vergessen. Wir tragen heute mit auch mit alljenen, die vielleicht morgen im Zeichen von Zwang und Erpressung den Weg in die verlorene Heimat nehmen, weil eine unversorgte Frau und unversorgte Kinder sie rufen. Wir wissen aber auch, warum wir auf unserer Meinung beharren, wenn wir als Zeugen des Freiheitswillens unserer Heimat im „Westen" dieser ferngerückten Heimat dienen dürfen.

Rückkehrer propagandistisch „ausgeschlachtet"

Wie nicht anders zu erwarten stand, bringen das zentrale Parteiblatt „Scinteia" in seiner Nr. 3387 vom 14. 9. d. J. (und gleichzeitig die Moskauer „Prawda") die ersten dankbaren und reumütigen Erklärungen der in die Rumänische Volksrepublik auf Grund der Amnestie vom 16. Juni d. J. heimgekehrten Emigranten: Oberstleutnant Stelian Băiulescu, Hauptmann Gheorghe Dreve, Student Ioan Iusco, der Bauer Michael Grau aus Österreich, der Wagner Franz Bender aus Österreich, die Bäuerin Katharina Linder aus Österreich, der Bauer Paul Blaga aus Frankreich, Helene Maier aus Frankreich. Einleitend vermerkt der Agerpress-Artikel: „Nach schweren Jahren des materiellen Elends, der Leiden und der Erniedrigungen beginnen zahlreiche Emigranten im Lande einzutreffen, die sich auf die Möglichkeiten stützen, welche ihnen der Erlaß des Präsidiums der Großen Nationalversammlung der R. V. R. bietet." Der Paradefall des Oberstleutnants Băiulescu wird entsprechend breit ausgewalzt: 1947 emigriert er, macht das Lagerleben in Österreich mit, „irrt durch Frankreich", wird französischer Fremdenlegionär bis zu seiner Entlassung krankheitshalber und lebt dann in Westdeutschland. Soweit: Ein menschliches, gehetztes Schicksal, für das nicht zuletzt auch der „Westen" verantwortlich ist. — Dann aber folgt der Odysee zweiter Teil: Namensnennungen und Beschimpfungen der im Ausland verbliebenen Emigranten, die Schilderung des „schwarzen Elends" in Westdeutschland und die Anklage gegen sämtliche Hilfsvereine rumänischer Emigranten, deren Zweck „Spionageaktionen und Zersetzung gegen unser Land" sei. Auch der ewige Student Ioan Iusco, ehemaliger Sekretär des „Clubul Românesc" — München, richtet an den Ministerrat ein Schreiben, in dem es u. a. heißt:

„Seit 1947 lebte ich in verschiedenen Städten Westdeutschlands und begegnete überall schweren Lebensbedingungen, der bangen Sorge um den morgigen Tag und einer Atmosphäre des Hasses, welche durch die „Chefs der Emigration" künstlich genährt wird." Als drittes Schreiben wird jenes des Hauptmanns Gheorghe Dreve zitiert, der selbstverständlich ebenso den „Spionagecharakter" kultureller Vereinigungen der Auslandrumänen behauptet und schließlich durch das „weitherzige Verständnis und die Großzügigkeit" der Regierungsamnestie zur „Reflektion" über seine „feindseligen Akte" gegen „sein Land" gebracht wird. —

Vermutlich werden die kleinen Bauern und Handwerker, oder Familienmütter, die nach Siebenbürgen und in das Banat zu ihrer Familie heimkehren, noch eine Frist brauchen, bis sie die passenden „Erklärungen" zu Propagandazwecken verwendet sehen. Vermutlich auch deshalb, weil sich sonst eine Reihe anderer Flüchtlinge und Vertriebener es doch noch anders überlegen könnten.

Wir werfen keinen Stein auf diese Menschen — auch wenn sie nun in formvollendeten, „freiwilligen" Erklärungen ihre Leidensgefährten in der Emigration, jedwege Emigrantenführung und den „Westen" insgesamt mit Verbalinjurien belegen. Wie gesagt: Es war nicht anders zu erwarten! Wer diesen Weg in ein kommunistisch regiertes Land geht, muß wissen, was er auf sich nimmt — auf jeden Fall seelische Belastungen, denen auf die Dauer wenige gewachsen sind. Der begonnene Propagandafeldzug des Bukarester Regimes mahnt aber auch zugleich alljene, die Familienverhältnisse und Kinder nicht zur Rückkehr veranlassen, daß es nun doppelt gilt, für eine ferne Heimat die Verantwortung zu tragen, Mahner in einer Welt zu sein, die den Gedanken der Freiheit seit einem Jahrzehnt in entscheidenden Augenblicken immer wieder vegißt.

Wilh. Teutsch-Hannover.